

ДЖЕЙМС ГРЕЙДИ ШЕСТТЕ ДНИ НА КОНДОРА

Част 1 от „Кондор“

Превод от английски: Милена Григорова, 1992

chitanka.info

На много хора, включително близките ми, Шърли, която ми помогна, и Рик, който изстрада тази книга.

ПРЕДГОВОР

Събитията, описани в този роман са измислени поне доколкото е известно на автора. Дали те биха могли да се случат, е отделен въпрос, тъй като структурата и организацията на разузнавателната общност се основават на факти. Отделът на Малкълм в ЦРУ и група 54/12 наистина съществуват, въпреки че навярно вече не носят названията, с които са представени тук.

Авторът е задължен за фактологията на тази книга на следните източници: Джак Андерсон — „Вашингтонска въртележка“ (различни години), Алфред У. Маккой — „Политиката на хероина в Югоизточна Азия“ (1972), Андрю Тъли — „ЦРУ: поглед отвътре“ (1962), Дейвид Уайз и Томас В. Рос — „Невидимото правителство“ (1964) и „Шпионската система“ (1967).

СРЯДА

„...Най-значителните успехи се дължат не на тайните, разменени в тъмнината, а на търпеливото проучване, часове наред, на специализирани научни издания. В известен смисъл те («изцяло» отдадените на работата си патриоти, които се занимават с изследователска работа в ЦРУ) са професионалните учени на Америка. Тяхната дейност е точно толкова невъзпята, колкото и неоценима.“

Президентът

Линдън Б. Джонсън при полагането на клетвата на Ричард М. Хелмс като директор на ЦРУ, 30 юни, 1966

На четири преки зад Библиотеката на Американския конгрес, точно след Югоизточна А и Четвърта улица (втората зад ъгъла) има бяла триетажна сграда с гипсови орнаменти. Сгушена сред другите градски къщи, тя би била незабележима, ако не беше цветът ѝ. Нейната сияйна белота се откроява сред мръсно червеното, сиво, зелено и тук-там жълтеникавобяло наоколо. Ниската ограда от железни пръчки и неголямото парче добре подстригана трева отпред ѝ придават спокоен и достолепен вид, който другите сгради не притежават. И все пак малко хора ѝ обръщат внимание. За местните жители тя много отдавна се е превърнала в част от добре познатия им пейзаж. Десетките служещи на Капитолийския хълм^[1] и в Библиотеката на Конгреса, които минават край нея всеки ден, нямат време да я разглеждат, а и да имаха, сигурно пак нямаше да я забележат. Поради местоположението

й — почти извън границите на хълма — по-голямата част от тълпите туристи никога не се озовават тук. Малцината, които попадат по тия места, обикновено търсят полицаи, за да ги упъти как да се върнат от този район с лоша слава към закрилата на националните паметници.

Ако все пак някой минувач (по някаква необяснима причина) бъде привлечен от сградата и се вгледа по-внимателно в нея, едва ли ще открие нещо необичайно. Застанал до оградата, той вероятно първо ще види бронзовата плоча около метър на половина, която известява, че в тази къща се намира седалището на Американското литературно-историческо дружество. Във Вашингтон, града със стотици забележителности и седалища на какви ли не организации, подобни сгради далеч не са рядкост. Ако пък минувачът има усет към архитектурата и дизайна, богато украсената черна дървена врата, чиято красота се нарушава от необичайно голямата шпионка, приятно ще го заинтригува. И ако стеснителността не попречи на любопитството му, нашият минувач може би ще отвори портичката. Той сигурно няма да забележи лекото прищраковане, задвижването на магнитната панта и прекъсването на електрическата верига. С няколко къси крачки нашият минувач ще се озове пред черните железни стъпала, ще се изкачи по тях на площадката и ще позвъни на вратата.

Ако Уолтър, както обикновено става, си пие кафето в малката кухничка, подрежда сандъците с книги или пък чисти, няма да има дори и намек от митичните мерки за сигурност. Посетителят чува дрезгавия глас на госпожа Ръсел, който му казва: „Влезте!“, точно преди тя да натисне копчето на бюрото пред себе си, което освобождава електронната ключалка.

Първото нещо, което посетителят забелязва в седалището на дружеството, е изключителният ред. Ако е застанал до стълбището, очите му вероятно ще са наравно с бюрото на Уолтър, разположено само на четири сантиметра от стълбите. По бюрото обикновено няма нито лист хартия, но като се има предвид подсилената му със стомана предница, това не е и влизало в предназначението му. Когато посетителят завие надясно и заобиколи стълбището, той попада на госпожа Ръсел. За разлика от работното място на Уолтър нейното бюро е потънало в книжа. Те преливат по повърхността му, стърчат от чекмеджетата и почти скриват старомодната ѝ пишеща машина. Зад тази гора от преработена дървесина седи госпожа Ръсел. Сивата ѝ коса

е рядка и най-често разрошена. Във всеки случай тя е твърде къса, за да разкраси особено лицето ѝ. Брошка с формата на конска подкова и изписана на нея година — 1932 — украсява мястото, където някога се е намирала лявата ѝ гърда. От устата ѝ вечно стърчи цигара.

Външните лица, които успяват да проникнат чак дотук в седалището на дружеството (като изключим пощальоните и разносвачите на пратки), се броят на пръсти. Тези малцина, след като бъдат подложени на проверка от изпитателния взор на Уолтър (ако той си е на мястото), биват приети от госпожа Ръсел. Ако посетителят идва по работа, тя го изпраща при съответния служител, стига да е удовлетворена от представените ѝ документи. Ако ли пък той е просто любопитен смелчага, тя му изнася петминутна, извънредно скучна лекция за основаването на дружеството, фондациите, които го спонсорират, целите му — литературен анализ, развитие и насърчаване на литературните постижения, — пъхва в не особено охотно протегнатата му ръка няколко брошури, уведомява го, че в момента не може да получи повече информация от никой друг, предлага му да отправя по-нататъшните си запитвания в писмена форма, без да уточнява на какъв адрес, а после набързо го отправя. Зашеметени от тази атака, посетителите обикновено си тръгват малодушно, без навярно да забележат кутията на бюрото на Уолтър, която ги е снимала, или червената лампичка и сигналната уредба, които се задействат при отварянето на външната порта. Разочарованието им би отстъпило място на всевъзможни фантазии, ако имаше как да научат, че току-що са посетили филиал на един от отделите към Дирекция „Разузнаване“ на ЦРУ.

ЦРУ бе създадено с декрета за национална сигурност от 1947 г. в резултат на събитията в Пърл Харбър през Втората световна война, за които Америка се бе оказала напълно неподготвена. Управлението или Фирмата, както я наричат много от служителите ѝ, е най-голямата и активно действаща част от широката мрежа на американското разузнаване, която се състои от единадесет главни управления, около 200 000 души и има бюджет от билиони долари. Дейността на ЦРУ, както и дейността на основните сродни организации — английското MI-6, руското КГБ и Министерството на вътрешните работи на червен Китай — обхваща широк спектър от шпионаж, технически изследвания, финансово подпомагане на политически групи за

действие със свободна структура, поддръжка на приятелски настроени правителства и преки военни операции. Голямото разнообразие в дейността на тези управления заедно с основната им мисия — защита на националната сигурност в един неспокоен свят — е превърнало разузнаването в един от най-важните клонове на държавното управление. Някога бившият директор на ЦРУ в Америка Алън Дълес каза: „Декретът за националната сигурност от 1947 г. ...осигури на разузнаването много по-влиятелно положение, отколкото то има в която и да е било друга страна.“

Основното в дейността на ЦРУ са най-обикновените, методични анализи. Стотици учени всекидневно преглеждат внимателно всевъзможните технически издания, излизащи в страната и чужбина, речите и предаванията по радиото и телевизията. Две от четирите дирекции на ЦРУ си поделят тази дейност. Дирекцията по анализите (ДА) отговаря за техническото разузнаване и експертите му съставят подробни доклади за най-новите технически постижения във всички страни, включително в Америка и съюзните ѝ държави. Дирекция „Разузнаване“ (ДР) се занимава с високоспециализирани научни изследвания. Около осемдесет процента от информацията, която се проучва там, идва от „открити“ източници: книги, списания, радио и телевизионни предавания. ДР обработва данните от тях и извлича три типа доклади: в първия се правят дългосрочни предвиждания в определени области, представляващи интерес, във втория — всекидневен преглед на обстановката в света в настоящия момент, третият се опитва да открие пропуски в дейността на ЦРУ. Анализите и информацията, събрани от ДА и ДР, се използват от две други дирекции: „Поддръжка“ (административно разклонение, което се занимава с организационните въпроси, оборудването, мерките за сигурност и комуникациите) и „Планиране“ (всички секретни дейности, подразделението за същински шпионаж).

Американското литературно-историческо дружество, което освен седалището си във Вашингтон има и малка приемна в Сиатъл, е филиал на един от най-малките отдели в ЦРУ. Поради неточното естество на данните, които се обработват в отдела, той е само най-общо свързан с ДР, та дори и с ЦРУ като цяло. Докладите на отдела (официално той се нарича Отдел 17, ЦРУ-ДР) не се вписват в нито една от трите главни области на изследване и проучване. Всъщност д-р

Лапе, изключително сериозният и изключително нервен шеф на дружеството (чието официално наименование е Секция 9, Отдел 17, ЦРУ-ДР), се поти над седмични, месечни и годишни доклади, които могат да не бъдат включени дори в съответния доклад на отдела-майка. Докладите на Отдел 17 от своя страна често не успяват да направят необходимото впечатление на координаторите от основната група на ниво дирекция — данните от тях не попадат в докладите на ДР. *C'est la vie!*^[2]

Задачата на дружеството и на Отдел 17 е да следят всички шпионски или свързани с шпионажа дейности, описани в литературата. С други думи, отделът чете шпионски романи и книги за загадъчни убийства. Приключенията и ситуацияите в хиляди томове с тайни и пукотевици са подробно описани и анализирани в картотеката на Отдел 17. Проучени са дори и толкова стари книги като тези на Джеймс Фенимор Купър. Повечето от литературата, която притежава Фирмата, се пази в Лангли, Вирджиния — централния комплекс на ЦРУ, но седалището на дружеството има своя библиотека от почти три хиляди тома. Някога отделът се е помещавал в пивоварната на Кристиан Хойрих близо до Държавния департамент, но през есента на 1961 г., когато ЦРУ се премества в комплекса си в Лангли, отделът се прехвърля в предградията на Вирджиния. През 1970 г. увеличаващият се обем на този вид литература започва да създава на отдела затруднения от финансов и организационен характер. Нещо повече, заместник-директорът на ДР поставя въпроса за необходимостта от щателно проверени и съответно добре платени аналитици. В резултат на това отделът наново разкрива филиала си в столицата Вашингтон, този път в удобна близост с Библиотеката на Конгреса. Тъй като служителите в него не работят в централния комплекс, те биват подлагани само на бегла проверка за сигурност и благонадеждност вместо на задълбочената проверка, която се изисква за работещите в комплекса.

Аналитиците на отдела следят внимателно литературната продукция и обикновено си разпределят работата по взаимно съгласие. Всеки от тях си има област, която най-често се определя от един автор. Освен краткия преразказ на сюжета и методите в книгите, което правят аналитиците, всеки ден те получават специално „очистени“ доклади от комплекса в Лангли. Тези доклади съдържат сбито описание на

действителни събития, включващо само най-необходимите подробности, без да се споменават имена. Фактите се сравняват с художествената измислица и ако се открият съществени прилики, анализикът продължава проучването си с помощта на по-подробен, но все така „очистен“ доклад. И ако въпреки това приликата продължава да изглежда твърде явна, информацията и докладите се предават за ново преразглеждане на по-висш секретен подотдел на Отдел 17. Някъде впоследствие се взема решението дали това е някакво удачно хрумване на автора, или пък той е знаел повече, отколкото му се полага. Във втория случай авторът определено може да се счита за неудачник, тъй като докладът се завежда в „Планиране“ за предприемане на по-нататъшни мерки. Аналитиците също така съставят списъци с полезни съвети за агентите. Тези списъци се препращат на инструкторите в „Планиране“, които непрекъснато търсят нови номера.

Роналд Малкълм трябваше да работи върху един от тези списъци тази сутрин, но вместо това той бе възседнал дървения си стол обратно с подпряна върху изподрасканата му облегалка брадичка. Часът бе девет без четиринадесет минути, а той седеше в това положение още от осем и тридесет, когато изкачи витите стълби до стаята си на втория етаж, поливайки се с кафето си и ругаейки на висок глас. Кафето отдавна бе изпито и Малкълм вече изпитваше силна нужда от втора чаша, но не смееше да откъсне очи от прозореца.

С изключение на дните, когато не се чувстваше добре, всяка сутрин между осем и четиридесет и девет часа едно невероятно красиво момиче минаваше по Югоизточна А покрай прозореца на Малкълм и влизаше в Библиотеката на Конгреса. И всяка сутрин с изключение на дните, когато не се чувстваше добре или имаше някаква неотложна работа, Малкълм я сподиряше с очи в кратките минути, преди да се скрие от погледа му. Това се бе превърнало в нещо като ритуал, който помагаше на Малкълм да си обясни какъв смисъл има да станеш от топлото си легло, за да се обръснеш и да отидеш на работа. Отначало плътското желание преобладаваше в отношението на Малкълм към нея, ала постепенно то бе изместено от чувство на страхопочитание, което беше извън способността му да разсъждава. През февруари той престана дори да се опитва да мисли за това и сега, два месеца по-късно, просто чакаше и гледаше.

Беше първият истински пролетен ден. Рано през годината бе имало откъслечни слънчеви периоди сред поредицата от дъждовни дни, но не и истинска пролет. Днес денят изгря ясен и си остана такъв. Някакъв аромат, който напомняше за цъфнали черешови дървета, се промъкваше в сутрешния смог. С крайчеца на окото си Малкълм я видя да идва и наклони стола си по-близо към прозореца.

Момичето не вървеше, а крачеше нагоре по улицата с решителност и достойнство, породени от скромната, но непоклатима увереност в себе си. Лъскавата кестенява коса падаше по широките ѝ рамене и стигаше почти до тънкия ѝ кръст. Лицето ѝ не бе гримирано и когато не носеше слънчеви очила, се виждаше, че големите ѝ добре разположени очи идеално си подхождат с правия нос, широката уста, едрото лице и квадратната брадичка. Тесният кафяв пуловер плътно обгръщаше големите ѝ гърди, които дори и без сутиен бяха стегнати. Карираната пола очертаваше здравите ѝ, но май прекалено мускулести бедра. Прасците ѝ плавно преминаваха в глезени. Още три решителни крачки, и тя изчезна от погледа му.

Малкълм въздъхна и се отпусна на стола си. На машината му имаше полуизписана страница. Реши, че това е достатъчно като за начало на деня. Той се оригна високо, взе празната си чаша и излезе от малката стая, боядисана в синьо и червено.

Когато стигна до стълбите, Малкълм се спря. В сградата имаше две кафеварки — едната на първия етаж, в малката кухничка зад бюрото на госпожа Ръсел, а другата на сгъваема масичка зад откритите рафтове на третия етаж. Всяка от тях си имаше своите предимства и недостатъци. Кафеварката на първия етаж бе по-голяма и обслужваше повече хора. Освен госпожа Ръсел и бившия военен инструктор Уолтър („Сержант Дженингс, ако обичате!“), на долния етаж се намираха и стаите на доктор Лапе и новия счетоводител-библиотекар Хайдегер, ето защо те, подчинявайки се на това велико висше предопределение, използваха нея. Кафето, разбира се, вареше госпожа Ръсел, а независимо от многобройните ѝ недостатъци липсата на кулинарни умения не фигурираше сред тях. Кафеварката на първия етаж обаче имаше две неудобства. Ако я използваха, Малкълм и Рей Томас, другият аналитик от втория етаж, рискуваха да се срещнат с доктор Лапе. Тези срещи не бяха от най-приятните. Другото неудобство бе

госпожа Ръсел и миризмата, която се носеше от нея. Рей имаше навика да я нарича Парфюмената Поли.

Кафеварката на третия етаж не се използваше много, тъй като само Харолд Мартин и Тамата Рейнолдс, останалите двама аналитици, бяха прикрепени към нея за постоянно. Понякога Рей или Малкълм се възползваха от правото си на избор. Когато се осмелеше, Уолтър също наминаваше оттам, да изпие чаша кафе и да хвърли някой и друг поглед към слабичката фигура на Тамата. Тя беше добро момиче, но нямаше и представа как се прави кафе. Освен че се подлагаше на кулинарно варварство, когато използваше кафеварката на третия етаж, Малкълм рискуваше да бъде приклепен в някой ъгъл от Харолд Мартин и засипан с последните статистики, резултати и мнения в света на спорта, последвани от носталгични спомени за училищни подвизи. Той реши да слезе на долния етаж.

Госпожа Ръсел го посрещна с обичайното си презрително изсумтяване, когато той мина край бюрото ѝ. Понякога, единствено с цел да провери дали не се е променила, Малкълм се спираше „да си поприказва“ с нея. Тя започваше да мести книжата по бюрото си и независимо от това, какво ѝ говори Малкълм, се впускаше в несвързан монолог, основната тема на който бе колко много работи, как ѝ е дошло до гуша и колко малко я ценят. Тази сутрин Малкълм се задоволи с едно язвително ухилване и подчертано кимване с глава.

Той дочу прищракването на отваряща се врата точно когато бе тръгнал да се връща по стълбите с чашата си кафе, и се приготви да изтърпи лекцията на доктор Лапе.

— Тъ, господин Малкълм, може ли ...мога ли да поговоря с вас за малко?

Облекчение. Гласът бе на Хайдегер, а не на доктор Лапе. С усмивка и въздишка Малкълм се обърна с лице към един дребен човек, толкова червендалест, че чак плешивината на темето му аленееше. Неизбежната бяла риза с копченца на якичката и тясна черна вратовръзка пристягаха голямата му глава и я отделяха от тялото.

— Здравей, Рич — отвърна Малкълм, — как си?

— Добре съм ... Рон. Много добре — изхили се Хайдегер.

Въпреки шестте месеца пълно въздържание и усърдна работа нервите му все още бяха опънати. Всяко запитване за състоянието му, колкото и любезно да бе то, връщаше Хайдегер назад към дните, когато

боязливо е вмъквал пиене в тоалетните на ЦРУ и трескаво е дъвкал дъвка, за да прикрие предателската миризма в дъха си. След като „доброволно“ се отказал от пиенето, преживял ада на алкохолния глад и започнал да се връща към нормален живот, докторите му казали, че за него е докладвал Отделът по сигурността, който наблюдава тоалетните.

— Бихте ли, искам да кажа, би ли влязъл за минутка?

Всяко отвличане от задълженията бе добре дошло.

— Разбира се, Рич.

Влязоха в малката стаичка, определена за счетоводител-библиотекаря, и седнаха — Хайдегер зад бюрото си, а Малкълм на стария тапициран стол, останал от предишните наематели на сградата. Няколко секунди те седяха в мълчание.

Горкият човечец, помисли си Малкълм. Изплашен си до смърт и все пак още се надяваш да се издигнеш отново с усърдие и прилежание в работата.

Все още се надяваш да ти върнат ранга и положението, за да можеш да се преместиш от тази прашна зелена канцеларийка в друга, също толкова прашна, но по-секретна канцеларийка. Може би, помисли си Малкълм, ако имаш късмет, следващата ти стая ще бъде боядисана в един от трите цвята, предназначени да „оптимизират работната среда“, и дори ще ти се падне хубава синя стая в същия успокояващ оттенък като три от стените в моята и един куп други правителствени канцеларии.

— И така! — Високият глас на Хайдегер изкънтя в стаята. Той изведнъж осъзна силата му, облегна се на стола си и започна отново: — Аз... не ми е приятно да те занимавам с тия работи...

— О, няма нищо.

— Та така! Виж какво, Рон — мога да те наричам Рон, нали? Както знаеш, аз съм нов тук. Реших да разгледам документите от последните няколко години, за да се запозная с дейността на отдела. — Той нервно се засмя. — Сведенията, които ми даде доктор Лапе, бяха, да кажем, най-малкото непълни.

Малкълм се присъедини към смеха му. Всеки, който намираще доктор Лапе за смешен, имаше нещо в главата. Малкълм реши, че Хайдегер може би все пак ще му хареса.

Той продължи:

— Виж, ти си тук от две години, нали? Откак отделът се е преместил от Лангли.

Аха, помисли си Малкълм, докато кимаше с глава. Две години, два месеца и няколко дни.

— И така. Виж, аз открих някои несъответствия, които, струва ми се, трябва да бъдат изяснени, и си помислих, че може би ти би могъл да ми помогнеш. — Хайдегер спря и получи от Малкълм едно изпълнено с готовност, но въпросително свиване на раменете. — Виж, открих две странни неща, по-точно странни неща в две области.

Първото се отнася до счетоводните отчети, разбираш, нали, пари, получавани и изплащани за разходи, заплати и така нататък. Ти сигурно не знаеш нищо по този въпрос и ще трябва да се оправям сам. Но другото засяга книгите, затова първо искам да попитам теб и другите аналитици, за да видя какво мога да откроя, преди да отида при доктор Лапе с писмен доклад. — Той спря за ново насърчително кимване. Малкълм не го разочарова.

— Някога, хм, някога забелязвал ли си да липсват книги? Не, почакай — поправи се той, като видя объркания поглед на лицето на Малкълм, — ще започна отначало. Знаеш ли да е имало случай да не сме получавали книги, които сме поръчали или които е следвало да получим?

— Доколкото ми е известно — не — отвърна Малкълм, като започна малко да се отегчава... — Ако ми кажеш кои книги липсват или може би не липсват... — Той остави изречението си недовършено и Хайдегер го поде:

— Ами там е работата, че не знам съвсем точно. Искам да кажа, не съм абсолютно сигурен дали има липси и ако има такива, кои книги липсват и дори защо липсват. Много е объркано.

Мислено Малкълм се съгласи.

— Виждаш ли — продължи Хайдегер, — по някое време през 1968 г. сме получили пратка книги от отдела ни по закупуването в Сиатъл. Всички изпратени от тях томчета са пристигнали, но случайно забелязах, че служителят, който ги е приел, се е подписал срещу пет сандъка с книги, а разплащателният ордер — и трябва да добавя, той носи знаците и подписите и на нашия агент в Сиатъл, и на превозващата фирма — е за седем сандъка. Това означава, че ни

липсват седем сандъка с книги, без всъщност да имаме липси. Разбираш ли какво искам да кажа?

Малкълм послъга:

— Ами да, разбирам, но си мисля, че е станала грешка. Някой, вероятно нашият служител, не е можел да брои. Както и да е, нали казваш, че не ни липсват книги? Защо просто не зарежеш всичко това?

— Нищо не разбираш! — възкликна Хайдегер, като се наведе напред и порази Малкълм с напрежението в гласа си. — Аз отговарям за тези документи! Когато поех работата, трябваше да се подпиша, че съм получил всичко в пълен ред. Аз го направих и сега тази грешка ми обърква цялата документация! Не изглежда никак добре и ако някога излезе наяве, вината ще падне върху мен. Именно върху мен! — Докато говореше, той се бе навел силно през бюрото и гласът му отново кънтеше.

Малкълм бе напълно отегчен. Перспективата да продължи да слуша безконечните приказки на Хайдегер за някакви инвентарни несъответствия никак не го привличаше, а и не му харесваше как се разпалваше погледът на Хайдегер зад дебелия очила, когато беше развълнуван. Време бе да си тръгва. Той се наведе към Хайдегер.

— Виж какво, Рич — каза той, — разбирам, че тази каша ти създава проблеми, но се боя, че не мога да ти помогна да се измъкнеш от нея. Възможно е някой от другите аналитици да знае нещо повече от мен, макар че се съмнявам. Ако послушаш съвета ми, ще забравиш цялата тази работа и ще я потулиш. В случай, че все още не си се досетил, твоят предшественик Джонсън винаги правеше така. Решиш ли обаче да упорстваш, предлагам ти да не ходиш при доктор Лапе. Той само ще се разстрои, ще забърка още по-голяма каша, ще раздуха нещата извън всякакви разумни граници и на всички ще им стане неприятно.

Малкълм се изправи и тръгна към вратата. Когато погледва назад, той видя един малък треперещ човечец, седнал над разтворения тефтер зад настолна лампа.

Малкълм стигна до бюрото на госпожа Ръсел и чак тогава въздъхна с облекчение. Той изля остатъците от изстиналото си кафе в мивката, качи се в стаята си, седна, вдигна краката си на бюрото, пръдна и затвори очи.

Когато минута по-късно ги отвори, погледът му попадна на Пикасовия Дон Кихот. Боядисаната наполовина в червено стена бе съвсем подходящо място за рисунката. На Дон Кихот се падаше отговорността за това, че Роналд Ленард Малкълм заемаше вълнуващия пост агент на ЦРУ. От две години.

През септември 1970 Малкълм се яви на отдавна отлагания писмен изпит за магистър на изкуствата. Всичко вървеше прекрасно през първите два часа: той написа покъртително обяснение на алегорията с пещерата на Платон, анализира състоянието на двама от пилигримите в „Кентърбърийските разкази“ на Чосър, спря се на значението на плъховете в „Чумата“ на Ка-мю и се измъкна някак си от проблема за борбата на Холдън Колфийлд от „Спасителят в ръжта“ срещу хомосексуализма. После обърна на последната страница и се сблъска с желязната заповед: „Обсъдете задълбочено поне три значими епизода в «Дон Кихот» на Сервантес, като се спрете на символичния смисъл на всеки от тях, връзката му с другите два и сюжета като цяло, и разкриете как Сервантес ги е използвал, за да характеризира Дон Кихот и Санчо Панса.“

Малкълм не бе чел „Дон Кихот“. В продължение на пет безценни минути той се взира в изпитната задача. А после много внимателно отвори нова тетрадка и започна да пише:

„Никога не съм чел «Дон Кихот», но мисля, че е бил победен от вятърна мелница. Не съм сигурен какво е станало със Санчо Панса.

Приключенията на Дон Кихот и Санчо Панса, една двойка, която обикновено се разглежда като търсеца справедливост, могат да бъдат сравнени с приключенията на двамата най-известни герои на Рекс Стаут — Ниро Улф и Арчи Гудуин. Например в класическото приключение на Улф «Черната планина»...“

След като довърши подробното разглеждане на образа на Ниро Улф, в което „Черната планина“ бе централен момент, Малкълм предаде завършените си изпитни съчинения, върна се в апартамента си и потъна в съзерцание на босите си стъпала.

Два дни по-късно го повикаха при професора по испанска литература. Съвсем изненадващо Малкълм не бе порицан за отговора си на изпитния въпрос. Вместо това професорът го попита дали се интересува от детективски романи. Слисаният Малкълм си каза истината: че четенето на подобни книги му е помогнало да запази

душевното си равновесие в колежа. Професорът се усмихна и го запита дали би искал „да продължи да прави това срещу заплащане“. Естествено Малкълм отговори, че няма нищо против. Професорът проведе един телефонен разговор и още същия ден Малкълм обядва е агент на ЦРУ.

Не е необичайна практика професорите, деканите и други академични лица в колежа да вербуват хора за ЦРУ. В началото на петдесетте тренъор от Йейл вербува студент, който по-късно бива хванат в червен Китай.

Два месеца по-късно Малкълм най-после бе „одобрен за ограничен брой служби“, както става със 17 процента от всички кандидатстващи за работа в ЦРУ. След кратък период на специална подготовка той изкачи няколкото железни стъпала на Американското литературно-историческо дружество, които го отведоха при госпожа Ръсел, доктор Лапе и първия му работен ден в качеството на пълноправен агент от разузнаването.

Малкълм въздъхна срещу стената — неговата добре пресметната победа над доктор Лапе. На третия ден от постъпването си в дружеството Малкълм престана да носи костюм и вратовръзка. След една седмица деликатни намеци доктор Лапе го извика на кратък разговор за етикета. Добрият доктор се съгласи, че формалностите са малко сковаваци, но въпреки това даде да се разбере, че няма да е зле да се потърси друг начин за освежаване на обстановката вместо „нетрадиционното облекло“. Малкълм не каза нищо, но на следващия ден пристигна рано на работа, облечен прилично с костюм и вратовръзка, и донесе някаква голяма кутия. В десет часа, когато Уолтър докладва на доктор Лапе, Малкълм почти бе свършил да боядисва една от стените в стаята си в пожарникарски червен цвят. Зашеметен, доктор Лапе седя мълчаливо, докато Малкълм невинно му обясняваше най-новия си метод за освежаване на обстановката. А когато другите двама аналитици започнаха да се появяват в стаичката с одобрителни възклицания, добрият доктор кротко заяви, че може би Малкълм е бил прав, като се опитвал да освежи по-скоро външния вид на индивида, отколкото този на институцията. Малкълм веднага и от все сърце се съгласи с него. Червената боя и четките бяха преместени в склада на третия етаж. Костюмът и вратовръзката на Малкълм отново изчезнаха. Доктор Лапе предпочете индивидуалния бунт пред

подстрекателството към колективна революция срещу държавната собственост.

Малкълм носталгично въздъхна и се върна към описанието на класическия метод на Джон Диксън Кар за създаване на ситуации от типа на „заключената стая“.

В това време Хайдегер не стоеше със скръстени ръце. Той последва съвета на Малкълм относно доктор Лапе, но беше твърде уплашен, за да се опита да скрие някой пропуск от фирмата. След като могат да те хванат в тоалетната, значи никое място не е безопасно. А той знаеше, че ако успее да направи удар и да поправи грешката във функционирането на системата или поне покаже, че е в състояние отговорно да подходи към проблемите, шансовете му да си възвърне благоволенieto им щяха да станат значително по-големи. И така, в резултат на амбиция и параноя (винаги лоша комбинация) Робърт Хайдегер извърши фаталната си грешка.

Той написа кратка записка до шефа на Отдела-майка 17. В нея с внимателно подбрани, неясни, но навеждащи фрази той описваше това, което бе разказал на Малкълм. Всички записки обикновено минаваха през доктор Лапе, но се бе случвало да има изключения. Ако Хайдегер се бе придържал към обичайната процедура, всичко щеше да бъде наред, тъй като доктор Лапе беше достатъчно умен, за да не остави записка, съдържаща критични бележки за отдела му, да бъде придвижена към по-горните нива. Хайдегер се бе досетил за това и лично бе пуснал писмото в пощенската торба.

Два пъти дневно, веднъж сутринта и веднъж вечерта, две коли със силно въоръжени мъже събират и пренасят вътрешноведомствената поща от всички отдели на ЦРУ в района на Вашингтон. После тя изминава дванадесетте километра до Лангли, където я разпределят за разнасяне. Записката на Рич замина със следобедната поща.

С нея се случи нещо странно и необичайно. Подобно на всички останали съобщения за и от дружеството записката изчезна от стаята, където се разпределя пощата, преди сортирането да започне официално. Тя се появи на бюрото на един хриптящ човек в просторна стая в източното крило. Мъжът я прочете два пъти, първия път бързо, а после много, много бавно. Той излезе от стаята и уреди цялата документация, имаща отношение към дружеството, да изчезне и

отново да се появи на един вашингтонски адрес. После се върна и си уговори среща по телефона в една изложбена зала. А след това се обади, че е болен, и хвана автобус до града. Час по-късно той вече разговаряше оживено с един изискан джентълмен с вид на banker. Те проведоха разговора си, докато се разхождаха по авеню „Пенсилвания“.

Същата вечер изисканият джентълмен се срещна с друг мъж, този път в заведението на Клайд — шумен, оживен бар в Джорджтаун, често посещаван от работещите на Капитолийския хълм. И този път имаше разходка, по време на която двамата мъже се спираха понякога да погледат отраженията в безбройните витрини. Вторият мъж също имаше изискана външност. Впечатляваща е по-точната дума. Нещо в очите му говореше, че определено не е banker. Той слушаше, а първият мъж говореше:

— Страхувам се, че имаме малък проблем.

— Нима?

— Да. Уедърби е спрял това днес. — Той подаде на втория мъж записката на Хайдегер.

На втория мъж му бе достатъчно да я прочете само веднъж.

— Разбирам какво имаш предвид.

— Знаех, че ще разбереш. Наистина се налага да вземем мерки.

— Ще се погрижа да стане.

— Разбира се.

— Сигурно съзнаваш, че може да има и други усложнения освен това — каза вторият мъж, като размаха записката на Хайдегер, — с които да се наложи да се заемем.

— Да. Е, жалко, но няма как да бъде избегнато. — Вторият мъж кимна и изчака първия да продължи. — Трябва да бъдем сигурни, абсолютно сигурни относно тези усложнения. — Вторият мъж отново кимна и изчака. — Има и още един момент. Бързината. Времето е от фатално значение. Направи каквото е нужно, като имаш предвид това положение.

Вторият мъж си помисли малко, а после каза:

— Максималната бързина може да предизвика необходимостта от... тровави и недотам чисти действия.

Първият мъж му подаде папка, която съдържаше цялата „изчезнала“ документация, и каза:

— Постъпи, както се налага.

Двамата мъже се разделиха с кратко кимване. Първият измина пеша четири пресечки и зави зад ъгъла, преди да хване такси. Доволен бе, че срещата е свършила. Вторият го проследи с поглед, почака няколко минути, оглеждайки преминаващите тълпи, а после тръгна да търси бар и телефон.

Сутринта в 3,15 ч Хайдегер отключи вратата си в отговор на почукването на полицията. Когато отвори, той видя двама мъже в цивилно облекло, които му се усмихваха. Единият беше висок и болезнено слаб. Другият имаше доста изискан вид, но когато човек се вгледаше в очите му, се познаваше, че не е банкер.

Двамата мъже затвориха вратата зад себе си.

[1] Хълм във Вашингтон, на който е разположен Конгресът. ↑

[2] Това е животът (фр.). — Б. пр. ↑

ЧЕТВЪРТЪК, ОТ СУТРИНТА ДО РАННИЯ СЛЕДОБЕД

„Този род действия си имат свои правила и методи на прикриване, целта на които е да объркват и да правят нещата неясни.“

Президентът Дуайт
Д. Айзенхауер, 1960 г.

Дъждът отново заваля в четвъртък. Малкълм се събуди с признаци на настинка — подуто, болезнено гърло и леко притъпени възприятия. Не стига, че се бе събудил болен, ами се бе и успал. Той размисли няколко минути, преди да реши да отиде на работа. Защо да използва правото си на отсъствие по болест само заради някаква си настинка? Поряза се при бръсненето, не успя да приглади косата над ушите си, дясната леща му създаде проблеми при поставянето и откри, че шлиферът му е изчезнал. Докато тичаше за работа през осемте пресечки, изведнъж се сети, че сигурно ще пристигне твърде късно и няма да види момичето. Когато излезе на Югоизточна А, той погледна нагоре по улицата и точно в този момент видя как тя се скри в Библиотеката на Конгреса. Той така се бе загледал в нея, че не внимаваше къде върви, и стъпи в една дълбока локва. Беше по-скоро смутен, отколкото ядосан, но мъжът, когото забеляза да седи в синята лимузина, паркирана на една крачка от дружеството, като че ли не обърна внимание на този гаф. Госпожа Ръсел посрещна Малкълм с едно рязко „Време беше“. На път за стаята си той си разля кафето и си изгори ръката. Има дни, когато просто в нищо не ти върви.

Малко след десет часа на вратата леко се почука и Тамата влезе в стаята. Тя го погледа няколко секунди през дебелиите стъкла на очилата си с плаха усмивка на уста. Косата ѝ беше толкова тънка, че на Малкълм му се струваше, че различава всеки отделен косъм.

— Рон — прошепна тя, — знаеш ли дали Рич не е болен?

— Не! — изкрещя Малкълм, а после шумно се изсекна.

— Няма нужда да викаш! Тревожа се за него. Не е тук и не се е обаждал.

— Лоша работа, мамка му! — Малкълм разтегли думите, тъй като знаеше, че ругаенето притеснява Тамата.

— А на теб какво ти става, за Бога? — попита тя.

— Настинал съм.

— Ще ти донеса аспирина.

— Не си прави труда — отвърна той нелюбезно. — Няма да помогне.

— Ти си невъзможен! Довиждане! — Тя си тръгна и побърза да затвори вратата зад себе си.

Милостиви Божичко, помисли си Малкълм, и отново се залови с Агата Кристи.

В 11,15 ч телефонът иззвъня. Малкълм го вдигна и чу хладния глас на доктор Лапе.

— Малкълм, имам едно поръчение за теб, а освен това е твой ред да отидеш за обед. Предполагам, че всички други ще искат да останат в сградата. — Малкълм погледна през прозореца към изливащия се дъжд и стигна до същото заключение. Доктор Лапе продължи: — Следователно би могъл да убиеш с един куршум два заека и да донесеш обяда на връщане. Уолтър вече събира поръчките. Тъй като трябва да оставиш един пакет в старата сграда на Сената, предлагам да купиш храната от заведението на Джими. Можеш да тръгваш.

Пет минути по-късно подсмърчащият Малкълм се запъти през сутерена към черния изход в задната част на сградата. Никой не бе подозирал за съществуването му, тъй като той не бе отбелязан на оригиналните чертежи на сградата. Намериха го, когато Уолтър премести някакъв шкаф, докато преследваше един плъх, и откри малката, прашна вратичка, която се отваряше зад люляковите храсти. Тя не се виждаше отвън, но имаше достатъчно място човек да се промъкне между храстите и стената. Вратичката се отваряше само отвътре.

Малкълм си мърмори под носа през целия път до старата сграда на Сената. От време на време кихаше между две промърморвания. Продължаваше да вали. Докато стигне до Сената, дъждът превърна

светлокафявия цвят на велуреното му яке в чернокафяв. Русокосата секретарка в приемната на сенатора го съжали и му наля чаша кафе, докато се поизсуши. Тя му каза да чака сенаторът да потвърди „официално“ получаването на пакета. И съвсем случайно свърши преброяването на книгите в момента, в който Малкълм си изпи кафето. Момичето имаше приятна усмивка и Малкълм реши, че носенето на детективски романи при разни сенатори може би не е чак такава загуба на време.

Обикновено от старата сграда на Сената до заведението на Джими на авеню „Пенсилвания“ се стига за пет минути ходене пеша, но дъждът бе преминал в потоп и Малкълм стигна за три минути. Ресторантът на Джими е любимо място на работещите на Капитолийския хълм, тъй като обслужването е бързо, храната — добра, а заведението притежава свой шик. В него работят бивши затворници. То представлява смесица между малък еврейски магазин за деликатеси и бар в Монтана. Малкълм даде списъка с поръчките на сервитьорката, поръча си сандвич с кюфте и мляко и се отдаде на обичайното си занимание да съпоставя престъпността и персонала на ресторанта.

Докато Малкълм си пиеше кафето в приемната на сенатора, един мъж с шлифер и шапка, която скриваше по-голямата част от лицето му, сви зад ъгъла на Първа улица и се отправи по Югоизточна А към синята лимузина. Ушитият по поръчка шлифер отговаряше на впечатляващата външност на мъжа, но наоколо нямаше кой да забележи това. Той огледа внимателно улицата и сградите с привидно нехаен поглед, а после елегантно се отпусна на предната седалка на колата. След като затвори добре вратата, той се обърна към шофьора и каза въпросително: „Е?“

Без да откъсва очи от сградата, шофьорът отвърна хрипливо:

— Всички или са налице, или се знае къде са, сър.

— Отлично. Аз ще наблюдавам, докато вие телефонирате. Кажете им да изчакат десет минути, а после да започват.

— Добре, сър. — Шофьорът тръгна да излиза от колата, но един рязък глас го спря.

— Уедърби — каза мъжът и спря, за да подчертае думите си, — да няма грешки.

Уедърби преглътна.

— Слушам, сър.

Уедърби отиде до откритата телефонна будка при магазина за хранителни стоки на ъгъла на Югоизточна А и Шеста улица. В „Мистър Хенри“, бар на пет пресечки от авеню „Пенсилвания“, един висок, страшно слаб човек се обади на повикването на бармана за „Господин Уозбърн“. Така нареченият Уозбърн изслуша кратките инструкции, кимайки в знак на съгласие към слушалката. Той затвори и се върна на масата, където го чакаха двама приятели. Те платиха сметката си (три кафета с бренди) и стигнаха до Първа улица по една малка уличка, точно зад Югоизточна А. На светофарите мъжете подминаха един дългокос младеж в просмукало от дъжда яке, който бързаше в обратната посока. Между двете сгради на края на уличката имаше жълт фургон. Мъжете се качиха отзад и се приготвиха за сутрешната си работа.

Малкълм току-що си бе поръчал сандвича с кюфте, когато един пощальон с праметната отпред чанта зави по Първа и се запъти надолу по Югоизточна А. Набит мъж с издут шлифер вървеше сковано на няколко крачки зад пощальона. Пет пресечки по-нагоре висок, слаб мъж тръгна срещу другите двама. Шлиферът, който му стигаше едва до коленете, също бе издут.

Веднага щом видя пощальона да завива по Югоизточна А, Уедърби напусна мястото, където бе паркирал, и потегли. И мъжете във фургона, и тези на улицата с нищо не показваха, че забелязват присъствието на другите. Уедърби с облекчение въздъхна между две изхриптявания. Радваше се, че неговата част от работата е свършена. Въпреки че беше твърд човек, когато погледнеше мълчаливия мъж до себе си, беше благодарен, че не е допуснал грешки.

Но Уедърби се лъжеше. Беше направил една малка, съвсем обикновена грешка, която лесно можеше да избегне. Грешка, която трябваше да избегне.

Ако някой ги гледаше в този момент, той щеше да види трима мъже, двамата от тях с вид на бизнесмени, а третият — пощальон, които случайно пристигат по едно и също време пред вратата на дружеството. Двамата бизнесмени оставиха пощальона да мине пред тях и да натисне звънеца. Както обикновено, Уолтър не си беше на мястото (въпреки че това едва ли би променило нещата). Точно когато Малкълм си довършваше сандвича в ресторанта на Джими, госпожа Ръсел чу звънеца и каза с дрезгав глас: „Влезте.“

И водени от пощальона, те влязоха.

Малкълм удължи обяда си, като за завършек си поръча към сандвича с кюфте специалитета на заведението — шоколадов кекс с ром. След втората чаша обаче съвестта отново го изкара на дъжда. Пороят бе утихнал и сега кротко ръмеше. Обядът се бе отразил благотворно на настроението на Малкълм и на здравето му. Той тръгна, без да бърза, тъй като му бе приятно да се разхожда, а и не искаше да изпусне трите кесии със сандвичи. С цел да внесе промяна във всекидневието си Малкълм премина от другата страна на Югоизточна А по тротоара срещу дружеството. Това решение му даде по-добър поглед към сградата, докато се приближаваше, вследствие на което той разбра, че нещо не е наред, много по-рано, отколкото, ако всичко беше както обикновено.

Нещо съвсем малко го накара да се замисли. Една дреболия, която не си беше на мястото и все пак бе толкова незначителна, че сякаш бе лишена от смисъл. Малкълм обаче обръщаше внимание на малките неща, като например отворения прозорец на третия етаж. Прозорците на дружеството се отварят навън, а не се вдигат нагоре, ето защо отвореният прозорец стърчеше от сградата. Когато за първи път го забеляза, Малкълм отначало не осъзна значението му, но щом се доближи на пряка и половина дотам, той внезапно му направи впечатление и Малкълм спря.

Няма нищо необичайно в един отворен прозорец в столицата, даже времето да е дъждовно. Във Вашингтон обикновено е топло дори и през дъждовните пролетни дни. Сградата на дружеството обаче имаше климатична инсталация и прозорците се отваряха само за проветряване. Малкълм знаеше, че обяснението със свежия въздух е нелепо — нелепо именно защото бе отворен точно този прозорец. Прозорецът на Тамата.

Тамата — както знаеха всички в отдела — изпитваше ужас от отворени прозорци. Когато била на девет години, двамата ѝ по-големи братя се сбили за една картинка, която тримата намерили на тавана. Най-големият ѝ брат се подхлъзнал на едно чердже и полетял през прозореца на тавана към улицата, като при падането си счупил врата и останал парализиран за цял живот. Тамата веднъж бе споделила с Малкълм, че само заплахата от пожар, изнасилване или убийство може

да я накара да се приближи до отворен прозорец. И въпреки това прозорецът на стаята ѝ бе отворен.

Малкълм се опита да потисне неспокойствието си. Прекалено ти е развито въображението, помисли си той. Сигурно има съвсем нормална причина прозорецът да бъде отворен. Може би някой си прави шега с нея. Но никой от колегите му нямаше навика да погажда номера на другите, а и никой не би я измъчвал по този начин. Той бавно тръгна по улицата, подмина сградата и стигна до ъгъла. Всичко останало изглеждаше наред. От сградата не се чуваше шум, но те навярно просто четяха.

Ама че глупости, помисли си той. Малкълм прекоси улицата и с бързи крачки отиде до портичката, изкачи стълбите и след моментно колебание натисна звънеца. Той чуваше звъненето му в сградата, но госпожа Ръсел не отговаряше. Малкълм позвъни отново. Пак нищо. По гърба му пропълзяха мравки и усети хлад по врата си.

Уолтър премества книги, помисли си той, а Парфюмената Поли е в кенефа. Това трябва да е. Той бръкна бавно в джоба си за ключ. Когато някакъв предмет бъде пхнат в ключалката денем, из цялата сграда зазвъняват звънци и мигат лампи. Нощем звънят звънци и в главното управление на вашингтонската полиция, в комплекса в Лангли и в една специална къща към охраната в центъра на Вашингтон. Малкълм долови ниското жужене на звънциите, когато завъртя ключа в ключалката. Той отвори вратата и бързо прекрачи прага.

От подножието на стълбите Малкълм можеше да види само, че помещението изглежда празно. Госпожа Ръсел не си беше на бюрото. С периферното си зрение той забеляза, че вратата на доктор Лапе е открената. В стаята се носеше някакъв особен мирис. Малкълм захвърли кесиите със сандвичи на бюрото на Уолтър и бавно се заизкачва по стълбите.

Той откри източника на миризмата. Госпожа Ръсел е била зад бюрото както обикновено, когато те са влезли. Силата на огъня от автомата, скрит в чантата на пощальона, я бе отхвърлила чак до кафеварката. Цигарата ѝ бе паднала на врата ѝ и бе горела плътта, преди и последният милиметър тютюн и хартия да се превърнат в пепел. Странна безчувственост обзе Малкълм, докато гледаше

прегънатата надве фигура, отпусната в локвичка кръв. Той се обърна бавно като робот и влезе в стаята на доктор Лапе.

Уолтър и доктор Лапе преглеждали фактури, когато чули странните кашлящи звуци и тупването на тялото на госпожа Ръсел. Уолтър отворил вратата, за да ѝ помогне да вдигне изпуснатата пратка (той бе чул звънеца, а после и думите на госпожа Ръсел „Какво ни носите днес?“). Последното нещо, което Уолтър видял, бил висок слаб мъж, който държал някакъв уред с формата на L. При аутопсията се установи, че е получил кратък откос — пет куршума в стомаха. Доктор Лапе видял всичко, но нямало къде да избяга. Тялото му лежеше, тежко отпуснато, до отсрещната стена под кървава ивица от диагонални дупки.

Двама от мъжете тихичко се изкачили на горния етаж, а пощальонът останал да пази вратата. Никой от останалите в дружеството не бил чул нищо. Ото Скорцени, началникът на командосите на Хитлер, веднъж демонстрирал ефективността на английския автомат „Стен“ със заглушител, като изстрелял цял пълнител зад гърбовете на група генерали, дошли на оглед. Германските офицери нищо не разбрали, но не поискали да копират английското оръжие, тъй като, разбира се, Третият райх произвеждал по-добри оръжия. За двамата мъже обаче стенът бил достатъчно добър. Високият отворил рязко вратата на Малкълм, но не намерил никого вътре. Рей Томас бил на колене зад бюрото си и си търсел молива, когато набитият мъж го открил. Рей имал време да изпищи „О, Божичко, не...“, преди той да му пръсне черепа.

Тамата и Харолд Мартин чули писъка на Рей, но нямали представа какво става. Почти едновременно те отворили вратите си и изтичали към стълбите. Няколко секунди царяла тишина, а после дочули бавни, леки стъпки, които се изкачвали по стъпалата. Стъпките спрели и едно слабо метално „щрак-щрак“ ги извадило от летаргията им. Няма начин да са разпознали точния източник на звука (вкарването на нов пълнител и зареждането на оръжието), но инстинктивно те разбрали какво означава това. И двамата се втурнали в стаята си и тръснали вратите зад себе си.

Харолд проявил най-голямо присъствие на духа. Той заключил вратата си и успял да набере три цифри, преди набитият мъж да я

разбие и да го застреля.

Тамата се подчини на друг инстинкт. Години наред тя си казвала, че само в случай на крайна необходимост би отворила прозореца си. И ето този случай бил дошъл. Тя трескаво отворила прозореца, търсейки изход, търсейки помощ, търсейки каквото и да е. Замайна от височината, тя си свалила очилата и ги оставила на бюрото. Чула трясъка от разбиването на вратата на Харолд, тракащата кашлица, тупването и отново побягнала към прозореца. Вратата ѝ бавно се отворила.

Дълго време нищо не се случило, а после Тамата бавно се извърнала с лице към мъжа. Той не стрелял, тъй като се опасявал, че куршумът ще излети през прозореца, ще се удари някъде и ще привлече внимание. Щял да поеме този риск единствено ако тя започнела да вика. Тя не го направила. Тамата виждала само едно размазано петно, но знаела, че петното ѝ прави знак да се отдръпне от прозореца. Тя бавно се приближила до бюрото си. Ако ще умирам, помислила си, искам да виждам. Ръката ѝ посегнала към очилата и тя ги вдигнала към лицето си. Високият я изчакал да си ги сложи и в очите ѝ да се появи разбиране. После натиснал спусъка и държал пръста си така, докато и последният куршум в пълнителя не изгърмел, изхвърляйки гилзите встрани. Тялото на Тамата танцувало под куршумите, подхвърляно между стената и картотеката, очилата ѝ паднали, а косата ѝ се разрошила. Слабият мъж видял как надупченото ѝ тяло бавно се отпуснало на пода, обърнал се и се присъединил към набития си партньор, който току-що бил свършил да проверява останалите стаи на етаж. Без да бързат, те се отправили надолу по стълбите.

Пощалъонът продължил да пази вратата, а набитият претърсил сутерена. Той намерил черния изход, но не си направил никакви изводи от това. А е трябвало, въпреки че грешката му отчасти се дължала на пропуска на Уедърби. Набитият открил и повредил телефонната кутия. Един развален телефон предизвиква по-малка тревога от телефон, който никой не вдига. Високият преровил бюрото на Хайдегер. Материалите, които търсел, трябвало да се намират в третото чекмедже от лявата страна и наистина били там. Той взел един плик и пуснал в него шепа гилзи и малък лист хартия, който извадил от джоба на якето си. Залепил плика и написал нещо отгоре. Ръкавиците

му пречели да пише, но той така или иначе искал да промени почерка си. Драскулките определяли плика като лична пратка за „Локенвар, главната квартира в Лангли“. Набитият отворил скритата камера и осветил филма. Високият мъж пренебрежително подхвърлил плика на бюрото на госпожа Ръсел. Той и придружителите му окачили автоматите на рамо под палтата си, отворили вратата и си тръгнали така незабелязано, както били пристигнали, точно когато Малкълм си довършвал парчето кекс.

Малкълм бавно минаваше от стая в стая и от етаж на етаж. Въпреки че очите му виждаха, мозъкът му отказваше да възприеме гледката. Когато разпозна в обезобразеното тяло Тамата, нещо сякаш го преряза. Няколко минути той го гледа разтреперан. После го обхвана страх и си помисли: „Трябва да се махам оттук.“ Спусна се да бяга. Стигна чак до първия етаж, преди разсъдъкът му да се върне и да го накара да спре.

Те очевидно са си тръгнали, размисли той, иначе сега щях да бъда мъртъв. Нито за миг не му мина през ум да се запита кои са тези „те“. Внезапно осъзна колко е уязвим. Божичко, помисли си, та аз нямам оръжие и дори няма да мога да се съпротивлявам, ако се върнат. Малкълм погледна към тялото на Уолтър и тежкия автоматичен пистолет на колана на мъртвеца. Оръжието бе потънало в кръв. Малкълм не можеше да се насили да го докосне. Той отиде тичешком при бюрото. Уолтър държеше под него едно много специално оръжие — двадесеткалибровата пушка с отрязана цев. Тя беше едноцевка, но Уолтър често се бе хвалил, че веднъж му е спасила живота. Малкълм я сграбчи за приклада, който приличаше на пистолетна дръжка. Той я насочи към вратата и бавно заобиколи бюрото на госпожа Ръсел. Уолтър държеше един револвер в нейното чекмедже, „за всеки случай“. Госпожа Ръсел, която бе вдовица, го наричаше „моя револвер за насилници“. „Не да ги плаша с него, казваше тя, а да ги насърчавам.“ Малкълм затъкна оръжието в колана си и вдигна слушалката на телефона.

Никакъв сигнал. Той натисна всички бутони. Нищо.

Трябва да изляза навън, помисли си той, трябва да повикам помощ. Опита се да натика пушката под якето си. Дори и с отрязана цев, тя пак бе твърде дълга: дулото ѝ се подаваше над яката и натискаше гърлото му. Малкълм върна неохотно пушката под бюрото

на Уолтър, тъй като реши, че трябва да се опита да остави всичко така, както го е намерил. Преглътна с усилие, отиде до вратата и надзърна през шпионката. Улицата бе празна. Дъждът бе спрял. Застанал плътно до стената, Малкълм бавно отвори вратата. Нищо не се случи. Излезе на площадката. Тишина. Той затръшна вратата, бързо мина през портичката и закрачи по улицата, като се оглеждаше на всички страни и търсеше да види нещо необичайно. Нищо.

Малкълм се запъти право към телефона на ъгъла. Всяка от четирите дирекции на ЦРУ има „горещ телефон“, който не фигурира в указателя и се използва единствено в случай на много фатални събития, и то само ако няма друг начин за връзка. Наказанието за злоупотреба с този телефон може да стигне до изхвърляне от работа и загуба на пенсията. Номерът на „горещия телефон“ е една от строго охраняваните тайни, които всеки служител в ЦРУ, от най-висшестоящия директор до най-обикновения чистач, знае и помни.

На „горещата“ телефонна линия дежурят непрекъснато агенти с много голям опит. Те трябва да бъдат изключително съобразителни, независимо от това, че рядко вършат нещо. Когато пристигне тревожният сигнал, трябва да се вземат бързи и правилни решения.

Стивън Мичъл беше дежурен на „горещия телефон“ на ДР, когато Малкълм позвъни. Някога Стивън бе един от най-добрите пътуващи агенти (за разлика от резидентите) на ЦРУ. В продължение на тринадесет години той се придвижваше от една гореща точка към друга, предимно в Южна Америка. А после, през 1967 г., двоен агент в Буенос Айрес постави пластична бомба под предната седалка на симката на Мичъл. Двойният агент бе допуснал грешка: експлозията само отнесе двата крака на Мичъл. Грешката застигна двойния агент под формата на жица, която се стегна около врата му в Рио. Управлението не искаше да губи един добър служител и премести Мичъл в отдела за извънредни произшествия.

Мичъл се обади още след първото извънряване. С вдигането на слушалката автоматично се включи записващото устройство.

— 493–7282. — При вдигането на всички телефони в ЦРУ се съобщава само номерът.

— Обажда се... — За един ужасен миг Малкълм забрави кодовото си име. Знаеше, че трябва да даде номера на отдела и секцията си (за да не го сбъркат с друг агент със същото кодово име),

но не можеше да си го спомни. Беше наясно, че не бива да използва истинското си име. После си спомни. — Обажда се Кондора, Секция 9, Отдел 17. Нападнаха ни.

— От телефон на управлението ли се обаждаш?

— Не, от една открита будка на няколко крачки от... базата. Нашите телефони не работят.

По дяволите, помисли си Мичъл, ще трябва да говорим със заобикалки. Със свободната си ръка той натисна бутона „Тревога“. На пет различни места, три във Вашингтон и две в Лангли, силно въоръжени мъже на бегом се отправиха към колите, включиха двигателите и зачакаха указания.

— Какви са загубите?

— Максимални, абсолютни. Аз съм единственият...

Мичъл го прекъсна:

— Добре. Има ли граждани в района, които знаят за това?

— Струва ми се, не. Всичко като че ли е минало тихо.

— Ранен ли сте?

— Не.

— Оръжие?

— Имам.

— В района има ли някой от нападателите?

Малкълм се огледа. Спомни си колко обикновена изглеждаше сутринта. — Не мисля, че има, но не мога да бъда сигурен.

— Слушай внимателно. Напусни района, без да бързаш, но си вдигай задника оттам и иди някъде на безопасно място. Изчакай един час. Когато се убедиш, че нямаш опашка, отново се обади. Това означава в 13,45 ч. Разбираш ли?

— Да.

— Добре, затвори сега и помни: не изпадай в паника.

Мичъл прекъсна връзката, преди Малкълм да успее да дръпне слушалката от ухото си.

След като затвори, Малкълм постоя на ъгъла няколко секунди и се опита да си състави план. Знаеше, че трябва да намери някое безопасно място наблизко, където да прекара един час, без да го забележат. Много бавно, той се извърна и тръгна нагоре по улицата. Четвърт час по-късно Малкълм се присъедини към една трупa туристи от Айова, които разглеждаха сградата на Капитолия.

Още докато Малкълм говореше с Мичъл, една от най-големите и сложни държавни машини в света бе приведена в движение. Служителите, които проследиха обаждането на Малкълм, изпратиха четири коли от вашингтонските дежурни постове и една от Лангли с подвижен медицински екип по посока на Секция 9, Отдел 17. Водачите на групите бяха инструктирани и въведени в ситуацията по радиото на път за целта. Съответното полицейско отделение във Вашингтон бе алармирано за възможността да им бъде поискано съдействие от „правителствени служители със специална задача“. Когато Малкълм затвори, всички бази на ЦРУ в окръг Колумбия вече бяха получили сигнала за предприети враждебни действия. Те приведоха в изпълнение специални планове по сигурността. Преди да са изтекли три минути от обаждането, всички заместник-директори вече бяха уведомени, а след шест минути директорът, който бе на съвещание с вицепрезидента, лично бе запознат със случая от Мичъл по телефон с устройство против подслушване. Осем минути след обаждането всички останали основни органи на американското разузнаване вече бяха получили новината за възможни враждебни действия.

Междувременно Мичъл поръча да му изпратят цялата документация, имаща отношение към дружеството. В подобни случаи дежурният служител от отдела за извънредни произшествия автоматически получава впечатляващи пълномощия. Той буквално ръководи голяма част от управлението, докато отговорността не бъде лично поета от някой от заместник-директорите. Секунди след като Мичъл поиска документацията, архивът му се обади отново.

— Компютърната проверка показва, сър, че оригиналите на всички документи за Секция 9, Отдел 17 не са налице.

— Какво?

— Не са налице, сър.

— Тогава ми пратете вторите екземпляри и, по дяволите, пратете ги под охрана! — Мичъл затръшна слушалката, преди изненаданият чиновник да успее да отговори. После грабна друга слушалка и незабавно се свърза. — Замразете базата — заповяда той. За броени секунди всички изходи бяха затворени. Всеки, който се опиташе да влезе или да напусне района, щеше да бъде застрелян. Из цялата сграда присветваха червени лампи. Специални групи от охраната започнаха да разчистват коридорите, нареждайки на тези, които нямаха

отношение към операцията или не участваха в дейност, обозначена с червен знак за предимство, да се върнат в базите си. Нежеланието или дори колебанието при изпълнението на заповедите означаваха револвер в стомаха и белезници на китките.

Вратата на „Горещата стая“ се отвори точно след като Мичъл замрази базата. Един едър мъж мина решително край охраната, без да си направи труда да отвърне на небрежно отдадената му почест. Мичъл все още говореше по телефона, ето защо мъжът седна на един стол до помощника му.

— Какво, по дяволите, става? — В нормални условия мъжът би получил незабавно отговор, но в този момент Мичъл бе Господ-Бог. Помощникът му погледна към шефа си. Мичъл, въпреки че все още даваше заповедите си по телефона, чу въпроса. Той кимна на помощника си, който от своя страна изложи пред едрият мъж пълно резюме на събитията до този момент и на предприетите мерки. Когато помощникът му свърши, Мичъл вече бе затворил телефона и си триеше челото с една изцапана кърпичка.

Едрият мъж се размърда на стола си.

— Мичъл — каза той, — ако нямаш нищо против, мисля да поостана и да ти помогна. В края на краищата, аз оглавявам Отдел 17.

— Благодаря ви, сър — отвърна Мичъл, — помощта ви е добре дошла.

Едрият мъж изсумтя и се приготви да чака.

Ако се намирахте на Югоизточна А точно зад Библиотеката на Конгреса в 13,09 ч в облачния следобед на онзи четвъртък, щеше да ви изненада внезапната суматоха. Шестима мъже изникнаха сякаш изпод земята и се събраха пред бялата триетажна сграда. Точно когато стигнаха до вратата, от двете страни на улицата две коли спряха до другите паркирани коли едва ли не пред входа на сградата. Във всяка от колите на задната седалка седеше по един мъж, който се взираше напрегнато в сградата и държеше нещо в ръцете си. Шестимата мъже минаха през портичката заедно, но само един от тях се качи по стъпалата. Той си поигра с една голяма връзка ключове и ключалката. Когато тя прещракна, мъжът кимна на останалите: Те блъснаха вратата, изчакаха няколко секунди, а после влязоха и я затвориха зад себе си. От двете коли излезе по един мъж. Те бавно закрачиха напред-

назад пред сградата. Докато преместваха колите си, за да ги паркират, шофьорите кимнаха на мъжете, застанали по ъглите.

Три минути по-късно вратата се отвори. Един мъж излезе от сградата и бавно тръгна към най-близката паркирана кола. Щом влезе в нея, той взе телефонната слушалка. Няколко секунди по-късно мъжът разговаряше с Мичъл.

— Няма съмнение, ударили са ги, и то лошо. — Мъжът, който произнесе тези думи, се казваше Алън Нюбъри. Той бе участвал в бойни действия във Виетнам, залива Кочинос, и в планините на Турция, в десетки операции из задни улички, тъмни сгради и сутерени по целия свят и все пак Мичъл усещаше потресението и погнусата в пресекувания му глас.

— Как е станало и какви са загубите? — Мичъл едва сега започваше да го вярва.

— Вероятно екип от двама до петима души, няма следи от насилствено влизане. Изглежда, са използвали автомати със заглушители или нещо подобно, иначе целият град щеше да ги е чул. Шестима мъртви в сградата — четирима мъже и две жени. Повечето от тях навярно така и не са разбрали какво става. Няма следи от щателно претърсване, скритата камера и филмът са унищожени. Телефоните не работят, сигурно са прерязани някъде. С две от телата ще има малко проблеми преди самоличността им да бъде окончателно установена. Сръчно, чисто и бързо свършена работа. Знаели са какво трябва да направят до най-малката подробност, а също и как да го направят.

Мичъл изчака да се убеди, че Нюбъри е свършил.

— Добре. Засега май нищо не разбирам. Смятам да не предприемам никакви определени мерки, докато някой от горните етажи не ми заповяда. Междувременно ти и твоите момчета няма да мърдате оттам. Всичко трябва да остане, така както е било. Искам това място да бъде замразено и никой да не влиза или излиза оттам, но наистина да бъде така. Използвайте всички необходими средства.

Мичъл замълча за малко, за да подчертае смисъла на думите си и с надеждата, че не прави грешка. Той току-що бе дал пълномощия на групата на Нюбъри да предприеме всякакви мерки, включително предумишлено убийство не при самоотбрана, и да действат на територията на САЩ без предварително съгласуване. Да убият от каприз, ако решаха, че капризът означава нещо. Последствията от

подобна рядко давана заповед можеха да бъдат много сериозни за всички, които имаха отношение към нея. Мичъл продължи:

— Изпращам още хора да покрият района като допълнителна предпазна мярка. Ще изпратя и екип от криминалната лаборатория, но те могат да правят само неща, които не променят обстановката. Те ще донесат и система за свързка. Разбра ли?

— Разбрано. А, да, открихме нещо малко странно.

Мичъл каза:

— Да?

— По радиото ни казаха, че имало само една врата. Ние намерихме две. Това нещо говори ли ти?

— Не — отвърна Мичъл, — но и цялата тази работа по принцип нищо не ми говори. Има ли друго?

— Само още нещо. — Гласът му стана леден. — Някакъв кучи син е направил на решето едно девойче на третия етаж. Не я е застрелял, просто я е направил на решето. — Нюбъри прекрати връзката.

— А сега какво? — попита едрият мъж.

— Ще чакаме — отвърна Мичъл и се облегна в инвалидната си количка. — Ще седим и ще чакаме Кондора да се обади.

В 13,40 ч Малкълм намери телефонна будка в Капитолия. С монетите, които получи от едно преливащо от енергия момиче, той набра номера на „горещия телефон“. Не се наложи да изчака дори първото извънмяване.

— 493–7282 — гласът отсреща беше напрегнат.

— Обажда се Кондора, Секция 9, Отдел 17. Намирам се в улична телефонна будка, не мисля, че ме следят, и съм почти сигурен, че никой не ме чува.

— Информацията ти бе потвърдена. Искаме да те докараме в Лангли, но се страхуваме да те оставим да дойдеш сам. Знаеш ли къде се намират театрите от „Кръг 3“ в района на Джорджтаун?

— Да.

— Можеш ли да бъдеш там след един час?

— Да.

— Добре. А кого от работещите в Лангли познаваш поне по външен вид?

Малкълм се замисли.

— Имах инструктор, чието кодово име бе Врабец IV.

— Почакай малко!

Мичъл се възползва от предимството си при използването на компютрите и комуникационните системи и след като се увери в съществуването на Врабец IV, установи, че инструкторът се намира в сградата. Две минути по-късно той каза:

— Добре, ето какво ще стане. След половин час Врабец IV и още един човек ще паркират на малката уличка зад театрите. Те ще изчакат точно един час. Така ще разполагаш със запас от тридесет минути, в случай че подраниш или закъснееш. На уличката можеш да излезеш пеша от три места. И от трите ще можеш да видиш всеки пред себе си, преди някой да забележи самия теб. Когато се убедиш, че е безопасно, тръгни по уличката. Ако нещо или някой ти се сторят подозрителни, ако Врабец IV и неговият придружител не са там или с тях има други хора, ако в краката им има дори един гълъб, незабавно си вдигай задника оттам, иди на някое сигурно място и отново ми се обади. Обади ми се и ако не успееш да отидеш. Става ли?

— Ст-т-аа-пчиху!

Мичъл почти подскочи в количката си:

— Какво, по дяволите, беше това? Всичко наред ли е?

Малкълм избърса телефонната слушалка.

— Да, сър. Нищо ми няма. Извинявайте, но съм настинал. Разбрах какво трябва да направя.

— За Бога. — Мичъл затвори. Той се облегна на стола си. Преди да успее да си отвори устата, едрият мъж каза:

— Слушай, Мичъл. Ако не възразяваш, аз ще придружа Врабец IV. Аз нося отговорност за отдела и никой от младоците няма да се справи с положението — а то може да се окаже доста сложно — по-добре от мен, нищо че съм само един уморен старец.

Мичъл погледна едрия, самоуверен мъж срещу себе си и се усмихна.

— Добре. Врабец IV ще ви чака пред портала. Вземете вашата кола. Познавате ли Кондора?

Едрият мъж поклати глава.

— Не, но мисля, че съм го виждал. Можеш ли да ми намериш снимка?

Мичъл кимна и каза:

— Врабец IV разполага със снимка. От „Снабдяване“ ще ви дадат каквото им поискате, но ви предлагам да вземете пистолети. Някакви предпочитания?

Едрият мъж тръгна към вратата.

— Да — отвърна той и погледна назад, — тридесет и осем калибров специален, със заглушител, в случай че се наложи да се действа, без да се вдигне шум.

— Ще го намерите в колата си заедно с амунициите. А, да — каза Мичъл, като спря едрият мъж на половината от пътя до вратата, — искам отново да ви благодаря, полковник Уедърби.

Едрият мъж се обърна и се усмихна.

— Няма нищо, Мичъл. В края на краищата това ми е работата. — Той затвори вратата зад себе си и отиде при колата си. След няколко крачки гърдите му много леко почнаха да хриптят.

ЧЕТВЪРТЪК СЛЕДОБЕД

„Погрешното изиграване на печеливша комбинация е провалило много почти спечелени партии. В подобни случаи играчът вижда печелившата идея, дава необходимата за успеха жертва, а после променя реда на следващите си ходове или пропуска някой решаващ момент от комбинацията си.“

Фред Рейнфелд.
„Ръководство по шахмат“

Малкълм лесно намери такси, като се има предвид времето. Двадесет минути по-късно той се разплати с шофьора на две преки от театрите от кръга. Разбираше, че е особено важно да не се показва предварително. Няколко минути по-късно той седеше на една маса в най-тъмния ъгъл на някакъв бар, претъпкан с мъже. Барът, избран от Малкълм, бе най-оживеното свърталище на хомосексуалисти в цял Вашингтон. От единадесет часа преди обед до късните среднощни часове мъже на всякаква възраст, обикновено от средната класа и по-нагоре, пълнят бара, търсейки възможност да си починат и да се отпуснат сред себеподобните си. В бара цари щастлива хомоатмосфера. Рокмузиката гърми, а смехът стига чак до улицата. Веселието не е съвсем искрено, изпълнено е с ирония, но все пак го има.

Малкълм се надяваше, че не бие на очи — просто един мъж в бар, пълен с други мъже. Той държеше в ръка чашата с коктейла си, без да бърза, отпиваше от нея и следеше дали някой в тълпата не го е разпознал. Някои от лицата в тълпата също го гледаха.

Никой не забеляза, че само лявата ръка на Малкълм е поставена на масичката. Дясната беше под нея и държеше пистолет. Насочваше го срещу всеки, който се приближеше.

В 14,40 ч Малкълм скочи от мястото си и се присъедини към една голяма група, която си тръгваше. Щом се озова навън, той бързо се отдалечи от групата. В продължение на няколко минути Малкълм кръстоса из тесните улички на Джорджтаун и внимателно наблюдаваше хората около себе си. В три часа, след като се убеди, че не го следят, той се отправи към театрите.

Врабец IV се оказа треперещ, очилат инструктор по правителствените процедури. Не му бяха дали никакво право на избор за участието му в тази история. Той съвсем ясно заяви, че не му плащат за подобни работи, че твърдо протестира и че е длъжен да помисли за жена си и четирите си деца. Най-вече, за да го накарат да млъкне, от „Снабдяване“ му дадоха непроницаема за куршумите жилетка. Той облече спарващата, тежка жилетка под ризата си. Дебелата тъкан пречеше на опитите му да се почеше. Не си спомняше никакъв Малкълм или Кондора — бе обучил десетки групи младши офицери. На хората от „Снабдяване“ им бе все едно, но въпреки това го слушаха.

Уедърби инструктира шофьорите на съпровождащите коли, докато отиваха към паркинга. Той провери късия пистолет и приспособлението с форма на наденичка към него и кимна одобрително на мъжа от „Снабдяване“. В нормална обстановка на Уедърби щеше да му се наложи да се разпише за оръжието, но пълномощията на Мичъл правеха тази процедура излишна. Човекът от „Снабдяване“ помогна на Уедърби да нагласи специалния кобур под мишницата си, подаде му двадесет и пет запасни куршума и му пожела успех. Уедърби измърмори нещо, докато се качваше в светлосинята си лимузина.

Трите коли потеглиха от Лангли плътно наредени една след друга. Синята лимузина на Уедърби се движеше по средата. Щом подминаха бариерата при Белтуей и навлязоха във Вашингтон, задната кола „спука“ гума. Шофьорът „загуби контрол“ над автомобила и колата завърши пътуването си направо на две от лентите. Нямаше ранени, но в резултат на произшествието движението бе спряно в продължение на десет минути. Уедърби следваше другата кола отблизо, докато тя си проправяше път и криволичеше из лабиринта на движението във Вашингтон. На една тиха уличка в югозападната част на града предната кола зави на 180 градуса и потегли в обратна посока.

Когато мина край синята лимузина на Уедърби, шофьорът му направи знак, че всичко е наред, а после натисна газта и се скри от погледа му. Уедърби се отправи към Джорджтаун, като през цялото време проверяваше дали няма опашка.

Уедърби бе отчел грешката си. Когато изпрати убийците, той им нареди да ликвидират всички в сградата. Беше казал всички, без да уточнява колко са те. Хората му бяха изпълнили заповедта, ала самата заповед не бе достатъчно прецизна, за да установят, че един липсва. Уедърби не знаеше защо го е нямало и не държеше да знае. Ако бе разбрал за отсъстващия мъж, щеше да се погрижи да бъде намерено задоволително решение. Беше допуснал грешка и трябваше да я поправи.

Възможно бе Кондора да е напълно безвреден и да не си спомня разговора с оня тип Хайдегер, но Уедърби не можеше да си позволи да рискува. Хайдегер бе разпитвал всички с изключение на доктор Лапе. Неговите въпроси трябваше да потънат в небитието. Сега за тях знаеше само един човек, ето защо той трябваше да умре като другите, независимо дали осъзнава с каква информация разполага.

Планът на Уедърби бе прост, но изключително опасен. Веднага щом съзреше Кондора, той щеше да го застреля. При самозащита. Уедърби погледна към разтреперания Врабец IV. Неизбежен страничен отпадък. Едрият мъж не изпитваше угризения на съвестта за смъртта, която очакваше инструктора. В плана имаше доста рисковани моменти: Кондора можеше да се окаже по-добър стрелец от очакваното, някой можеше да види всичко и после да съобщи. Управлението можеше да не повярва на историята му и да приложи твърда форма на разпит, Кондора може да избере някакъв друг начин да се появи в Лангли. Стотици неща можеха да засекат. Но независимо от рисковете Уедърби знаеше, че не те са неизбежната участ, която щеше да го сполети, ако се провалеше. Той би могъл да успее да се изплъзне от управлението и останалата част от мрежата на американското разузнаване. Имаше няколко сполучливи изпитани начина. Подобни ситуации бяха амплото на Уедърби. Но той разбираше, че няма да може да се скрие от мъжа с впечатляващата външност и странните очи. Този човек никога не се проваляше, когато вземеше нещата в свои ръце. Никога. А в случая с Уедърби — опасния некадърник, Уедърби — заплахата, той щеше да постъпи именно така.

Уедърби го знаеше и това караше гърдите му болезнено да хриптят. Осъзнаването на този факт обезсмисляше всяко намерение за бягство или предателство. Кондора трябваше да умре.

Уедърби мина бавно по уличката, а после обърна и паркира до някакви кофи с боклук зад театрите. Уличката беше празна, точно както бе предвидил Мичъл. Уедърби се съмняваше, че някой ще мине по нея, докато са там: жителите на Вашингтон обикновено избягват задните улички. Той знаеше, че Мичъл ще се погрижи в района да няма полицаи, за да не подплашат Кондора. Това устройваше Уедърби много добре. Той даде знак на Врабец IV да излезе от колата. Те се облегнаха на нея, така че отдалеч да се вижда, че са сами. А после, като всеки добър ловец, който поставя клопка, той изпразни главата си от всяка мисъл, за да се концентрира върху усещанията си.

Малкълм ги видя, преди те да разберат, че е пристигнал. Разгледа ги много внимателно от разстояние около шестдесет крачки. С усилие сдържаше кихавиците си, но все пак успя да запази тишина. След като се убеди, че са сами, той пристъпи иззад телефонния стълб срещу тях. С всяка крачка облекчението го обхващаше все по-силно.

Уедърби го забеляза веднага. Той се дръпна от колата, готов да действа. Държеше да бъде абсолютно сигурен, а при изстрел със заглушител от шестдесет крачки няма стопроцентови гаранции. Искаше да бъде по-далеч и от Врабец IV. Всеки по реда си, помисли си той.

Малкълм го разпозна, когато бе на двадесет и пет крачки от двамата мъже — пет крачки преди Уедърби да предвиди, че се кани да предприеме нещо. В главата му изведнъж се появи една картина — мъж в синя лимузина, паркирана почти пред сградата на дружеството в сутрешния дъжд. Човекът от колата и единият от мъжете пред него бяха едно и също лице. Нещо не беше наред, никак не беше наред. Малкълм спря, а после бавно взе да отстъпва. Почти без да съзнава какво прави, той посегна към пистолета на колана си.

Уедърби също разбра, че нещо не е наред. Жертвата неочаквано бе спряла малко преди капанът да щракне, и сега бягаше, а навярно се готвеше и да се отбранява. Неочакваните действия на Малкълм принудиха Уедърби да изостави първоначалните си планове и да постъпи според новосъздалата се ситуация. Докато вадеше бързо собственото си оръжие, пред погледа му за малко попадна Врабец IV

— замръзнал от ужас и удивление. Плашливият инструктор все още не представляваше заплаха.

На Уедърби неведнъж му се бе налагало да действа бързо в многобройните ситуации, в които бе изпадал през живота си. Цевта на пистолета на Малкълм току-що бе минала над колана му, когато Уедърби стреля.

Пистолетът е добро оръжие, но при бойни условия може да създаде затруднения дори на един опитен ветеран. Трудностите нарастват още повече, ако е снабден и със заглушител, тъй като той дава възможност на стрелящия да действа безшумно, но намалява точността. Тежестта в края на цевта е непривична за стрелеца и се налага да бъде компенсирана от ръката му. В балистично отношение заглушителят забавя скоростта на куршума и може да промени траекторията му. Пистолетът със заглушител е неудобен и затруднява бързата стрелба.

Всички тези фактори бяха срещу Уедърби. Ако не беше избрал пистолет със заглушител — въпреки че отстъплението на жертвата му също го принуди да спре за малко, докато реши какво да прави, — нямаше да има престрелка. В настоящия случай обаче размерите на пистолета забавиха движенията му. В желанието си да навакса загубата на време той не се прицели точно. Ветеранът убиец се опита да изпълни трудния, но фатален изстрел в главата, ала се прицели твърде високо. Части от секундата след тихото „плюк“ тежко парче олово мина през косата на Малкълм край лявото му ухо и с пищене потъна в Потомак.

Малкълм бе стрелял с пистолет само веднъж в живота си. Оръжието беше на един приятел — двадесет и две калибров модел за стрелба по мишена. Нито един от петте куршума не бе улучил бягащата катеричка. Той стреля от кръста с пистолета на госпожа Ръсел и ехото от гърмежа го оглуши, преди да е разбрал, че е натиснал спусъка.

Когато човек е прострелян от „Магnum-357“, той не се хваща за малката червена дупчица на тялото си и не се отпуска бавно на земята, а се сгромолясва. При разстояние двадесет и пет крачки впечатлението е все едно, че го е ударил камион. Куршумът раздробил лявото бедро на Уедърби. От силата на удара голяма част от крака му се разлетя из уличката, тялото му подскочи във въздуха и той падна по лице на пътя.

Врабец IV гледаше Малкълм, без да може да повярва на очите си. Малкълм се извърна бавно към дребничкия инструктор и насочи пистолета си към треперещия му стомах.

— Той е от тях! — Малкълм се задъхваше, въпреки че не бе приложил никакво усилие. — Той е от тях! — Малкълм бавно започна да се оттегля от онемелия инструктор. Когато стигна до края на уличката, той се обърна и побягна.

Уедърби изстена и се опита да преодолее шока от раната. Още не усещаше болка. Той беше твърд човек, но трябваше да събере всичките си сили, за да вдигне ръката си. Неизвестно как не беше изпуснал пистолета. Мозъкът му като по чудо продължаваше да работи. Много внимателно се прицели и стреля. Отново се чу „пльок“ и куршумът се удари в стената на театъра, като преди това разкъса гърлото на Врабец IV, инструктор по правителствените процедури, съпруг и баща на четири деца. Странно чувство на въодушевление изпълни Уедърби, когато видя как тялото се отпусна върху колата. Въпреки всичко не бе мъртъв, Кондора отново бе изчезнал, а специалистите по балистика нямаше да намерят куршуми, по които да определят кой по кого е стрелял. Все още имаше надежда. Уедърби изпадна в безсъзнание.

Двамата мъже бяха намерени от една полицейска кола. Мина доста време, преди полицаите да се отзоват на обаждането на един уплашен собственик на магазин, но всички от участъците в Джорджтаун бяха изпратени да проверят сведението, че в града е забелязан снайперист. Оказа се, че сигналът е бил подаден от някакъв смахнат.

Малкълм измина четири пресечки тичешком, преди да осъзнае, че привлича вниманието на минувачите. Той намали темпото, зави на няколко пъти и спря едно такси, което отиваше към центъра на Вашингтон.

Мили Божичко, помисли си Малкълм, той беше от тях. Той бе от тях. В управлението, изглежда, не са знаели. Трябва да намери телефон. Трябва да се обади... Обхвана го страх. Да предположим, просто ей така, че мъжът в уличката не е единственият двоен агент. И човекът, който го е изпратил, е знаел, че е такъв? Да предположим, че човекът от другата страна на „горещия телефон“ също е двоен агент.

Малкълм изостави предположенията, за да се заеме с по-неотложния проблем — собственото си оцеляване. Не би се осмелил

да се обади, преди добре да е обмислил нещата. А те ще го търсят. Те сигурно са започнали да го търсят още преди престрелката, него, единствения оцелял от тяхната секция. Те... Но той не беше единствен! Мисълта се втурна в главата му. Той не беше единственият оцелял от тяхната секция! Хайдегер! Хайдегер е болен и си е вкъщи, болен вкъщи! Малкълм прерови паметта си. Адресът, какъв адрес беше споменал Хайдегер? Малкълм бе чул Хайдегер да казва на доктор Лапе, че живее... на „Маунт Ройъл Армс“!

Малкълм обясни затруднението си на шофьора. Отивал да вземе едно момиче, което не е виждал, но забравил адреса. Знаел само, че живее на „Маунт Ройъл Армс“. Шофьорът, винаги готов да помогне на младите влюбени, се обади на диспечера си, който му даде адреса в северозападната част на града. Когато шофьорът го остави пред старата сграда, Малкълм му даде един долар бакшиш.

Етикетчето с името на Хайдегер бе залепено срещу номер 413. Малкълм позвъни по уредбата. Не се разнесе, никакво бръмчене и никой не се обади по домофона. Докато отново натискаше звънеца, в главата му се оформи едно неприятно, но логично предположение. Най-накрая той натисна три други бутона. И като не получи отговор, натисна цялата редица. Претоварената уредба изпращя и той извика: „Специална пратка!“ Чу бръмченето на вратата и се втурна вътре.

Когато почука на номер 413, никой не му отвори, но по това време той вече не очакваше да му отворят. Малкълм се отпусна на колене и огледа ключалката. Ако не грешеше, вратата бе заключена е най-обикновена ключалка с пружинен механизъм. В десетките книги, които бе изчел, и в безбройните филми героят използва парченце твърда пластмаса и за броени секунди заключената врата се отваря. Пластмаса — къде би могъл да намери парче твърда пластмаса? След като няколко минути нервно претърсва джобовете си, той отвори портфейла си и извади ламинирания си пропуск от ЦРУ. Картата удостоверяваше, че Малкълм е служител в компанията „Тентрекс Индъстрис“, и съдържаеше съответната информация за външния му вид и самоличността му. Малкълм винаги си бе харесвал двете снимки — едната в профил, а другата в анфас.

В продължение на двадесет минути Малкълм киха, сумтя, натиска, дърпа, раздрусва, моли, заплашва и накрая блъска по вратата с

пропуска си. Най-последно покривният слой на пропуска се отлепи и той падна през дупката в заключената стая.

Безсилието отстъпи място на яд. Малкълм даде почивка на изтръпналите си колени и се изправи. След като никога до този момент не се поинтересува какво става, помисли си той, още малко шум едва ли ще промени особено нещата. Подпомаган от гнева, страховете и безсилието, които бе изпитал през този ден, Малкълм ритна с крак вратата. Ключалките и вратите на „Маунт Ройъл Армс“ не са от най-добро качество. Управата е склонна да вземе евтин наем и всичко в сградата говори за това. Вратата на 413 се разтвори, отскочи и бе хваната на връщане от Малкълм. Той я затвори много по-тихо, отколкото я бе отворил. После вдигна картата си от пода и се отправи през стаята към леглото и това, което лежеше в него.

Тъй като не са имали време за преструвки, те не се бяха церемонили особено с Хайдегер. Ако Малкълм бе повдигнал горницето на пижамата му, щеше да види следата, която остава при удар с юмрук, когато на естественото посиняване на жертвата попречи смъртта. Лицето на трупа бе почерняло — състояние, предизвикано между другото и от удушаване. В стаята вонеше от неконтролируемото изхождане на трупа.

Малкълм гледеше тялото, което бе започнало да се подува. Познанията му по органична химия бяха съвсем слаби, но достатъчни, за да знае, че подобна степен на разлагане не се достига за един-два часа. Следователно Хайдегер е бил убит преди другите. „Те“ са дошли тук не след като са открили, че не е на работа, а преди да нападнат сградата. Малкълм не го разбираше.

Десният ръкав на пижамата на Хайдегер лежеше на пода. Малкълм си помисли, че боричкането едва ли е причина за откъсването му. Той дръпна завивките и огледа ръката на Хайдегер. От вътрешната страна на лакътя му откри малка синина като от ухапването на някакво насекомо. Или, каза си той, като си припомни посещенията си в студентската здравна служба, като убождане от несръчно вкарана игла. Те са го натъпкали с нещо, вероятно, за да го накарат да се разприказва. За какво? Нямаше ни най-малка представа. Той започна да претърсва стаята, но внезапно се сети за отпечатъците. Извади носната си кърпичка от джоба и изтри всичко, до което си спомняше, че се е докосвал, включително външната страна на вратата.

На разхвърляната тоалетка намери чифт хандбал-ни ръкавици. Бяха му малки, но поне покриваха пръстите му.

След чекмеджетата на бюрото претърси шкафа за дрехи. На горния рафт намери плик, пълен с банкноти от по петдесет и сто долара. Без да ги брои, прецени, че в плика има поне десет хиляди долара.

Той седна на отрупания с дрехи стол. Нищо не разбираше. Един бивш алкохолик и счетоводител, който обичаше да изнася лекции за предимствата на взаимоспомагателните фондове, човек, който се страхуваше от уличните нападатели, държи всичките си пари в шкафа за дрехи. В това нямаше логика. Той погледна към трупата. Е, във всеки случай, помисли си той, тези пари вече не му трябват. Малкълм пхна плика в панталона си. След като се огледа набързо, той предпазливо отвори вратата, слезе по стълбите и хвана на ъгъла автобус към центъра.

Малкълм разбираше, че първата му грижа е да се изплъзне от преследвачите си. В този момент по дирите му имаше поне две групи от „тях“: Управлението и групата, която бе нападнала дружеството. Те всички знаеха как изглежда, следователно първо трябваше да промени външния си вид.

На табелата пред бръснарския салон пишеше: „Тук не се чака!“ — и поне веднъж рекламата отговаряше точно на рекламираната стока. Малкълм си свали якето обърнат към стената. Той мушна оръжието под него, преди да седне на стола. През цялото време, докато го подстригваха, погледът му не се отдели от якето.

— Какво ще желаете, млади човече? — Посивяващият бръснар щракна радостно с ножиците.

Малкълм не почувства нито капка съжаление. Разбираше какво огромно значение може да има едно подстригване.

— Къса пострижка, почти войнишка, но все пак косата ми да не стърчи.

— Ами че това е доста голяма промяна. — Бръснарят включи електрическата машинка за стригане.

— Аха.

— А интересувате ли се от бейзбол, млади човече? Аз пък съм истински запаянко. Днеска четох в „Пост“ една статия за „Скорците“ и пролетните тренировки и според предвижданията на онзи човек...

След като го подстригаха, Малкълм се погледна в огледалото. Не беше виждал това лице от пет години.

Следващата спирка по пътя му бе „Всичко при Съни“. Малкълм разбираше, че в основата на добрата дегизировка е подходящият тип поведение, но и добрите реквизити също са безценни. Той прерови целия магазин и намери едно старо военно яке с непокътнати етикети, което горе-долу му ставаше. Над левия джоб бе изписано името „Евънс“. На лявото рамо имаше трицветен орел и надпис със златни букви на черен фон „Въздушнодесантни части“. Малкълм току-що се бе превърнал във ветеран от 101 въздушнодесантна дивизия. Той си купи чифт сини джинси и парашутистки ботуши („15 долара, гаранции, че са участвали в бойни действия във Виетнам“) и се преоблече. Купи си и бельо, един евтин пуловер, черни шофьорски ръкавици, чорапи, самообръсначка и четка за зъби. Когато излезе от магазина с пакета под мишница, той си представи, че в задника му е натикан бастун. Походката му стана твърда и решителна. Той оглеждаше наперено всяко момиче, покрай което минаваше. След пет пресечки усети нужда от почивка и влезе в един от безбройните „Хот Шоп“-ресторанти на Вашингтон.

— Мога ли да получа чаша кафе?

Сервитьорката не реагира по никакъв начин на новопридобития южняшки акцент на Малкълм. Тя му донесе кафето. Малкълм се опита да се отпусне и да помисли.

В съседното сепаре седяха две момичета. По стар навик той се заслуша в разговора им.

— Значи никъде няма да ходиш през почивката?

— Не, просто ще си остана вкъщи. Две седмици не смятам с никого да се виждам.

— Ще се побъркаш.

— Може би, но не се опитвай да ми се обадиш, за да разбереш как съм, защото сигурно дори няма да вдигам телефона.

Другото момиче се засмя.

— А ако се обажда някое мъжище, което копнее за компанията ти?

Приятелката ѝ презрително изсумтя.

— Ще му се наложи да почака две седмици. Смятам да си почина.

— Е, хубаво, животът си е твой. Сигурна ли си, че не искаш да вечеряме заедно довечера?

— Да, но ти благодаря, Ан. Просто ще си допия кафето, отивам си вкъщи и от този момент нататък две седмици за никъде няма да бързам.

— Добре, Уенди, приятно прекарване.

Нечии бедра изскърцаха по изкуствената кожа. Момичето на име Ан тръгна към вратата и мина точно край Малкълм. Той успя да види чифт невероятни крака, руса коса и решителен профил, преди тя да се скрие в тълпата. Малкълм седеше тихичко на мястото си, подсмърчаше от време на време и се чувстваше ужасно нервен, тъй като най-послед бе намерил отговора на въпроса къде да се подслони.

Допиването на кафето отне на момичето, наречено Уенди, пет минути. Когато си тръгваше, тя дори не погледна мъжа, който седеше зад нея. Едва ли би видяла нещо, тъй като лицето му бе скрито зад менюто. Веднага щом тя плати и излезе през вратата, Малкълм я последва. Пътем той хвърли парите си на бара.

Докато вървеше зад нея, успя да види само, че е висока и слаба, но не болезнено слаба като Тамата, и има къса черна коса и горе-долу сносни крака. Господи, помисли си той, защо не беше блондинката? На Малкълм продължи да му върви — колата на момичето бе паркирана на задната част на пренаселен паркинг. Той я последва с нехаен вид край дебелия пазач, който ѝ се ухили изпод омазаната си филцова шапка. Щом я видя да отключва вратата на една очукана кола марка „Корвеър“ Малкълм извика:

— Уенди! Какво, за Бога, правиш тук?

Изненадано, но не и уплашено, момичето вдигна очи към усмихнатата фигура във военно яке, която се отправи насреща ѝ.

— На мене ли говорите? — Тя имаше кафяви, близко разположени очи, широка уста, малък нос и високи скули. Съвсем обикновено лице. Не изглеждаше да е гримирана.

— Разбира се. Не ме ли помниш, Уенди? — Само три крачки го деляха от нея.

— Аз... ами, струва ми се, не... — Тя забеляза, че в едната му ръка има пакет, а другата е пъхната под якето.

Малкълм вече бе стигнал до нея. Той сложи пакета на покрива на колата и небрежно постави лявата си ръка зад главата ѝ. После я

стисна здраво за врата и наведе главата ѝ, така че да види оръжието в другата му ръка.

— Не викай и не прави никакви бързи движения, иначе ще те размажа по улицата. Разбра ли? — Малкълм усети как момичето потрепера, но бързо закима.

— А сега влез в колата и отключи другата врата. Това нещо стреля и през прозорци, а аз няма да се поколебая нито за секунда. — Момичето бързо седна на шофьорското място, пресегна се и отключи другата врата. Малкълм тръшна вратата от нейната страна, взе пакета си, бавно заобиколи колата и се качи.

— Моля ви, не ми причинявайте болка. — Гласът ѝ бе много по-слаб, отколкото в ресторанта.

— Погледни ме! — Малкълм трябваше да прочисти гърлото си. — Нямам намерение да ти причинявам болка, но само ако изпълняваш точно указанията ми. Не смятам да ти взема парите, нито да те изнасилвам. Но трябва да изпълняваш точно нарежданията ми. Къде живееш?

— В Александрия.

— Отиваме в апартамента ти. Ти ще караш. Ако ти дойдат разни идеи да сигнализираш за помощ, най-добре ги забрави. Опиташ ли се да го направиш, ще те застрелям. Може и да пострадам, но ти ще си мъртва. Не си струва. Ясно ли е? — Момичето кимна. — Да тръгваме.

До Вирджиния пътуваха с изопнати нерви. Малкълм не сваляше очи от момичето. То не сваляше очи от пътя. Малко след отбивката за Александрия спряха в едно дворче, заобиколено от сгради и къщи, разделени на апартаменти.

— Коя е твоята къща?

— Първата. Държа горните два етаж. Един мъж живее в сутерена.

— Справяш се много добре. А сега, когато тръгнем по пътеката, просто се престори, че водиш приятел у дома. Не забравяй, аз ще бъда точно зад теб.

Те слязоха от колата и изминаха няколко крачки до стълбите. Момичето цялото се тресеше и отначало не можеше да отключи, но накрая се справи. Малкълм влезе след нея и внимателно затвори вратата зад себе си.

ЧЕТВЪРТЪК ВЕЧЕР — ПЕТЪК СУТРИН

„Спрях се подробно на тази партия, тъй като считам, че за учащия се е важно да разбере с какво му предстои да се сблъска и как трябва да подходи при разрешаването на практическите проблеми. Може би няма да се научите така добре да се отбранявате и контраатакувате, но самата игра ви поставя достойна цел: да се борите при положение, че съперникът ви има подобри възможности за придвижване по полето и изгледи за успех.“

Фред Рейнфелд,
„Ръководство по шахмат“

— Не ти вярвам. — Момичето седеше на дивана и не отделяше поглед от Малкълм. Вече не беше толкова уплашена, но сърцето ѝ биеше така, сякаш искаше да изскочи от гърдите ѝ.

Малкълм въздъхна. Седеше срещу нея вече цял час. От съдържанието на чантата ѝ бе научил, че се казва Уенди Рос, двадесет и седем годишна, живее и шофира в Карбъндейл, Илинойс, тежи 61 кг, разпределени върху 170-сантиметров ръст (сигурен бе, че това е преувеличена лъжа), редовно дава кръв — група 0-положителна — на Червения кръст, притежава читателска карта от Обществената библиотека на Александрия, членува в Асоциацията на завършилите университета на Южен Илинойс и е упълномощена да получава и предава съдебни призовки от името на работодателите си — господата Бехтел, Барбър, Сийвърс, Холорън и Макълстън. От изражението на лицето ѝ разбра, че е уплашена и казва истината, когато му заяви, че не му вярва. Малкълм не я винеше — и на него му беше трудно да си повярва, а той поне знаеше, че историята е истинска.

— Слушай — каза той, — ако всичко това не беше вярно, защо щях да се опитвам да те убедя, че е истина?

— Не знам.

— Боже Господи! — Малкълм закри из стаята. Можеше да я завърже и пак да използва жилището ѝ, но беше твърде рисковано. Освен това тя можеше да се окаже безценен помощник. По средата на едно кихане го осени вдъхновение.

— Виж сега — каза той та изтри горната си устна, — представи си, че поне успея да ти докажа, че съм от ЦРУ. Ще ми повярваш ли тогава?

— Може би. — По лицето ѝ се появи ново изражение.

— Добре, погледни това. — Малкълм седна до нея. Усети как тялото ѝ се стегна, но тя все пак взе омачканото картонче.

— Какво е това?

— Пропускът ми от ЦРУ. Този с дългата коса съм аз.

Гласът ѝ бе леден.

— Тук пише „Гентрекс Индъстрис“, а не ЦРУ. Все пак мога да чета. — Той видя, че тя съжали за тона си, но въпреки това не му се извини.

— Знам какво пише! — Малкълм ставаше все по-нервен и нетърпелив. Планът можеше да не успее. — Имаш ли телефонен указател?

Момичето кимна към една масичка. Малкълм прекоси стаята, взе огромната книга и я хвърли към момичето. Рефлексите ѝ бяха толкова изострени, че тя я хвана, без да се затрудни. Малкълм ѝ изкрещя:

— Потърси „Гентрекс Индъстрис“. Където искаш! В белите страници, в жълтите, все едно къде. На пропуска е даден телефонен номер и адрес на авеню „Уисконсин“, така че трябва да ги има в указателя. Търси!

Момичето ги потърси, а после отново прегледа страниците. Тя затвори указателя и погледна Малкълм.

— И какво от това, че имаш пропуск за място, което не съществува? Какво доказва това?

— Именно! — Малкълм прекоси стаята възбудено и донесе телефона със себе си. Кабелът едва стигаше дотам. — А сега — каза той много потайно — виж какъв е вашингтонският телефон на ЦРУ. Номерата съвпадат.

Момичето отново отвори указателя и разлисти страниците му. Известно време тя седя с озадачен вид, а после с ново изражение и въпросителен глас каза:

— Може да си проверил номера, преди да си поръчал да ти направят пропуса, за случаи като този.

Мамка му, помисли си Малкълм. Той изпусна въздуха от гърдите си, пое си дълбоко дъх и отново започна:

— О'кей, може и да е така, но има само един начин да провериш. Позвъни на този номер.

— Минава пет часът — възрази момичето. — Ако никой не вдигне телефона, ще трябва ли да ти вярвам преди сутринта?

Търпеливо и спокойно Малкълм ѝ обясни:

— Права си. Ако „Тентрекс“ беше реално съществуваща компания, вече щяха да си почиват. Но ЦРУ не почива. Обади се на този номер и поискай да ти дадат „Тентрекс“. — Той ѝ подаде телефона. — И още нещо. Аз ще слушам, така че без номера. Затвори, когато ти кажа.

Момичето кимна и набра номера. Три извънзвонявания.

— УЕ 4 — 3926.

— Бихте ли ми дали „Тентрекс Индъстрис“, моля? — Гърлото на момичето бе пресъхнало.

— Съжалявам — отговори един мек глас. По линията се чу слабо прещракване. — Всички от „Тентрекс“ си тръгнаха. Можете да ги намерите утре сутринта. Мога ли да попитам кой се обажда и по каква работа...

Малкълм прекъсна разговора, преди дежурните на телефона да успеят да определят дори най-общо района. Момичето бавно постави слушалката обратно. За първи път тя погледна Малкълм право в очите.

— Не знам дали да вярвам на всичко, което ми каза — каза тя, — но мисля, че донякъде поне ти вярвам.

— Последното доказателство. — Малкълм извади пистолета от панталоните си и го постави внимателно в скута ѝ. Той отиде на другия край на стаята и седна на едно малко столче. Дланите му бяха влажни, но щеше да е по-добре да поеме риска сега, отколкото по-късно. — Оръжието е в теб. Можеш да ме простреляш поне веднъж, преди да те стигна. Ето го телефона. Аз вярвам в тебе достатъчно, за да мисля, че и ти ми вярваш. Обади се на когото искаш. Полицията, ЦРУ,

ФБР, не ме е грижа на кого. Кажи им, че съм тук. Но искам да знаеш какво може да се случи, ако го направиш. Може да попаднеш не на когото трябва. И те може да пристигнат преди другите. Ако това стане, и двамата ще умрем.

Момичето седя неподвижно дълго време и се взира в тежкото оръжие в скута си. А после каза толкова тихо, че Малкълм трябваше да напрегне слух, за да чуе думите ѝ:

— Вярвам ти.

Изведнъж тя бе обзета от прилив на енергия. Момичето стана, остави оръжието на масичката и закрачи из стаята.

— Аз... не знам с какво мога да ти помогна, но ще опитам. Можеш да спиш в другата спалня. Хм. — Тя погледна към малката кухничка и плахо предложи: — Да приготвя ли нещо за ядене?

Малкълм се усмихна широко — вече си мислеше, че никога няма да се усмихва така искрено.

— Би било чудесно. Ще направиш ли нещо за мен?

— Всичко, което поискаш. — След като осъзна, че ѝ остава още да живее, нервите на Уенди се отпуснаха.

— Мога ли да използвам банята? Косъмчетата по гърба ми направо ме съсипват.

Тя му се усмихна и той ѝ отвърна. Уенди му показва банята на горния етаж, даде му сапун, шампоан и кърпи. Когато той взе оръжието със себе си, тя не каза нищо. Щом момичето си тръгна, Малкълм отиде на пръсти до стълбите. Не долови нито звука от отварянето на врата, нито от набирането на телефон. Когато чу отварянето и затварянето на чекмеджета и дрънченето на прибори, се върна в банята, съблече се и влезе под душа.

Малкълм стоя под душа в продължение на тридесет минути, оставяйки се на пръските вода да освежат тялото му. Парата прочисти синусите му и когато спря водата, той почти се почувства човек. Преоблече се в новия пуловер и си сложи чисто бельо. Механично се погледна в огледалото, за да оправи косата си. Тя бе толкова къса, че бе достатъчно да прекара два пъти пръсти през нея.

Стереото беше включено, когато слезе долу. Позна музиката на Винс Гаралди от „Черният Орфей“. Песента се казваше „Хвърли съдбата си на вятъра“. Той също имаше този албум и ѝ го каза, когато седнаха на масата.

Докато ядяха зелената салата, тя му разправи за провинциалния живот в Илинойс. Между няколко хапки замразен боб той изслуша разказа ѝ за живота в университета на Южен Илинойс. Пюрето от картофи бе примесено с историята за един почти годеник. Между няколко парчета от набързо приготвената швейцарска пържола той узна колко скучно е да си секретарка в една безинтересна адвокатска кантора във Вашингтон. По време на тортата с череша настъпи известно затишие. А когато наливаше кафето, тя обобщи целия разговор с думите:

— Всъщност нищо интересно. До този момент, разбира се.

Докато миеха чиниите, той пък ѝ обясни защо мрази малкото си име. Уенди му обеща никога да не го използва. Тя го замери със сапунена пяна, но после бързо го изчисти.

След като измиха чиниите, той ѝ пожела лека нощ и се отправи по стълбите към банята. Сложи контактните си лещи в малката кутийка, в която ги разнасяше през деня (какво не бих дал за очилата си и кутийката с разтвора, помисли си той). Изми зъбите си, прекоси коридорчето, легна в чистите чаршафи, пъкна носната си кърпичка за всеки случай под възглавницата и като остави пистолета на нощното шкафче, се унесе в сън.

Тя дойде при него малко след полунощ. Отначало той си помисли, че сънува, но тежкото ѝ дишане и горещото ѝ тяло бяха повече от истински. Първата му мисъл, когато напълно се събуди, бе да забележи, че току-що се е изкъпала. Той долови слабия аромат на сапун, примесен със сладкия мирис на секс. Обърна се настрана и притегли жадното ѝ тяло към себе си. Устата им се срещнаха. Търсецията ѝ език се промъкна между устните му. Тя бе силно възбудена. Малкълм едва се откопчи от ръцете ѝ, за да си свали бельото. Лицата им бяха мокри от влагата на другия. Най-последно съблечен, той я обърна по гръб и бавно прекара ръката си по вътрешността на бедрото ѝ, едва докосвайки с пръсти ритмично движещите се бедра, плоския, повдигащ се стомах и големите, набъбнали зърна. Пръстите му се спряха върху една малка гърда и без усилие обгърнаха топлото хълмче. Изведнъж се сети за момичето, което минаваше покрай сградата на дружеството: тя имаше такива хубави, големи гърди. Той леко присви пръстите си. Уенди изстена високо и придърпа главата му към гърдите си, така че устните му да

попаднат върху напрегнатите зърна. Докато бавно галеше с уста гърдите ѝ, той спусна ръката си надолу към влажния огън между бедрата ѝ. Когато я докосна, тя шумно си пое въздух и нежно, но твърдо изви гръб. Намери го и секунда по-късно тихо изстена:

— Сега, моля те, сега!

Той легна върху нея, тромаво като всеки, който се люби с някого за пръв път. Те се притиснаха един към друг. Тя се опита да покрие всеки сантиметър от тялото си с неговото. Силните движения на бедрата му разпалиха огън в тялото ѝ. Тя прекара ръце по гърба му и точно преди и двамата да експлодират, той усети как ноктите ѝ се забиха в кожата му и го придърпаха още по-навътре.

Те останаха един до друг в леглото в продължение на половин час, а после отново започнаха — бавно и по-внимателно, но с още повече чувство. След това, докато лежеше сгушена на гърдите му, тя му каза:

— Не е необходимо да ме обичаш. Аз не те обичам, поне така си мисля. Но те желая и имам нужда от теб.

Малкълм не каза нищо, а само я придърпа към себе си. Те заспаха.

Някои други хора не стигнаха до леглата си през онази нощ. Когато в Лангли научиха за престрелката с Уедърби, опънатите нерви се изопнаха още повече. Специални коли, пълни с доста решителни мъже, изпревариха линейката и пристигнаха в уличката. Вашингтонската полиция се оплака на началниците си, че „неидентифицирани лица, представящи се за правителствени служители“, разпитват свидетелите. Сблъсъкът между двете държавни служби бе предотвратен от намесата на трета. Три нови коли, също с вид на държавни, пристигнаха в района. Двама много сериозни мъже в добре изгладени бели ризи и тъмни костюми си проправиха път през насъбралата се тълпа и уведомиха представителите на другите ведомства, че ФБР официално е поело случая. „Неидентифицираните правителствени служители“ и вашингтонската полиция се обадиха в управленията си и получиха отговор да се въздържат от спорове по този въпрос.

ФБР се намеси в случая, когато силните на деня приеха като работна хипотеза версията за шпиони. В декрета за националната сигурност от 1947 г. пише: „Управлението (ЦРУ) няма пълномощията

на полицията, съда и правораздаващите органи и не изпълнява функции по вътрешната сигурност.“ Събитията през деня определено попаднаха в категорията действия срещу вътрешната сигурност, които бяха в юрисдикцията на ФБР. Мичъл отлага, доколкото можа, да информира средното ведомство за подробностите, но в края на краищата един от заместник-директорите отстъпи под натиска.

Но на ЦРУ не можеше да бъде отнето правото да разследва нападения върху агенти на управлението, независимо къде са станали. Има една вратичка, през която се промъкват много от недотам правомерните дейности на ЦРУ. Вратичката, раздел 5 на декрета, дава право на управлението да изпълнява „други такива функции и задължения с разузнавателен характер, засягащи националната сигурност, каквито Съветът за национална сигурност има право понякога да им окаже“. Декретът също дава на управлението правото да разпитва лица, намиращи се в границите на страната. Директорите на ЦРУ стигнаха до заключението, че извънредният характер на положението изисква пряката намеса на управлението. Тази намеса би могла и щеше да продължи, докато не получеха пряка заповед от Съвета за национална сигурност за прекратяването ѝ. В една много учтива, но твърда записка те информираха ФБР за това, като, разбира се, им благодаряха за сътрудничеството и изразяваха готовността си с признателност да приемат всякаква помощ в бъдеще.

Вашингтонската полиция разполагаше само с един труп и жертва от престрелка, която изчезна в болница с неизвестно местонахождение във Вирджиния, състояние — сериозно, прогноза — несигурна. Те не останаха никак доволни и уверенията на най-различни правителствени служители не можаха да ги накарат да се примирят с това положение, но не бяха в състояние да отстояват правата си.

Тази междуведомствена бъркотия донякъде се оправи по време на конкретната оперативна дейност — човешката смърт омаловажаваше съперничеството между отделните учреждения. Агентите, които отговаряха за действията на всяка от службите, се споразумяха да съгласуват усилията си. Вечерта във Вашингтон се разгърна една от най-големите хайки в историята на града, която целеше издирването на Малкълм. До сутринта преследвачите събраха доста информация, но все още нямаша сведения за местонахождението му.

Този факт не помогна особено за разведряването на атмосферата в мрачната утрин на другия ден, когато група мъже се събра около масата на един кабинет в центъра на Вашингтон. Повечето от тях не си бяха лягали до късните часове на предната нощ и съвсем не бяха в добро настроение. Групата за координиране на действията включваше заместник-директорите на ЦРУ и представители на всички разузнавателни служби в страната. Мъжът начело на масата бе заместник-директорът, отговарящ за дирекция „Разузнаване“. Тъй като критичната ситуация водеше началото си от неговото подразделение, разследването се оглавяваше от него. Той запозна накратко с фактите мрачните мъже срещу себе си.

— Осем от служителите на управлението са мъртви, един — ранен и един — навярно двоен агент — е изчезнал. Освен това имаме само начални и, трябва да добавя, доста несигурни предположения относно причините.

— Какво ви кара да мислите, че бележката, оставена от убийците, не е истинска? — Мъжът, който произнесе тези думи, носеше униформата на офицер от флотата на САЩ.

Заместник-директорът въздъхна. На капитана винаги трябваше да му се обяснява по два пъти.

— Ние не твърдим, че не е истинска, само предполагаме. Според нас това е уловка, опит вината за убийствата да бъде хвърлена върху чехите. Вярно, ние нападناхме една от техните бази в Прага, но там ставаше въпрос за реално съществуващи, ценни материали. Убихме само един човек. Те се занимават с доста неща, но мелодраматичното отмъщение не фигурира сред тях. Нито пък оставянето на бележки на мястото на събитието, в които всичко е обяснено черно на бяло. Особено като се има предвид, че нищо не печелят от това. Нищо.

— Хм, мога ли да задам един-два въпроса, господин заместник-директор?

Заместник-директорът се наведе напред, внезапно съсредоточен.

— Разбира се, сър.

— Благодаря ви. — Мъжът, който се намеси, беше дребен и деликатен възрастен човек. На непознатите той неминуемо заприличваше на някакъв добър стар чичко с огънче в очите. — Просто за освежаване на паметта — поправете ме, ако греша. Човекът в апартамента, Хайдегер, е имал содиум пентотал в кръвта си?

— Точно така, сър. — Заместник-директорът се напрегна и се опита да си спомни дали не е забравил някоя подробност в информацията си.

— Обаче никой друг от останалите не е бил „разпитван“, доколкото знам. Много странно. Посещават го през нощта, преди другите. Убиват го малко преди зазоряване. А от разследването ви излиза, че нашето момче, Малкълм, е бил в апартамента му следобед след престрелката с Уедърби. Казвате, че няма улики Хайдегер да е бил двоен агент. Никакви разходи, по-големи от доходите му, или големи суми, получени от външни източници, никакви сведения за връзки със съмнителни лица или възможност за шантаж?

— Нищо, сър.

— Някакви признаци за психическа нестабилност? — Служителите на ЦРУ са сред рисковите групи в Америка по отношение на психическите заболявания.

— Не, сър. Като изключим предишния му алкохолизъм, той е оставял впечатление на нормален, макар и малко саможив човек.

— Да, прочетох това. Проучванията за другите разкриха ли някакви необичайни факти?

— Не, сър.

— Ще бъдете ли така добър да прочетете какво е казал Уедърби на лекарите? Между другото как е той?

— По-добре, сър. Докторите казват, че ще оживее, но ще трябва да му отрежат крака тази сутрин. — Заместник-директорът порови из книгата и намери листа, който търсеше. — Ето. Не забравяйте, че той е бил в безсъзнание през по-голямата част от времето, но веднага щом дошъл на себе си, погледнал лекарите и казал: „Малкълм стреля по мен. Той стреля и по двама ни. Хванете го, хванете го.“

В края на масата се появи някакво раздвижване и морският капитан се наведе напред. Той се обади с плътния си, неясен глас:

— Аз казвам да намерим кучия син и да направим на пух и прах мишата дупка, в която се е наврял!

Възрастният мъж се засмя.

— Да. Аз всъщност съм напълно съгласен, че трябва да намерим нашия своенравен Кондор. Но наистина считам, че ще бъде жалко, ако го направим „на пух и прах“, преди да ни е казал защо е стрелял по

горкия Уедърби. Или защо въобще е стреляно по когото и да било. Имате ли още нещо да ни съобщите, господин заместник-директор?

— Не, сър — отвърна той, прибирайки книгата в куфарчето си. — Мисля, че това беше всичко. Разполагате с цялата информация, която имаме и ние. Благодаря на всички за присъствието.

Когато мъжете започнаха да се изправят, за да си тръгнат, старчето се обърна към един от колегите си и тихо му каза:

— Чудя се, защо?

А после се усмихна, поклати глава и излезе.

Малкълм се събуди едва когато ласките на Уенди станаха такива, че и болен човек нямаше как да им устои. Ръцете и устните ѝ се движеха по цялото му тяло и почти преди да разбере какво става, тя легна върху него и той отново почувства как пърхащата ѝ топлина се превърна в огън. После тя дълго го гледа, леко докосвайки тялото му, сякаш изучаваше непознати области. Тя пипна челото му и се намръщи.

— Малкълм, добре ли си?

Малкълм нямаше никакво намерение да се прави на храбрец. Той поклати отрицателно глава и с усилие изцеди едно дрезгаво „не“ от гърлото си. Дори тази едничка дума сякаш нажежи още повече горещото менгеме, стегнало гърлото му. С говоренето за днес бе свършено.

— Ти си болен! — Уенди хвана брадичката му. — Чакай да видя! — нареди му тя и го накара да отвори устата си. — Боже Господи, гърлото ти е червено! — Тя пусна Малкълм и тръгна да става от леглото. — Ще повикам лекар.

Малкълм я хвана за ръката. Тя се обърна към него уплашено, а после се усмихна.

— Всичко е наред. Имам приятелка, женена за лекар. Той минава край нас всеки ден с колата си на път за клиниката. Мисля, че още не е тръгнал. Ако си е вкъщи, ще го помоля да се отбие и да прегледа болния ми приятел. — Тя се изсмя. — Не се тревожи. Той няма да каже на никого, защото ще си мисли, че пази съвсем друга тайна. Става ли?

Малкълм я гледа няколко секунди, а после пусна ръката ѝ и кимна. Пет пари не даваше дали лекарят ще доведе приятеля на Врабец IV със себе си. Единственото, което искаше, бе да почувства облекчение.

Докторът се оказа немного словоохотлив човек на средна възраст с шкембенце. Той смушка Малкълм тук и там, премери му температурата и толкова дълго гледа гърлото му, че Малкълм без малко щеше да повърне. Най-накрая лекарят вдигна очи и каза:

— Имаш ангина в лека форма, моето момче. — Той погледна към разтревожената Уенди, която се суетеше наоколо. — Няма нищо страшно наистина. Ще го оправим. — Малкълм проследи лекаря с поглед, докато той правеше нещо в чантата си. Когато се обърна към Малкълм, в ръката му имаше спринцовка. — Легни по корем и си смъкни гащите.

В главата на Малкълм мигновено изникна една картина — отпусната студена ръка с малка дупчица. Той замръзна.

— За Бога, няма да боли чак толкова. Това е просто пеницилин.

След като направи инжекцията на Малкълм, докторът се обърна към Уенди.

— Вземи — каза той и ѝ подаде едно листче. — Изпълни тази рецепта и се погрижи да ги взема. Поне един ден ще трябва да си почива. — Лекарят се усмихна и се наведе към Уенди. Той ѝ пошушна: — И, Уенди, имам предвид пълна почивка. — Докторът се смя през цялото време, докато отиваше към вратата. На площадката той се обърна към нея и лукаво попита: — На кого да пратя сметката?

Уенди се усмихна стеснително и му подаде двадесет долара. Той понечи да каже нещо, но тя не му даде възможност да възрази.

— Той може да си позволи. Той — ние, наистина сме ти благодарни, че дойде.

— Хм — изсумтя докторът саркастично, — има защо. Закъснях за сутрешната си почивка. — Той се спря и я изгледа. — Знаеш ли, той е лекарството, от което, мисля, отдавна се нуждаеше. — И като ѝ махна с ръка, той си отиде.

Когато Уенди се качи горе, Малкълм вече беше заспал. Тя излезе тихо от апартамента. Цялата сутрин пазарува по списъка, който съставиха с Малкълм, докато чакаха доктора. Освен лекарствата от рецептата тя му купи няколко чифта бельо, чорапи, няколко ризи и панталони, яке и четири книги от различни жанрове, тъй като не знаеше какво обича да чете. След като отнесе покупките у дома, ѝ остана точно толкова време, колкото да приготви обяд. Тя прекара един спокоен следобед и тиха вечер, като от време на време проверяваше

състоянието на пациента си. През целия ден усмивката не слезе от устните ѝ.

Надзорът над огромната и понякога тежкоподвижна разузнавателна общност на Америка поставя класическия проблем под чия опека са опекуните. Освен независимите вътрешни проверки, съществуващи във всяка от службите, Декретът за национална сигурност от 1947 г. постанови създаването на Съвет за национална сигурност, група, чийто състав се променя при всяка смяна на президентите и техните правителства. Той винаги включва президента и вицепрезидента и обикновено в него участват най-важните членове на кабинета. Основната задача на съвета е да следи действията на разузнавателните служби и да дава насоки за линията им на поведение.

Но членовете на Съвета за национална сигурност са изключително заети мъже, които имат и други важни задължения освен надзора върху огромната разузнавателна мрежа. Като правило те не успяват да отделят достатъчно време на въпросите на разузнаването, ето защо повечето решения, засягащи разузнавателната общност, се взимат от един по-малък „подкомитет“ на съвета, известен като „специалната група“. Добре осведомените обикновено я наричат „група 54/12“, тъй като тя бе създадена със секретна заповед 54/12 през ранните години от управлението на Айзенхауер. Група 54/12 е практически неизвестна извън системата на разузнаването, а дори и в тези среди само шепа хора знаят за съществуването ѝ.

Съставът на група 54/12 също се променя при смяна на правителството. В нея обикновено влизат директорът на ЦРУ, заместникът на държавния секретар или неговият заместник и министърът и заместник-министърът на отбраната. По времето на Кенеди и през ранните години от управлението на Джонсън представител на президента и ключова фигура в група 54/12 бе МакДжордж Бънди. Другите ѝ членове бяха Макгон, Макнамара, Росуел Гилпатрик (заместник-министър на отбраната) и У. Алексис Джонсън (втори заместник на министъра по политическите въпроси).

Надзорът върху американското разузнаване поставя ред въпроси дори пред една такава малка, постоянно заседаваща група от професионалисти. Първият от тях е, че надзираващите трябва да разчитат на надзираваните за получаването на голяма част от

необходимата им информация. Подобна ситуация естествено е деликатна и затруднителна.

Съществува и проблемът с непълните правомощия. Например, ако един американски учен извършва шпионска дейност против страната, докато работи в НАСА, после избяга в Русия и продължава шпионската си дейност, но от Франция, коя от американските служби трябва да се заеме с неутрализирането му? ФБР, понеже е започнал дейността си във ведомство, което спада към тяхната юрисдикция, или ЦРУ, тъй като е преместил дейността си в техния ресор? При наличието на възможност за пробуждане на ревност между учрежденията, която да прерасне в открито съперничество, подобни въпроси придобиват особено значение.

Скоро след като бе сформирана, група 54/12 се опита да разреши проблема с вътрешната информация и непълните правомощия. Групата основа малък отдел за специални разследвания, чиито служители фигурираха във всички документи единствено като обслужващ групата персонал. В задълженията на групата влизаше работата по координиране на действията. Шефът на отдела участва в комисия, състояща се от високопоставени служители от всички разузнавателни служби. Той има правото да взема решения по споровете за правомощията. Специалният отдел също така отговаря за независимото оценяване на цялата информация, която група 54/12 получава от разузнавателните служби. Най-важното обаче е, че на специалния отдел е дадено правото да изпълнява „такива необходими функции по сигурността, подлежаща на контрола на група 54/12“, каквито налагат извънредните обстоятелства.

С цел да подпомогне специалния отдел в изпълнението на задълженията му група 54/12 назначи към шефа на отдела малък брой подчинени и му даде право да се възползва от услугите и възможностите на другите основни разузнавателни и секретни служби.

Група 54/12 съзнава, че е създадала потенциален проблем. Специалният отдел може да се подчини на естествената тенденция в повечето държавни учреждения и да увеличи размерите и тежкоподвижността си, като по този начин се превърне в част от проблема, който е трябвало да разреши. Въпреки че е малък, специалният отдел разполага с огромна власт и огромен потенциал. Една дребна грешка на отдела може да се превърне в силен коз в нечий

ръце. Групата 54/12 следи дейността на своето творение много внимателно. Тя възпира неумолимо всички тенденции към административно разрастване на отдела, държи под око всички негови действия, свежда оперативната му работа до абсолютен минимум и назначава само хора с изключителни качества за ръководители на отдела.

Докато Малкълм и Уенди чакаха доктора, един едър мъж с уверен вид седеше при секретарката в една канцелария на авеню „Пенсилвания“ и чакаше, отзовавайки се на много специално повикване. Казваше се Кевин Пауъл. Той чакаше търпеливо, но силно заинтригуван — не му се случваше подобна покана всеки ден. Най-накрая секретарката му даде знак и той влезе във вътрешната стая при един мъж, който приличаше на симпатичен, дребен възрастен чичко. Възрастният мъж посочи на Пауъл да седне.

— Аа, Кевин, радвам се да те видя.

— И аз, сър. Изглеждате много добре.

— Както и ти, момчето ми, както и ти. Вземи! — Старчето подхвърли на Пауъл една папка. — Прочети това. — Докато Пауъл четеше, старчето го разглеждаше внимателно. Пластичните хирурзи бяха направили чудеса с ухото му. А само опитно око би различило леката издутина близо до лявата му подмишница. Когато Пауъл вдигна очи, старчето каза:

— Какво мислиш за това, момчето ми?

Пауъл внимателно подбра думите си.

— Много странно. Не съм сигурен какво означава всичко това, въпреки че сигурно работата е доста сериозна.

— И аз мисля точно така, момчето ми, точно така. И управлението, и ФБР са изпратили свои екипи, които претърсват града, наблюдават летищата, автобусите, гарите, както си му е редът. Само че размерите на операцията са просто невероятни. Както знаеш, именно подобни рутинни действия осигуряват успеха или неуспеха на повечето начинания и трябва да кажа, че те се справят доста добре. Поточно, справяха се поне до този момент. — Той спря да си поеме дъх и срещна изпълнения с интерес и нетърпение поглед на Пауъл.

— Открили са един бръснар, който си спомня, че е подстригал нашето момче — предсказуема и все пак заслужаваща поздравления постъпка от негова страна — малко след като Уедърби е бил ранен.

Между другото състоянието му се подобрява забележително бързо. Надяват се да го разпитат късно тази вечер. Докъде бях стигнал... А, да. Преровили са целия район и са открили откъде си е купил дрехи, но после изгубили следите му. Нямаат представа с какво да продължат. Аз самият имам една-две идеи, но ще ги запазя за малко по-късно. Искам да проверя чрез теб някои моменти. Виж дали можеш да ми намериш отговора на тези въпроси, или пък може би ще се сетиш за други, за които аз не съм помислил.

Преди всичко защо? Ако е работа на чехите, защо именно този отдел, някаква си групичка безделнически аналитици? А ако не са те, стигаме отново до първоначалния въпрос.

Обърни внимание на начина. Защо толкова явно? Защо онзи Хайдегер е бил нападнат предната нощ? Какво е това, което той е знаел, а другите не? И ако има нещо особено около него, защо е трябвало да убиват и останалите? Ако Малкълм работи за тях, надали е имало кой знае за какво да разпитват Хайдегер. Малкълм е можел да им каже.

Да се спрем на нашето момче Малкълм — Малкълм с многото „защо“. Ако е двоен агент, защо е използвал „горещия телефон“? Ако е двоен агент, защо си урежда срещата — за да убие Врабец IV, когото е можел да застреля, когато си поиска, стига да си направи труда да установи истинската му самоличност? Ако не е двоен агент, защо е застрелял точно тези двама мъже, крило е повикал, за да го заведат на сигурно място? Защо е ходил в апартамента на Хайдегер след престрелката? И, разбира се, къде, защо и в какво състояние е в момента?

Има още много въпроси, които произтичат от тези, но това, струва ми се, са главните. Съгласен ли си?

Пауъл кимна и каза:

— Да. А каква е моята роля във всичко това? Старчето се усмихна.

— Ти, скъпо момче, имаш щастието да си временно прехвърлен в моя отдел. Както знаеш, създадоха ни, за да оправяме кашите, забъркани от бюрокрацията. Предполагам, че някои от чиновниците, които преместиха бедната ми стара душица тук, са си представяли, че няма да мога да се отърва от бумагите, докато не умра или не се пенсионирам. Нито една от тези възможности обаче не ме привлича,

ето защо аз реших, че „координиране“ може да означава и нещо друго — минимум писане и максимум действия, присвоих си един много добър екип от агенти и си заработих, както аз си знам, като в доброто старо време. Като се има предвид административният лабиринт в системата на разузнаването, има цял куп неясноти, които ми позволяват да лавирам. Един драматург, когото някога познавах, казваше, че най-добрият начин да се създаде хаос, е сцената да бъде залята от актьори. Аз успях да се възползвам от хаоса на другите.

Мисля, че някои от усилията ми — добави той със скромнен тон, — колкото и незначителни да изглеждат, са били от полза за страната.

А сега да се върнем на нашата малка история. Всъщност тя не ми влиза съвсем в работата, но проклетото нещо дразни любопитството ми. Освен това мисля, че има нещо погрешно в начина, по който управлението и ФБР подхождат към цялата работа. Преди всичко ситуацията е доста необичайна, а те използват сравнително обикновени средства. А и се препъват едни в други, настървени да го окошарят, както те казват. Има и още нещо, което ми е трудно да изразя с думи. Нещо в цялата тази работа ме притеснява. По принцип всичко това не е трябвало да се случи. И намерението зад събитието, и начинът, по който се е проявило, са толкова... сгрешени, толкова неуместни. Те никак не се вметват в параметрите на управлението. Не че там хората са неспособни — въпреки че, струва ми се, пропускат една-две подробности, те просто не са на прав път. Разбираш ли, момчето ми?

Пауъл кимна.

— А вие сте на прав път, нали?

Възрастният мъж се усмихна.

— Е, да речем, че с единия крак съм прекрачил прага. А, ето какво искам от теб. Обърна ли внимание на здравния картон на нашето момче? Не си прави труда да го търсиш. Аз ще ти кажа. Прекарал е толкова настинки и дихателни заболявания, че брой нямат. Често се нуждае от медицинска помощ. А сега си спомни стенограмата от второто му телефонно обаждане — той кихва и казва, че е настинал. Възможно е да греша, но ми се струва, че състоянието му се е влошило и където и да се намира, той ще излезе, за да потърси помощ. Ти как мислиш?

Пауъл сви рамене.

— Струва си да се опита.

Възрастният мъж се зарадва.

— И аз смятам така. Нито управлението, нито ФБР все още не са се досетили за това, така че ще работим на чисто. Уредил съм да ти дадат специален екип от местни детективи — не ме питай как успях да го постигна. Започни с лекарите на обща практика от града. Виж дали някой от тях не е прегледал нашето момче — използвай новото му описание. В случай че не намериш такъв, кажи им да ни се обадят, ако попаднат на него. Измисли някаква правдоподобна история, за да ти се доверят. И още нещо. Не позволявай на другите да разберат, че и ние го търсим. Последния път, когато това им се удаде, двама мъже бяха застреляни.

Пауъл стана да си върви.

— Ще направя каквото мога, сър.

— Чудесно, чудесно, моето момче. Знаех, че мога да разчитам на теб. Аз продължавам да размишлявам върху въпросите. Ако измисля още нещо, ще ти се обадя. Успех.

Пауъл излезе от стаята. Когато вратата се затвори, възрастният мъж се усмихна.

Докато Кевин Пауъл се отправяше на методичната си и безинтересна проверка сред лекарите във Вашингтон, един мъж с впечатляваща външност и странни очи слезе от таксито пред „Всичко при Съни“. Мъжът бе прекарал сутринта в четене на папка с фотокопирани документи, съвсем същата като тази, която Пауъл току-що бе прегледал. Той я получи от един джентълмен с изискан вид. Мъжът със странните очи имаше план за намирането на Малкълм. В продължение на един час той обикаля района с кола, а после тръгна из него пеша. Спираше във всеки бар, всеки павилион за вестници, обществени и частни сгради, навсякъде, където човек би могъл да се отбие за няколко минути, и показваше скица на Малкълм, направена по снимка, на която художникът го бе нарисувал с къса коса. Ако видеше, че някой разговаря с него неохотно, изваждаше едно от петте удостоверения, които мъжът с изискания вид му бе намерил. В 15,30 ч той вече се бе уморил, но не му личеше. Беше по-твърдо решен откогато и да било. Мъжът се отби в „Хот Шоп“ за чашка кафе. Когато си тръгваше, показва рисунката и значката си на касиерката с почти

механично движение. Всеки би могъл да забележи изненадата му, когато касиерката му каза, че е виждала този човек.

— Ами да, виждала съм го, гадното копеле. Хвърли ми парите, толкова бързаше да излезе. Скъсах си чорапите, докато лазех да събирам петаците му.

— Сам ли беше?

— Че кой би искал да бъде с такъв смахнат като него?

— Видяхте ли накъде тръгна?

— Разбира се, че видях. Ако имах оръжие, щях да го застрелям. Ето натам.

Мъжът внимателно плати сметката си и остави един долар бакшиш за касиерката. Той тръгна натам, накъдето му бе посочила тя. Нищо, което да накара един човек, търсец убежище, да се забърза именно в тази посока. И все пак... Той сви към паркинга и се превърна в детектив от Вашингтон за дебелака с филцовата шапка.

— Разбира се, че съм го виждал. Той се качи в колата с мацето.

Очите на мъжа с впечатляващата външност се присвиха.

— Какво маце?

— Онова, дето работи за адвокатите. Фирмата нае места за всички, дето работят там. Тя не е кой знае колко страхотна на външен вид, но си я бива, ако ме разбирате.

— Мисля, че разбирам — каза фалшивият детектив. — Да, така мисля. Коя е тя?

— Секунда. — Мъжът с шапката отиде с патешка походка в малката будка. Когато се върна, носеше един регистър. — Я да видя, място номер 63... номер 63. А, ето го. Рос, Уенди Рос. А това е адресът ѝ в Александрия.

Присвитите очи хвърлиха един поглед в отворената книга и запаметиха това, което видяха. После отново се спряха на мъжа с филцовата шапка.

— Благодаря. — Мъжът с впечатляващата външност вече си тръгваше.

— Няма нищо. Ама какво е направил тоя тип?

Мъжът спря и се обърна.

— Всъщност нищо особено. Просто го издирваме. Той... той е бил в контакт с нещо там — за вас няма никаква опасност — и ние просто искаме да се уверим, че му няма нищо.

Десет минути по-късно той се намираше в една телефонна будка. На другия край на града мъжът с изискания вид вдигна слушалката на частен телефон, който рядко звънеше.

— Да — каза той, а после позна гласа.

— Имам твърда следа.

— Знаех, че ще успееш. Накарай някой да я провери, но да не предприема нищо, освен ако обстоятелствата не го налагат. Искам лично ти да се занимаеш с това, за да няма повече грешки. В момента обаче има по-належащ въпрос, който искам да поставя на вниманието ти.

— Нашият болен общ приятел?

— Да. Боя се, че състоянието му трябва да се влоши. Ела на място четири колкото можеш по-бързо. — Разговорът прекъсна.

Мъжът остана в телефонната будка достатъчно дълго, за да проведе още един кратък разговор. После спря такси и замина нанякъде в спускащия се здрач.

Една неголяма кола паркира малко по-надолу от другата страна на улицата, където беше апартаментът на Уенди точно когато тя занесе на Малкълм една чиния със задушено. Шофьорът виждаше от мястото си вратата на Уенди доста добре, въпреки че му се налагаше да прегъне високото си слабо тяло в много странна поза. Той гледаше апартамента и чакаше.

СЪБОТА

„Прекалената самоувереност води до грешки, когато приемем, че играта ще продължи да следва естествения си ход, или когато пропуснем да си подсигуриим срещу някой необикновено силен ход — шах, жертва на фигура, пат. Впоследствие победеният се оплаква: «Но кой можеше да си представи такъв идиотски ход».“

Фред Рейнфелд,
„Ръководство по шахмат“

— По-добре ли се чувстваш? Малкълм вдигна очи към Уенди и трябваше да признае, че е по-добре. Болката в гърлото му се бе притъпила и почти двадесет и четири часовият сън бе възвърнал голяма част от силите му. Носът му продължаваше да тече и когато говореше, гърлото го болеше, но дори тези неприятни симптоми бавно затихваха.

Колкото повече му олекваше физически, толкова по-тежки мисли започваха да го налягат. Знаеше, че е събота — два дни след убийството на колегите му и след като бе стрелял по човек. В този момент няколко групи изобретателни и решителни мъже обръщаха Вашингтон с краката нагоре. Най-малко една от групите желае смъртта му. Останалите навярно не преливат от добри чувства към него. В тоалетката на другия край на стаята имаше 9382 долара, откраднати от един мъртвец или поне изнесени от апартамента му. А той лежи болен в леглото, без да има поне някаква представа какво точно се бе случило или какво да прави. Отгоре на всичко на леглото му седи някакво смешно момиче, облечено с тениска, което му се усмихва.

— Знаеш ли, наистина нищо не разбирам — каза дрезгаво той. Така си беше. През всичките тези часове, които бе посветил на

проблема, можа да стигне само до четири сравнително приемливи заключения — че някой се е внедрил в управлението, че някой е нападнал отдела му, че някой се е опитал да представи Хайдегер за двоен агент, като е оставил „скритите пари“, и че този някой желае смъртта му.

— Измисли ли вече какво ще правиш по-нататък? — С показалеца си Уенди проследи линията на бедрото му под чаршафа.

— Не — отвърна той раздражено, — може да позвъня на „горещия телефон“ довечера, ако ме закараш до някоя телефонна будка.

Тя се наведе напред и леко го целуна по челото.

— Ще те заведа, където поискаш. — Тя се усмихна и леко го целуна по очите, страните, по-надолу по устата, още по-надолу по врата, отметна чаршафите и продължи към гърдите, стомаха му, все по-надолу и по-надолу.

После се изкъпаха, той си сложи контактните лещи и отново си легна. Когато Уенди се върна в стаята му, тя беше напълно облечена. Подхвърли му четирите книги.

— Не знаех какво харесваш, но тези ще ти помогнат да убиеш времето, докато ме няма.

— Къде... — Малкълм трябваше да спре и да преглътне. Гърлото все още го болеше. — Къде отиваш?

Тя се усмихна.

— Глупаво момченце, трябва да напазарувам. Останала ни е съвсем малко храна, пък и все още нямаш всичко, от което се нуждаеш. Ако бъдеш добричък — а ти никак не си лош, — може да ти донеса изненада. — Тя тръгна, но на вратата се обърна. — В случай че телефонът звъни, не го вдигай, освен ако не позвъни два пъти, после спре и иззвъни отново. Това ще съм аз. От мен ще излезе добър шпионин, нали? Не чакам никого. Стига да не вдигаш шум, никой няма да разбере, че си у дома. — Гласът ѝ придоби по-сериозен тон. — А сега не се тревожи, чу ли? Тук си на сигурно място. — Тя се обърна и излезе.

Малкълм току-що бе взел една от книгите, когато главата ѝ отново изникна на вратата.

— Хей — повика го тя, — току-що ми хрумна нещо. Ако се разболея от ангина, това за венерическо заболяване ли ще мине? —

Малкълм не можа да я улучи с книгата.

Когато Уенди отвори външната врата и отиде до колата си, тя не забеляза мъжа във фургона, паркиран от другата страна на улицата, който внезапно излезе от летаргията си. Той имаше съвсем обикновен вид. Облечен бе в широк шлифер, въпреки че тази сутрин беше предимно слънчева. Сякаш знаеше, че доброто време няма да продължи. Мъжът проследи с очи Уенди, която се измъкна от мястото за паркиране и потегли. Той погледна към часовника си. Ще почака още три минути.

Събота е почивен ден за повечето държавни служители, но не за всички от тях. Тази събота голям брой държавни служители на най-различни административни нива работиха извънредно, със загрижен и начумерен вид. Един от тях бе Кевин Пауъл, Той и неговите хора разговаряха с 216 лекари, сестри, стажанти и други лица от медицинското съсловие. Почти половината от лекарите на обща практика и специалистите по уши-нос-гърло в района на Вашингтон бяха разпитани. Беше единадесет часът в хубавото съботно утро. Всичко, което Пауъл можеше да докладва на възрастния мъж зад махагоновото бюро, можеше да бъде обобщено с една дума. Нищо!

Доброто настроение на възрастния мъж не бе помрачено от новините.

— Добре, момчето ми, просто продължавай да опитваш — друго не мога да ти предложа. Просто продължавай да опитваш. И ако това ще те утеши, искам да те уверя, че сме в същото положение като другите, само че те не знаят вече какво да правят, освен да наблюдават. Случи се обаче едно нещо: Уедърби е мъртъв.

Пауъл бе озадачен.

— Казахте, струва ми се, че състоянието му се подобрява.

Възрастният мъж разпери ръце.

— Така беше. Канеха се да го разпитат късно вчера вечерта или рано тази сутрин. Когато следователите пристигнали малко след един часа през нощта, го намерили мъртъв.

— Как? — Гласът на Пауъл издаваше доста голяма доза подозрение.

— Как наистина? Охраната на вратата се кълне, че само медицинският персонал е влизал и излизал. А тъй като е бил в болницата на Лангли, сигурен съм, че мерките за сигурност са били

особена строги. Лекарите му казват, че ако се вземат предвид шокът и загубата на кръв, напълно е възможно смъртта да е настъпила в резултат на раната. А бяха уверени, че състоянието му се подобрява забележително бързо. В този момент извършват пълна аутопсия на тялото му.

— Всичко това е много странно.

— Да, така е, нали? Но именно защото е странно, би следвало да е почти предсказуемо. Целият случай е странен. Е, този въпрос вече сме го обсъждали. Имам нещо ново за теб.

Пауъл се наведе над бюрото. Чувстваше се уморен. Възрастният мъж продължи:

— Казах ти, че не съм удовлетворен от подхода на управлението и ФБР към случая. Сигнали са до задънена улица. Сигурен съм, че отчасти това хе дължи на начина им на мислене. Те издирват Малкълм така, както ловецът преследва дивеча. Но въпреки че са опитни ловци, едно-две неща им убягват. Искам да започнеш да го търсиш, сякаш ти си жертвата. Чел си всичките сведения, които имаме за него, бил си в апартамента му. Следователно имаш някаква представа що за човек е той. Постави се на негово място и виж къде ще те отведе това.

Ще ти помогна с няколко интересни теми за размисъл. Знаем, че за да стигне там, където е, му е бил необходим превоз. Ако не друго, то един пешеходец може да бъде забелязан, а нашето момче иска да избегне това. ФБР са почти сигурни, че не е взел такси. Не виждам причина да не се доверим на разследванията им по този въпрос. Не мисля, че е хванал автобус, не и с пакета под мишница, който мъжът в магазина му е продал. А и човек никога не знае кого може да срещне в автобуса.

Ето това е твоят проблем. Вземи един-двама от хората си, които ще могат да се поставят на негово място. Започни оттам, където са го видели за последен път. А после, момчето ми, се скрий, така както го е направил той.

Преди да отвори вратата, Пауъл погледна към усмихвания се възрастен човек и каза:

— Има още нещо странно в цялата тази история, сър. Малкълм никога не е бил подготвян за оперативен агент. Той е аналитик, а вижте колко добре се справя.

— Да, това е доста странно — отвърна възрастният мъж. Той се усмихна и каза: — Знаеш ли, нещо започва много да ми се иска да се срещна с нашето момче Малкълм. Намери ми го, Кевин, намери ми го, и то бързо.

Малкълм изпитваше нужда от чаша кафе. Горещата течност щеше да облекчи гърлото му, а кофеинът щеше да го ободри. Той се усмихна бавно, като внимаваше да не опъва болезнено-чувствителните си вратни мускули. С момиче като Уенди на човек му трябва доста енергия. Той слезе в кухнята. Точно беше сложил кафеника, когато на вратата се позвъни.

Малкълм замръзна на място. Оръжието беше на горния етаж, до леглото му, за да може да го вземе бързо, стига, разбира се, да се намира в леглото си. Малкълм отиде безшумно на пръсти до вратата. Звънецът отново иззвъня. Той въздъхна с облекчение, когато видя през шпионката, че пред вратата стои просто един пощальон с отегчен вид, праметната през рамо чанта и някакъв пакет в ръка. А после се ядоса. Ако не отвори, пощальонът може да продължи да идва, докато не достави пратката. Малкълм погледна надолу към тялото си. Беше само по слип и тениска. Е, какво пък, помисли си той, сигурно и друг път му се е случвало да види мъж по долни гащи. Той отвори вратата.

— Добро утро, сър, как сте?

Доброто настроение на пощальона се предаде и на Малкълм. Той също му се усмихна и каза дрезгаво:

— Много съм настинал. Какво мога да направя за вас?

— Имам една пратка тук за госпожица... — Пощальонът спря и се усмихна лукаво на Малкълм, — госпожица Уенди Рос. Специална пратка с обратна разписка.

— Тя не си е вкъщи в момента. Може ли да дойдете по-късно?

Пощальонът се почеса по главата.

— А бе то за моженето, мога, но няма ли да е по-лесно вие да се подпишете? По дяволите, на правителството не му пука кой подписва, стига да има подпис.

— Добре — съгласи се Малкълм. — Имате ли химикал?

Пощальонът потупа джобовете си без успех.

— Влезте — каза Малкълм. — Аз ще донеса.

Пощальонът се усмихна, когато влезе в стаята. Той затвори вратата зад себе си.

— Благодаря ви за любезността, сър. Много ме улеснявате с това — каза той.

Малкълм сви рамене.

— Няма нищо.

Той се обърна и отиде в кухнята да потърси химикал. Когато минаваше през вратата, мозъкът му разсеяно отбеляза, че пощальонът е оставил пакета и смъква чантата от рамото си.

Пощальонът беше много доволен. Имаше нареждане да провери дали Малкълм се намира в апартамента, да изучи сградата и да пристъпи към действие само ако всичко е абсолютно сигурно и безопасно. Знаеше, че успешната проява на инициатива при ликвидирането на Малкълм ще му донесе награда. С момичето щеше да се справи по-късно. Той извади стена си със заглушител от чантата.

Точно преди да се появи иззад ъгъла на кухнята, Малкълм чу щракването, когато пощальонът зареди оръжието си. Не беше намерил химикал. В едната си ръка той носеше кафеника, а с другата — празна чаша. Мислеше да предложи на пощальона чашка кафе за освежаване. Това, че Малкълм не умря тогава, се дължеше на факта, че когато се появи иззад ъгъла и видя оръжието насреща си, той нито за минутка не се замисли. Хвърли кафеника с врялото кафе и чашата право срещу пощальона.

Пощальонът не бе чул Малкълм да се приближава. Мисълта му се съсредоточи върху летящите към лицето му предмети. Той вдигна ръце и покри главата си с автомата. Кафеникът отскочи от нея, но капакът му падна и горещото кафе се разля по голите му ръце и вдигнатото му лице.

Пощальонът изпищя и хвърли оръжието. То се плъзна по пода и спря под масичката, на която стоеше стереото на Уенди. Малкълм отчаяно се спусна към него, но бе препънат от една черна мокалина. Той падна на ръце и се изправи със залитане. Бързо се огледа през рамо и се сниши. Пощальонът прелетя над главата му. Ако летящият страничен удар го бе улучил, задната част на главата на Малкълм щеше да стане на парчета и по всяка вероятност вратът му щеше да се счупи.

Въпреки че не беше тренирал вече шест месеца, пощальонът извърши трудното приземяване съвършено. Но стъпи на малкото килимче, което бабата на Уенди ѝ бе подарила за рождения ден.

Килимчето се плъзна по лъснатия под и пощальонът падна на ръце. Все пак той скочи на крака два пъти по-бързо от Малкълм.

Двамата мъже се гледаха. Между Малкълм и оръжието от дясната му страна имаше най-малко десет крачки. Навярно би могъл да стигне до масичката пръв, но преди да успее да вдигне оръжието, пощальонът щеше да се е нахвърлил върху него. Малкълм бе по-близо до вратата, но тя бе затворена. Знаеше, че не разполага с безценните секунди, които му бяха необходими, за да я отвори.

Пощальонът погледна Малкълм и се усмихна. С връхчето на обувката си той опита здравината на дървения под. Гладък. С умело оттренирано движение той се освободи от обувките си. На краката си имаше дебели чорапи. Те също се събуха, когато отърка краката си в пода. Пощальонът се бе приготвил, в случай че му се наложеше да върви, без да вдига шум, бос, и тази подготовка му бе послужила по най-неочакван начин. Босите му крака прилепваха плътно към пода.

Малкълм погледна към усмихващия се противник и започна да се примирява със смъртта си. Не знаеше какъв пояс има мъжът, но беше наясно, че няма никакви изгледи за успех. Познанията му по бойните изкуства бяха съвсем нищожни. Беше чел безбройни сцени на сбивания в книгите и ги бе гледал на кино. Като дете се бе бил два пъти — единия път спечели, а другия — загуби. Преподавателят по физическо възпитание в колежа бе отделил три часа да ги учи на някои хитри номера, които бе усвоил във флотата. Здравият разум накара Малкълм да се опита да повтори стойката на мъжа — присвити колене, стиснати юмруци, лявата ръка отпред и насочена перпендикулярно към пода, дясната — притисната до кръста.

Много бавно пощальонът започна да се придвижва почти без да отлепя краката си от пода през петнадесетте крачки, които го разделяха от жертвата му. Малкълм тръгна да го заобикаля отдясно, като смътно се питаше защо си прави този труд. Когато дойде на шест крачки от Малкълм, пощальонът мина в нападение. Той извика и се престори, че нанася удар с опакото на ръката си в лицето на Малкълм. Както и очакваше, Малкълм бързо се наведе надясно. Пощальонът върна обратно лявата си ръка, отпусна лявото си рамо и се завъртя надясно върху меката част на лявото си стъпало. В края на 240-градусовото обръщане десният му крак се стрелна и посрещна наведената глава на Малкълм.

Шест месеца без тренировки обаче са твърде много, за да се очакват съвършени резултати дори в схватка с неопитен аматьор. Ритникът се размина с лицето на Малкълм и издумка по лявото му рамо. Ударът отхвърли Малкълм към стената. Когато отскочи от нея, той едва успя да отбегне завършващия серията саблен удар с длан.

Пощалъонът беше много сърдит на себе си. На два пъти не бе улучил. Наистина противникът му бе ранен, но в този момент той би следвало да е мъртъв. Пощалъонът разбираше, че ще трябва да си възвърне формата, преди да се изправи срещу противник, който си знае работата.

Всеки добър инструктор набляга на факта, че при каратето три четвърти от успеха зависи от психическата нагласа. Пощалъонът съзнаваше това и посвети всичките си мисли на смъртта на противника си. Той се концентрира толкова силно, че пропусна да чуе Уенди, която тихо отвори и затвори вратата, за да не събуди Малкълм. Беше си забравила чековата книжка.

Уенди сънуваше. Тези двама мъже, застанали в дневната ѝ, не можеха да бъдат истински. Единият бе нейният Малкълм, който започваше да усеща отново лявата си ръка. Другият — нисък набит непознат — бе застанал в някаква странна поза с гръб към нея. После тя чу как непознатият каза съвсем тихо: „Достатъчно проблеми ми създаде вече“ — и осъзна, че всичко това е ужасяващо реално. Когато непознатият започна да се придвижва към Малкълм, тя внимателно посегна зад кухненския ъгъл и взе един дълъг нож от лъскавия комплект, придържан към стената от магнит. Тя тръгна към непознатия.

Пощалъонът чу тракането на токчетата ѝ по дървения под. Той бързо финтира към Малкълм и се обърна с лице към новата заплаха. Когато видя изплашеното момиче, стиснало непохватно ножа в дясната си ръка, тревогата, която бе започнала да се натрупва в съзнанието му, изчезна. Той бързо се прокрадна към нея, докато тя трепереца отстъпваше. Остави я да върви назад и когато тя почти се блъсна в дивана, премина в нападение. Левият му крак отхвъркна напред в светкавичен ритник и ножът излетя от вцепенената ѝ ръка. С опакото на лявата си ръка той ѝ нанесе яростен удар и кокалчетата му разцепиха кожата точно под лявата скула. Уенди се отпусна зашеметена на дивана.

Ала пощальонът бе забравил най-важното правило при ситуации на нападение от няколко страни. Всеки, който е атакуван от двама или повече противници, трябва да не спира да се движи и да раздава бързи, последователни удари на всеки от тях. Ако спре, за да се съсредоточи върху един, преди всичките му противници да бъдат неутрализирани, той се оставя открит. Почальонът трябваше да се извърне и да атакува Малкълм веднага след удара с крак. Вместо това той нанесе *coup de grace*^[1] на Уенди.

В момента, когато пощальонът удряше Уенди с опакото на ръката си, автоматът се озова в ръцете на Малкълм. С лявата ръка можа само да вдигне дулото, но успя да го насочи точно навреме — пощальонът бе вдигнал ръка и се готвеше за фаталния удар с длан надолу.

— Недей!

Мъжът се извърна към другия си противник в момента, когато Малкълм натисна спусъка. Преди кашлящият звук да престане, на гърдите му разцъфна червена редица, от която бликна кръв. Тялото му политна към дивана и с тъп звук падна на пода.

Малкълм помогна на Уенди да се изправи. Лявото ѝ око бе започнало да се затваря, а по бузата ѝ се точеше струйка кръв. Тя изплака тихо:

— Боже мой, Боже мой, Боже мой!

На Малкълм му бяха необходими пет минути, за да я успокои. Той надзърна предпазливо иззад щорите. Навън не се виждаше никой. Жълтият фургон от другата страна на улицата изглеждаше празен. Той остави Уенди на долния етаж, прегърнала насочения към вратата автомат. Каза ѝ да стреля по всичко, което мине през вратата. Облече се набързо и прибра парите, дрехите си и вещите, които Уенди му бе купила, в един от празните ѝ куфари. Когато слезе долу, тя донякъде се бе опомнила. Той я изпрати на горния етаж да си вземе нещата. В нейно отсъствие претърси трупа, но не намери нищо. Когато тя се върна десет минути по-късно, лицето ѝ бе измито и носеше куфар.

Малкълм си пое дълбоко дъх и отвори вратата. Беше праметнал някакво палто върху револвера си. Не можеше да се насили да вземе стена. Знаеше какво е извършено с него. Никой не стреля по Малкълм. Той отиде до колата. Все още нищо. Наоколо не се виждаше жива душа. Той кимна на Уенди. Тя изтича при колата, влачейки куфарите им. Те се качиха и той бързо подкара.

Пауъл се чувстваше уморен. Той и двама вашингтонски детективи обиколиха претърсения вече район и минаха по всички улици, където Малкълм е бил видян за последен път. Разпитаха хората във всяка сграда. Намериха само такива, които вече са били разпитани. Пауъл се бе облегал на някакъв уличен стълб и се опитваше да се сети за нещо ново, когато видя един от помощниците си да бърза към него.

Мъжът беше детективът от отдел „Убийства“ Андрю Уолш. Той се хвана за ръката на Пауъл, за да не загуби равновесие.

— Мисля, че открих нещо, сър. — Уолш се спря да си поеме дъх. — Нали знаете, че намерихме много хора, които вече са били разпитвани? Е, добре, аз пък попаднах на един пазач на паркинг. Той е казал на разпиталия го Полицай нещо, което не фигурира в официалните доклади.

— За Бога, какво е то? — Пауъл забрави за умората си.

— Той разпознал Малкълм на някаква снимка, която полицаят му показал. Нещо повече, казал му, че е видял Малкълм да влиза в колата на едно момиче. Ето името на момичето и адреса ѝ.

— Кога е станало всичко това? — На Пауъл започна да му става студено и го обхвана безпокойство.

— Вчера следобед.

— Хайде! — Пауъл изтича надолу по улицата към колата си, а задъханият полицай го последва по петите.

Бяха се отдалечили на три пресечки, когато телефонът в колата иззвъня. Пауъл го вдигна:

— Да?

— Сър, групата, която обикаля лекарите, докладва, че някой си доктор Робърт Кнудсен е разпознал Кондора по снимка — вчера му е предписал лечение срещу гнойна ангина. Прегледал е заподозряното лице в апартамента на Уенди Рос, Р-О...

Пауъл прекъсна диспечера:

— На път за апартамента ѝ сме. Искам всички групи да се съберат в района, но да не се доближават до къщата, докато не дойда. Кажете им да пристигнат колкото се може по-бързо и колкото може по-безшумно. А сега ми дайте шефа.

Мина цяла минута, преди Пауъл да чуе слабия глас по телефона:

— Да, Кевин, какво има?

— На път за убежището на Малкълм сме. И двете групи попаднаха на него едновременно. Ще ви съобщя подробностите по-късно. И още нещо: някой, който има служебна карта, търси Малкълм и не е докладвал за находките си.

След една дълга пауза възрастният мъж каза:

— Това обяснява много неща, момчето ми. Много неща. — Разговорът прекъсна. Пауъл затвори и се примири със заключението, че навярно фатално е закъснял.

Десет минути по-късно Пауъл и тримата детективи звънях на вратата на Уенди. Те почакаха една минута, а после най-едрият от тях я разби с ритник. Пет минути по-късно Пауъл накратко докладва на възрастния мъж положението, което завариха.

— Мъжът е неразпознаваем в тази поза. Униформата му на пощальон е прикритие. Автоматът със заглушител вероятно е бил използван по време на нападението над дружеството. Така, както аз виждам нещата, той и някой друг, навярно нашето момче Малкълм, са се били. Малкълм е стигнал пръв до автомата. Сигурен съм, че той е на пощальона, тъй като в чантата му е пробита дупка за носенето му. На нашето момче май продължава да му върви. Намерихме снимка на момичето и имаме номера на колата ѝ. Какво смятате да правите?

— Накарайте полицията да обяви, че я издирват за... убийство. Това ще попречи на нашия приятел, който следи действията ни и използва нашите удостоверения. В момента искам да знам кой е мъртвецът, и то незабавно. Изпратете снимката и отпечатъците от пръстите му на всяка от службите за спешна проверка. Не им изпращайте никаква друга информация. Групите ви да започнат да търсят Малкълм и момичето. А после, предполагам, ще трябва да чакаме.

Докато Пауъл и другите вървяха към колите си, една тъмна лимузина мина край апартамента. Шофьорът беше висок и болезнено слаб човек. Спътникът му, мъж с впечатляващи очи, скрити зад слънчеви очила, му махна да продължи. Никой не ги забеляза, когато отминаваха.

Малкълм обикаля из Александрия, докато не намери един малък гараж за употребявани коли. Той паркира на две преки от него и изпрати Уенди да склучи сделката. Десет минути по-късно, след като се закле, че е госпожа А. Едгъртън, за да регистрират колата ѝ, и плати

още сто долара в брой, тя си тръгна с един малко употребяван „Додж“. Малкълм я последва в един парк. Те прехвърлиха багажа и махнаха табелката с номера от старата кола на Уенди. После натовариха доджа и бавно потеглиха.

Малкълм шофира в продължение на пет часа. Уенди не произнесе нито дума през цялото пътуване. Когато спряха в мотела в Питсбърг, Вирджиния, Малкълм ги записа като господин и госпожа Евънс. Той паркира колата зад мотела, „да не се праши от минаващите автомобили“. Възрастната жена, която държеше мотела, само сви рамене и се върна при телевизора си. Не ѝ беше за пръв път.

Уенди лежеше притихнала на леглото. Малкълм бавно се съблече. Той си изпи лекарството и си махна лещите, преди да се отпусне до нея.

— Защо не се съблечеш и не се опиташ да поспиш, скъпа?

Тя се обърна към него и го изгледа продължително.

— Всичко това е истинско, нали? — Гласът ѝ бе тих и безстрастен. — Истинско. И ти уби човек. В моя апартамент ти уби човек.

— Ако не го бях убил аз, той щеше да ни убие. Знаеш това. Просто си уморена.

Тя се извърна от него.

— Знам.

После стана и бавно се съблече. Загаси лампата и си легна в леглото. За разлика отпреди не се сгуши до него. Когато Малкълм заспа един час по-късно, той бе уверен, че тя все още е будна.

[1] Смъртоносен удар (фр.). — Б. пр. ↑

НЕДЕЛЯ

„Там, където има много светлина, има и много сенки.“

Гьоте

— А, Кевин, като че ли напредваме. Твърдят жизнерадостен глас на възрастния човек не успя да прогони вцепенението, обзело мозъка на Пауъл. Цялото тяло го болеше, но това бе дребна неприятност. Той бе свикнал да понася много по-големи натоварвания, отколкото липсата на почивка за известно време. Ала през трите месеца на възстановяване Пауъл си бе създал навика да си поспива до късно в неделя сутрин. Нещо повече, безплодността на поставената му задача го дразнеше. До този момент участието му бе само постфактум. Цялата полза от двете му години обучение и десетгодишния му опит бе, че го пращаха да изпълнява разни поръчения и да събира информация. Всяко ченге би се справило с това и много от тях наистина го правеха. Пауъл не споделяше оптимизма на възрастния мъж.

— По какъв начин, сър? — Въпреки огорчението му тонът на Пауъл бе почтителен. — Да не би да са попаднали на следите на Кондора или на момичето?

— Не, все още не. — Независимо от прекараната безсънна нощ възрастният човек преливаше от енергия. — По всичко изглежда, че е купила онази кола, но оттогава не са я виждали. Не, напредваме в друга посока. Установихме самоличността на мъртвия мъж.

Мислите на Пауъл се проясниха. Възрастният мъж продължи:

— Нашият приятел някога се е казвал Калвин Лойд, сержант от морските сили на САЩ. През 1959 той доста внезапно напуска флотата — по това време бил изпратен в Корея като съветник във военноморските сили на Южна Корея. Възможно е да е бил замесен в убийството на съдържателка на публичен дом — корейка — и едно от

момичетата. Флотата не открила никакви улики, но там смятат, че съдържателката на дома и той са изпращали момичета по базите и са се скарали за процентите. Скоро след намирането на телата Лойд се самоотлъчва. Флотата не си дала много труд да го издирва. През 1961 морското разузнаване получава доклад, сочещ, че е починал внезапно в Токио. А после, през 1963, той бива разпознат като един от няколкото търговци на оръжие в Лаос. Очевидно работата му е била да дава технически съвети. По това време се установява и връзката му с някой си Винсент Дейл Мароник. Подробностите за Мароник по-късно. Лойд се загубва някъде през 1965 и до вчера се е смятал отново за мъртъв.

Възрастният мъж спря за малко. Пауъл си прочисти гърлото, давайки му знак, че иска да се намеси. След като получи любезно кимване с глава, той каза:

— Е, поне нещо знаем. Но освен отговора на едно малко кой, какво друго ни дава това?

Възрастният мъж вдигна левия си показалец във въздуха.

— Търпение, момчето ми, търпение. Да вървим стъпка по стъпка и да видим кои пътища къде се пресичат.

Аутопсията на Уедърби даде една засега само вероятна причина за смъртта му, но като се основавам на това, което се случи, съм склонен да ѝ отделя доста голямо внимание. Възможно е смъртта му да е била причинена от мехурче въздух в кръвта, но патолозите не са готови да се закълнат в това. Лекарите му настояват, че причината е била външна — и следователно вината не е в тях. Склонен съм да се съглася с мнението им. От наша гледна точка е жалко, че няма да можем да разпитаме Уедърби, но за някого това е голям късмет. Много голям, ако питат мен.

Уверен съм, че Уедърби е бил двоен агент, въпреки че нямам представа на кого още е служил. Документацията, която продължава да липсва, нашият приятел с удостоверението, който събира сведения из града преди нас, инсценировката при нападението над дружеството... Всичко това намирисва на вътрешна информация. Ако Уедърби е бил ликвидиран, може да се заключи, че той е бил източникът, който е станал прекалено опасен за някого. А и цялата тази история с престрелката зад театрите. Вече сме я обсъждали, но ми хрумна нещо ново.

Наредих телата на Врабец IV и Уедърби да бъдат изследвани от специалиста ни по балистика. Който е прострелял Уедърби, почти е ампутирал крака му с куршума. Според нашия човек това е бил най-малкото „Магнум-357“ с меки оловни куршуми. Но Врабец IV има само една малка кръгла дупчица на гърлото си. Нашият специалист по балистика не смята, че по тях е стреляно от едно и също оръжие. Това заедно с факта, че Уедърби не е бил убит, прави цялата тази работа да изглежда съмнителна. Според мен нашият Малкълм по една или друга причина е стрелял по Уедърби, а после е побягнал. Уедърби бил ранен, но не толкова тежко, че да не може да ликвидира свидетеля Врабец IV. Това обаче не е най-интересната новина.

От 1958 почти до края на 1969 Уедърби е служил в Азия, отначало предимно в база Хонконг с отделни пребивавания в Корея, Тайван, Лаос, Тайланд, Камбоджа и Виетнам. Издига се в йерархията от специален оперативен агент до шеф на централа. Забележи, че е бил там по същото време като нашия мъртъв пощальон. А сега едно малко, но много интересно отклонение. Какво знаеш за човек на име Мароник?

Челото на Пауъл се набръчка.

— Мисля, че е някакъв специален агент. Самостоятелно действащ, доколкото си спомням.

Възрастният мъж се усмихна доволно.

— Много добре, въпреки че не съм сигурен дали разбирам какво искаш да кажеш с това „специален“. Ако имаш предвид изключително способен, прецизен, внимателен и преуспяващ, значи си на прав път. Ако имаш предвид отдаден на работата си и предан на една страна, много грешаш. Винсент Мароник бе и е, освен ако не греша, най-добрият самостоятелно действащ агент от много години насам, може би най-добрият на века в своята област. По отношение на краткосрочните операции, изискващи коварство, жестокост и голяма предпазливост, той нямаше равен на себе си. Беше изключително висококвалифициран. Не съм сигурен къде е получил подготовката си, въпреки че определено беше американец. Отделните му качества не бяха толкова изключителни, че да няма друг като него. Имало е и има и по-добри мозъци, по-добри стрелци, по-добри пилоти, по-добри диверсанти, по-добри почти във всичко. Но той притежаваше настойчивост и предприемчивост, твърдост, която издигаше тези му

качества много над равнището на съперниците му. Той е много опасен човек, един от хората, от които бих могъл да се страхувам.

В началото на шестдесетте се появява на служба при французите и работи предимно в Алжир но, моля, забележи, поема грижата за техните интереси и в някои райони на Югоизточна Азия. От 1963 попада на вниманието на хората в нашия бранш. В различни моменти е работил за Великобритания, комунистически Китай, Италия, Южна Африка, Конго, Канада, дори на два пъти е вършил работа на управлението. Бил е нещо, като консултант на ИРА и ОАС (срещу бившите си работодатели — французите). Винаги се е представял добре и няма сведения за негови провали. Струвал е доста скъпо. Говори се, че чакал големия удар. Защо точно е влязъл в професията, не е ясно, но според мен това е била единствената област, в която е можел да използва най-пълноценно способностите си и да прибира наградата си полузаконно. А ето и най-интересното.

През 1964 Мароник работел за генералисимуса в Тайван. Привидно са го използвали за действия, насочени срещу континентален Китай. Генералисимусът имал проблеми с местното население и някои дисиденти сред собствената му група емигранти. Мароник бил нает, за да помогне за запазването на реда. На Вашингтон не се харесвали някои от насоките във вътрешната политика на правителството. Те се страхували, че методите на генерала може да се окажат твърде деспотични и да ни навредят. Генералът отказва да се съгласи и тръгна по свой път. По същото време Мароник започна да ни тревожи. Беше твърде добър и твърде лесно бе да го наемеш. До този момент не бе работил срещу нас, но това бе само въпрос на време. Управлението реши да премахне Мароник като превантивна мярка и същевременно като деликатен намек към генерала. И кой, мислиш, е бил резидент в Тайван, когато пристига заповедта за ликвидирането на Мароник?

Пауъл бе 90 процента сигурен, затова каза:

— Уедърби?

— Абсолютно си прав. Уедърби ръководел операцията по премахването му. Той докладвал, че е минала успешно, но се е получила малка засечка. Средството било бомба в квартирата на Мароник. Мароник и китайският агент, който я поставил, били убити.

Естествено, експлозията унищожила и двете тела. Уедърби потвърдил изпълнението на задачата в качеството си на свидетел.

А сега да се върнем малко назад. Кого, предполагаш, е използвал Мароник за помощник в поне пет различни операции?

Не беше необходимо да гадае. Пауъл отговори:

— Нашия мъртъв пощальон, сержант Калвин Лойд.

— Отново си прав. А сега още един неоспорим аргумент. Никога не сме разполагали с кой знае колко информация за Мароник, но все пак имахме няколко мътни снимки, непълни описания и разни други. Познай чие досие липсва? — Възрастният мъж дори не даде възможност на Пауъл да си отвори устата, преди да отговори на собствения си въпрос: — Досието на Мароник. Сержант Лойд също не фигурира в картотеките ни. Чиста работа, а?

— Да, наистина. — Пауъл все още беше озадачен. — Какво ви кара да мислите, че Мароник е замесен?

Възрастният човек се усмихна.

— Просто следвам интуицията си и си вадя заключения. Прерових мозъка си за човек, който би могъл да се справи и би се наел с подобно нападение като това над дружеството. Когато се оказа, че именно досието на Мароник липсва, любопитството ми се събуди. Морското разузнаване установи самоличността на Лойд, а в досието му бе отбелязано, че е работил с Мароник. Нещо в главата ми прищрака. Когато и двамата се оказаха свързани с Уедърби, лампичката светна. Прекарах една много ползотворна сутрин, измъчвайки бедния си мозък да работи, вместо да храня гълъбите и да вдъхвам миризмата на черешовите цветчета.

В стаята настъпи мълчание, докато възрастният човек си почиваше, а Пауъл размишляваше. Пауъл каза:

— Значи смятате, че Мароник ръководи някаква операция срещу нас и Уедърби е бил негов агент, поне за известно време?

— Не — каза възрастният човек тихо, — не мисля така.

Отговорът му изненада Пауъл. Той само отвори широко очи и изчака тихия глас да продължи.

— Първият и най-очевиден въпрос е защо? Предвид всичко, което се случи, и начина на извършване не мисля, че към този въпрос може да се подходи практично и с логика. А след като не може да се подходи логично, значи тръгваме от грешно предположение —

предположението, че ЦРУ е основната цел на нападението. Кой е платил — и то доста скъпо, струва ми се, за услугите на Мароник, предателството на Уедърби и помощта най-малкото на Лойд, за да ни удари по този начин? Дори ако се вземе предвид онази фалшива бележка от чехите, не се сещам за никого. Това, разбира се, ни връща на въпроса защо и ние само се въртим в кръг, без да стигнем доникъде. Не, мисля, че въпросът, който трябва да си зададем, е не кой или защо, а какво. Какво всъщност става? Ако можем да си отговорим на това, другите въпроси и отговори ще възникнат от само себе си. В момента единственият ключ към загадката „защо“ е нашето момче Малкълм.

Пауъл въздъхна уморено.

— Значи отново сме там, откъдето тръгнахме — търсим нашия изгубен Кондор.

— Не съвсем точно там, откъдето тръгнахме. Няколко от моите хора извършват доста обширни проучвания в Азия и се опитват да намерят нишката, която свързва Уедърби, Мароник и Лойд. Може да не открият нищо, но не се знае. Имаме и по-добра представа срещу кого сме изправени, и част от моите хора издирват Мароник.

— При целия този апарат, който можете да задвижите, би следвало да подплашим поне един от двамата — Малкълм или Мароник, звучи почти като име на водевилна двойка, нали?

— Няма да прибягваме до апарата, Кевин. Ще използваме само себе си плюс това, което успеем да изпросим от вашингтонската полиция.

Пауъл се озадачи.

— Дяволите го взели! Вие разполагате с петдесет подчинени, а ченгетата едва ли могат да ви отделят много хора. Управлението има стотици служещи, които работят по този случай в момента, без да броим бюрото и НАСА, и другите. Ако им кажете това, което разказахте на мен, те биха могли...

Търпеливо, но твърдо мъжът го прекъсна:

— Кевин, помисли малко. Уедърби е бил двойният агент в управлението, на когото са служили още няколко дребни риби от по-ниските ешелони. Той, предполагам, е осигурявал фалшивите удостоверения, необходимата информация и дори сам е участвал в акциите. Но ако той е бил двойният агент, кой тогава е организирането му, кой е знаел добре пазената тайна къде се намира и е

бил достатъчно запознат с обстановката, за да вмъкне и измъкне убиеца (вероятно способния Мароник) в болницата? — Той спря и потърси по лицето на Пауъл знак, че започва да схваща. — Точно така, друг двоен агент. И ако догадката ми е правилна, много високопоставен при това. Не можем да си позволим ново изтичане на информация. А след като не можем да се доверим на никого, ще трябва да свършим всичко сами.

Пауъл се намръщи и се поколеба, преди да заговори:

— Мога ли да предложа нещо, сър? Възрастният мъж нарочно се престори на изненадан.

— Но, разбира се, момчето ми! Ти трябва да използваш чудесния си ум, нищо, че се боиш да не обидиш началника си.

Пауъл леко се усмихна.

— Знаем или поне предполагаме, че отнякъде изтича информация, при това от високопоставен източник. Защо не продължим да издирваме Малкълм, но да съсредоточим усилията си върху спирането на това изтичане? Можем да се доберем до хората, които са имали достъп до подобна информация, и да ги проверим. Ако ги поставим под наблюдение, ще ги хванем дори и досега да не са оставяли следи. Напрежението ще ги накара да предприемат нещо. Най-малкото, те трябва да поддържат връзка с Мароник.

— Кевин — отвърна възрастният мъж спокойно, — логиката ти е безупречна, но условията, от които си вадиш заключенията, правят плана ти неизпълним. Ти предполагаш, че можем да определим групата хора, които биха могли да бъдат източник на информация. Един от проблемите в нашата система на разузнаване — всъщност една от причините за съществуването на моя отдел — е, че всичко е толкова голямо и сложно, че подобна група лесно може да наброява над петдесет човека, навярно дори над сто, и може дори да стигне до двеста. И това в случай, че източникът на информацията съзнателно е допуснал изтичането ѝ. Нашият информатор може да е бил недостатъчно внимателен в присъствието на секретарката си или пък човекът му за свръзка да е двоен агент.

Дори изтичането да няма вторичен характер — чрез някоя секретарка или техник, — подобно наблюдение би било твърде всеобхватно, макар и да не е невъзможно. Ти сам посочи какви са ограниченията, с които трябва да се съобразявам. За да приведем в

изпълнение твоето предложение, ще трябва да потърсим разрешение и помощ от хора, включени в групата на заподозрените. А това не бива да се допуска.

Самото естество на групата хора, с които би ни се наложило да се занимаем, ще ни създаде друг проблем. Те са професионалисти в разузнаването. Мислиш ли, че няма да забележат, че ги следят? А дори и те да не се досетят, всеки от отделите им си има своя система за сигурност, от която ще трябва да се пазим. Например офицерите от разузнаването на военновъздушните сили могат да бъдат подлагани на внезапни проверки, включващи следене и подслушване на разговорите. Това се прави, за да се провери дали са лоялни и дали някой друг не ги следи. Ще трябва да се съобразяваме с проверяващите групи и в същото време — с предпазлив и опитен заподозрян.

Изправени сме — каза възрастният мъж и събра връхчетата на пръстите си — пред един от класическите проблеми в разузнаването. Разполагаме с навярно най-голямата разузнавателна организация, която по ирония на съдбата се е посветила на две задачи — да спре изтичането на информация от страната и да увеличи притока на такава в нея. За броени минути сме в състояние да съберем стотина добре обучени мъже и да им възложим да разнищят един толкова нищожен факт като поставен не на място етикет за багаж. Можем да ги пуснем по следите на която и да е малка групичка хора и в разстояние на няколко дни ще знаем с подробности всяко тяхно действие. Можем да упражним огромен натиск по всеки въпрос, който намерим за добре. И в това е проблемът: кой е въпросът. Знаем, че има изтичане на информация в системата, но докато не успеем да изолираме приблизителния източник, не можем да разложим системата на части и да се опитаме да определим точното му местонахождение. Подобно начинание почти със сигурност би се оказало безплодно, дори опасно, да не говорим, че би поставило всички в доста неудобно положение. А и веднага щом започнем издирванията си, противникът ни ще разбере, че ние знаем за изтичането на информация.

Ключът за целия този проблем е Малкълм. Той навярно би могъл да ни отведе при информатора или поне да ни даде някаква посока. Ако го направи или пък ние самите попаднем на някакви връзки между Мароник и човек от разузнаването, ние, разбира се, плътно ще се залепим за заподозрения. Но докато не разполагаме с неоспорима

връзка, подобна операция би била необмислена, опипване в тъмното. Не харесвам такъв начин на работа. Той е неефикасен и обикновено непродуктивен.

Пауъл прикри смущението си зад официалния тон.

— Извинете, сър, изглежда, не разсъждавах.

Възрастният мъж поклати глава.

— Точно обратното, момчето ми — възкликна той, — ти мислеше и това е добре. Има едно нещо, на което не успях да науча нашите хора и което тези огромни организации не насърчават, и това е мисленето. Предпочитам да разсъждаваш и да предлагаш планове, да кажем, недостатъчно добре замислени, които да се преценяват тук, зад бюрото, отколкото да бъдеш робот на улицата, който действа сляпо. Това въвлича всички в неприятности и е добър начин да свършиш в моргата. Продължавай да мислиш, Кевин, но бъди малко по-прецизен.

— И така, планът остава същият — да открием Малкълм и да го заведем на сигурно място, нали?

Възрастният мъж се усмихна.

— Не съвсем. Доста си мислих за нашето момче. Той е ключът ни. На тях, които и да са те, много им се иска да го видят мъртъв. Стига да успеем да запазим живота му и да направим така, че да им създаде достатъчно грижи, за да насочат всичките си усилия към унищожаването му, ще превърнем Кондора в ключ. А Мароник и сие, като се съсредоточат върху Малкълм, сами ще се превърнат в ключалка. И ако бъдем внимателни и мъничко ни провърви, ще можем да използваме ключа, за да отворим ключалката. Е, все още ни остава да намерим нашия Кондор, и то бързо, преди някой друг да го е сторил. Взел съм някои допълнителни мерки и в това отношение. Но когато го открием, веднага ще го вкараме в действие. След като си починеш, моят помощник ще ти донесе указанията и всички сведения, които получим до момента.

Пауъл се надигна да си върви и каза:

— Можете ли да ми дадете някакви материали за Мароник?

— Един приятел от френските секретни служби ще ми изпрати копие от тяхното досие със самолета от Париж. Но той ще пристигне най-рано утре. Можех да го получа и по-бързо, но не исках да тревожа противника. Освен това, което вече знаеш, мога само да ти кажа, че според сведенията Мароник физически е много впечатляващ мъж.

Малкълм започна да се събужда в момента, когато Пауъл излезе от стаята на възрастния мъж. Няколко секунди той лежа неподвижно, припомняйки си всичко, което се бе случило. После един мек глас прошепна в ухото му:

— Буден ли си?

Малкълм се обърна на другата страна. Уенди се бе подпряла на лакът и го гледаше плахо. Гърлото му беше по-добре и гласът му прозвуча почти нормално, когато каза:

— Добро утро.

Уенди се изчерви.

— Аз... съжалявам за вчера. Задето бях толкова несправедлива. Аз просто... просто никога не съм виждала или правила такива неща и потресението...

Малкълм ѝ затвори устата с целувка.

— Няма нищо. Беше доста ужасно.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

— Не знам със сигурност. Мисля, че трябва да се скрием тук поне за ден-два. — Той огледа слабо мебелираната стая. — Може би ще бъде малко скучно.

Уенди вдигна очи към него и се засмя.

— Е, не чак толкова скучно. — Тя го целуна леко, а после повтори. Придърпа устата му към малките си гърди.

Половин час по-късно те все още не бяха решили нищо.

— Не можем да правим това през цялото време — каза Малкълм най-накрая.

Уенди направи кисела физиономия и каза:

— Защо пък не? — Но после въздъхна примирено. — Знам какво ни трябва! — Тя се наведе наполовина извън леглото и започна да тършува по пода. Малкълм я хвана за ръката, за да не падне.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита той.

— Търся си чантата. Донесох някои книги, които можем да си четем на глас. Ти каза, че обичаш Йейтс. — Тя поровичка под леглото. — Малкълм, не мога да ги намеря, те не са тук. Всичко останало е в чантата ми, но книгите ги няма. Трябва да съм... Ох! — Уенди се дръпна обратно на леглото и с труд се измъкна от внезапно стисналия ръката ѝ Малкълм. — Малкълм, какво правиш? Боли...

— Книгите. Липсващите книги. — Малкълм се обърна и я погледна. — Има нещо около тези липсващи книги, което е важно! Те трябва да са причината!

Уенди бе озадачена.

— Но това бяха просто стихосбирки. Можеш да ги купиш навсякъде. Сигурно съм забравила да ги взема.

— Не тези книги, а книгите на дружеството, ония, които Хайдегер откри, че липсват! — Той ѝ разказа историята.

Малкълм усети как възбудата му нараства.

— Ако успея да им кажа за липсващите книги, ще има за какво да се хванат. Причината за нападението над нашия отдел трябва да е в книгите. Те са разбрали, че Хайдегер рови из стари документи. Наложило се е да унищожат всички, да не би някой друг да знае за това. Ако дам на управлението тези парченца, може би ще успеят да възстановят цялата картина. Поне ще разполагам с нещо повече за тях, отколкото факта, че където отида, започва да се стреля. Подобни неща не им харесват.

— Но как ще съобщиш на управлението? Спомни си какво се е случило последния път, когато си им се обадил.

Малкълм се намръщи.

— Да, разбирам какво имаш предвид. Но миналия път те посочиха мястото на срещата. Дори ако противникът е проникнал в управлението, дори и да знае какво се говори по „горещия телефон“, все пак мисля, че всичко ще бъде наред. Предполагам, че при сегашното развитие на събитията хората, които участват в операцията, са десетки. Поне някои от тях трябва да са чисти. Те ще предадат съобщението ми. То би трябвало да предизвика някаква реакция. — Той спря за момент. — Хайде, връщаме се във Вашингтон.

— Ей, почакай малко! — Протегнатата ѝ ръка не успя да сграбчи Малкълм, който скочи от леглото и отиде в банята. — Защо ще се връщаме там?

Душът бе пуснат.

— Трябва. Междуградските разговори се проследяват за броени секунди, за градските е нужно повече време. — Скоростта на падащата вода по металните стени се увеличи.

— Може да ни убият!

— Какво?

Уенди извика, но се опита да не вдига много шум.

— Казах, че може да ни убият!

— Това може да стане и тук. Ела да ми изтриеш гърба, г аз ще изтрия твоя.

— Много съм разочарован, Мароник. — Острите думи разсякоха изпълнения с електричество въздух между двамата. Мъжът с изискания вид разбра, че е сгрешил, когато видя погледа в очите на другия.

— Казвам се Левин. Запомни това. Предлагам ти да не правиш повече такива грешки. — Резките думи на мъжа с впечатляващата външност подкопаха увереността на първия, но той се опита да скрие смущението си.

— Моята грешка е нищо в сравнение с другите, които се случват напоследък — каза той.

Обикновеният наблюдател не би открил следа от емоция по лицето на мъжа, който искаше да го наричат Левин. По-наблюдателните, които го познаваха от известно време, може би биха забелязали лекото зачервяване, породено от безсилен гняв и неудобство.

— Операцията още не е приключила. Получиха се някои спънки, но нищо не е загубено. Ако не беше така, нито един от нас двамата нямаше да е тук. — И сякаш за да подчертае смисъла на думите си, той посочи тълпите, които пъплеха около тях. В неделя Капитолия гъмжи от туристи.

Изисканият мъж си възвърна самоувереността. Той твърдо прошепна:

— И все пак имаше засечки. Както ти проникателно отбеляза, операцията не е приключила. Няма нужда да ти напомням, че трябваше да завърши преди три дни. Три дни! Много неща могат да се случат за три дни. Въпреки цялата каша, която забъркахме, имаме голям късмет. Колкото по-дълго продължи операцията, толкова по-голям става рискът някои неща да изплуват на повърхността. И двамата знаем колко пагубно би било това.

— Правим всичко възможно. Трябва да чакаме нов случай.

— И ако не ни падне друг случай? Тогава какво, скъпи ми приятелю, какво?

Левин се обърна и го изгледа. Мъжът отново усети безпокойство. Левин каза:

— Ще рискуваме.

— Твърдо се надявам, че няма да има повече... засечки.

— Не предвиждам такива.

— Добре. Ще те държа в течение за всичко, което става в управлението. Надявам се и ти да го правиш. Мисля, че няма какво друго да си кажем.

— Има още нещо — каза Левин спокойно. — Операции от този род понякога страдат от подобни вътрешни засечки. Обикновено тези... засечки стават с определени изпълнители. Те се планират от водещите операцията като теб и предназначението им е да бъдат окончателни. Общият термин за такива засечки е двойна игра. Ако аз бях водещ на операцията, щях много да внимавам да няма засечки, не си ли съгласен?

Побеялото лице на мъжа подсказа на Левин, че по въпроса има пълно съгласие. Той се усмихна, кимна за сбогом и си тръгна. Изисканият мъж го гледа как крачи по мраморните коридори, докато Левин се скри от погледа му. Той потрепера леко, а после си отиде вкъщи, където го чакаше неделният обяд със съпругата, сина и неспокойната му, отскоро доведена снаха.

Докато Малкълм и Уенди се обличаха, а двамата мъже си тръгнаха от Капитолия, един камион на телефонната служба спря пред външния портал на Лангли. След проверка на документите той продължи към центъра и свързка. Двата телефонни техници се придружаваха от специален офицер от службите за сигурност, временно прехвърлен от друг отдел. Повечето от служителите на управлението издирваха човек, наречен с името Кондора. Офицерът от охраната носеше документи, в които бе представен като майор Дейвид Бърос. Истинското му име бе Кевин Пауъл и двамата техници, които дойдоха с него под претекст, че са изпратени да проверят устройството за проследяване на телефонни обаждания, бяха висококвалифицирани експерти по електроника от военновъздушните сили, доведени със самолет от Колорадо преди по-малко от четири часа. След приключването на задачата те щяха да бъдат поставени под карантина за три седмици. Те не само провериха уредбата за проследяване на телефонни обаждания, а и инсталираха някакво ново оборудване и

извършиха сложни промени в електрическата инсталация на старото. И двамата мъже се постараха да запазят сериозния си вид, докато работеха по схеми, с обозначението „Строго секретно“. Петнадесет минути след като започнаха работа, те подадоха електронен сигнал на един трети мъж в телефонна будка на четири мили от тях. Той набра някакъв номер, почака, докато не получи друг сигнал, после затвори и бързо си тръгна. Един от експертите кимна на Пауъл. Тримата мъже събраха инструментите си и си тръгнаха така дискретно, както бяха пристигнали.

Един час по-късно Пауъл седеше в малка стаичка в центъра на Вашингтон. Двама цивилни полицаи пазеха пред вратата. Трима от колегите му агенти се изтягаха в пръснатите из стаята столове. До бюрото на Пауъл имаше два стола, но единият от тях не бе зает. Пауъл говореше по единия от двата телефона пред себе си.

— Включихме се и сме готови да започваме, сър. Два пъти изпитахме устройството. Задействахме го оттук и нашият човек в „горещата“ стая каза, че там нищо не са разбрали. Отсега нататък всички обаждания от Кондора на „горещия“ номер ще минават оттук. Ако е нашето момче, ще се включим към линията. Ако не е той... Е, да се надяваме, че няма да ни усетят. Разбира се, винаги можем просто да махнем приспособлението и само да слушаме.

Гласът на възрастния мъж издаваше задоволството му.

— Великолепно, момчето ми, великолепно. А какво става с останалото?

— Мариан смята, че до един час ще сме се споразумели с „Пост“. Надявам се, наясно сте, че с това, което направихме, си поставяме главите в торбите. Един ден ще трябва все пак да кажем на управлението, че сме подслушвали „горещата“ им линия, и на тях това никак няма да им се хареса.

Възрастният мъж се изсмя.

— Не се тревожи, Кевин. И друг път сме си слагали главите в торбата и пак ще го правим. Освен това те се пекат на същия огън и сигурно няма да ни се разсърдят чак толкова, стига да ги измъкнем от това положение. Нещо ново от терена?

— Няма. Никой не е виждал нито Малкълм, нито момичето. Когато нашето момче реши да се покрие, наистина го прави.

— Да, и на мен ми мина горе-долу същото през ум. Не мисля, че противниците ни са го хванали. Направо се гордея с досегашните му постижения. Знаеш ли къде да ме търсиш?

— Да, сър. Ще ви се обадим, ако се случи нещо.

Възрастният мъж затвори, а Пауъл се настани удобно, надявайки се, че чакането няма да продължи дълго.

Уенди и Малкълм пристигнаха във Вашингтон точно на залез слънце. Малкълм мина през центъра на града. Той паркира колата близо до мемориала на Линкълн, свали багажа и заключи внимателно автомобила. На път за Вашингтон се бяха отбили в Бетесда, Мериленд. Там купиха някои тоалетни принадлежности, дрехи, руса перука и голям „визуално коригиращ и отвличащ вниманието“ сутиен с подплънки за Уенди, една ролка изолиран банд, някакви инструменти и кутия патрони за „Магнум-357“.

Малкълм поемаше добре пресметнат риск. Ръководейки се от принципа на „Откраднатото писмо“ на Едгар Алън По, той и Уенди се качиха на автобуса за Капитолийския хълм. Наеха си стая за туристи на „Южно-капитолийска“, на по-малко от петстотин метра от дружеството. Съдържателката на западното евтино хотел-че се зарадва на двойката младоженци от Охайо. Повечето от клиентите ѝ си бяха тръгнали и пътуваха към домовете си след съботно-неделната разходка. Какво от това, че нямаха пръстени, а окото на момичето бе синьо? За да изглеждат като истински влюбени младоженци (или поне така каза Малкълм на Уенди шепнешком), младата двойка се прибра в стаята си рано.

ПОНЕДЕЛНИК, ОТ СУТРИНТА ДО СРЕДАТА НА СЛЕДОБЕДА

„На война не войниците, а войникът е от значение.“

Наполеон

Резкият звън на червения телефон изтръгна Пауъл от неспокойната му дрямка. Той сграбчи слушалката, преди телефонът отново да иззвъни. Другите агенти в стаята започнаха да проследяват и да записват разговора. Пауъл съсредоточено слушаше и само с крайчеца на окото си виждаше припрените им движения на сутрешната светлина. Той си пое дълбоко дъх и каза:

— 493–7282.

Приглушеният глас от другата страна изглеждаше много далече.

— Обажда се Кондора.

Пауъл подхвана внимателно обмисления разговор.

— Чувам те, Кондор. Слушай внимателно. Управлението е „заразено“. Не сме сигурни от кого, но сме почти уверени, че не си ти.

— Пауъл прекъсна наченките на протест. — Не си губи времето да ме убеждаваш в невинността си. Приемаме това за работна хипотеза. А сега, защо стреля по Уедърби, когато той дойде да те вземе?

Гласът от другата страна бе недоверчив.

— Врабец IV не ви ли каза? Онзи човек — Уедърби — пръв стреля по мен! Беше паркирал пред сградата на дружеството в четвъртък сутринта. И колата беше същата.

— Врабец IV е мъртъв, застрелян в уличката.

— Не съм...

— Известно ни е. Ние смятаме, че това е работа на Уедърби. Знаем за теб и момичето. — Пауъл почака думите му да проникнат в

съзнанието на Малкълм. — Следите ти ни отведоха в нейния апартамент и намерихме трупа. Ти ли го застреля?

— Едва успях. Той почти ни бе видял сметката.

— Ранен ли си?

— Не, само тялото малко ме боли и леко съм замаян.

— В безопасност ли си?

— За момента, да, сравнително.

Пауъл се наведе напрегнато и зададе безнадеждния и най-важен въпрос.

— Имаш ли представа защо бе унищожена групата ти?

— Да. — Потната ръка на Пауъл се вкопчваше все по-здравно в слушалката, докато Малкълм му разказваше набързо за липсващите книги и финансовите несъответствия, които Хайдегер бе открил.

Когато Малкълм спря, Пауъл попита озадачено:

— Но ти нямаш никаква представа какво означава това, така ли?

— Не, нямам. А сега, какво смятате да предприемете по отношение на нашата безопасност?

Пауъл направи решителна крачка.

— Виж, има един малък проблем. Не само защото не искаме да ти устроят клопка и да те унищожат, а защото не говориш с управлението.

Наоколо десетина километра от Пауъл, в една телефонна будка в „Холидей Ин“, стомахът на Малкълм взе да се свива. Преди да успее да каже нещо, Пауъл продължи:

— Не мога да навлизам в подробности. Просто ще трябва да ни се довериш. Тъй като в управлението е „заразено“, и то навярно на много високо ниво, ние поехме нещата в свои ръце. Включихме се към „горещата“ линия и засякохме обаждането ти. Трябва да разкрием двойния агент в управлението. И да разберем какво всъщност става. Само ти можеш да го направиш и ние искаме да ни помогнеш. Нямах избор.

— Глупости, човече! Може да си от друга разузнавателна служба, а може и да не си. Дори и да си, защо, по дяволите, трябва да ви помагам? Това не е по моята специалност! Аз само чета за тези неща, не ги върша.

— Помисли си за другите възможности. — Гласът на Пауъл бе безучастен. — Късметът все някога ще ти изневери, а освен нас има

едни доста решителни и способни хора, които те издирват. Както сам каза, това не е по твоята специалност. Все някой от тях ще те открие. Без нас можеш само да се надяваш този някой да е от „добрите“. Ако ние сме „добрите“, тогава всичко е наред. Ако не сме, поне знаеш какво искаме от теб. По-добре е, отколкото да действаш на сляпо, нали? Ако не ти харесват инструкциите ни, просто не ги изпълнявай. И още един последен довод. Ние контролираме линията ти за свързка с управлението. Имаме свой човек дори на „горещия телефон“. (Това беше лъжа.) Единственият друг начин да си отидеш у дома, е да си отидеш лично в Лангли. Привлича ли те идеята да се появиш там просто ей така?

Пауъл изчака, но не получи отговор.

— И аз мислех, че няма да искаш. Би било твърде опасно. Всъщност това, което искаме от тебе, е преди всичко да продължиш да се криеш и да дразниш лъва. А сега ето с какво разполагаме до този момент. — Пауъл осведоми накратко Малкълм за всички факти, които бяха научили. Точно когато свършваше, човекът, който проследяваше обаждането, дойде при него и сви рамене. Озадачен, Пауъл продължи: — Има и друг начин, по който можем да влизаме във връзка. Знаеш ли как се работи с книжен шифър?

— Ами... Май е по-добре пак да ми обясниш.

— Добре. Първо си намираш книгата „Женската мистика“ с меки корици. Има само едно издание. Разбра ли? Добре. Когато поискаме да влезем във връзка с теб, ние ще дадем обява в „Пост“. Тя ще се появи в първата колона под заглавие „Днешните печеливши номера от лотарията «На слука» са:“, последвано от поредица от цифри с тирета помежду им. Първата цифра във всяка поредица отговаря на страницата, втората — на реда, а третата — на думата. Ако не можем да намерим думата, която ти трябва в книгата, ще използваме най-обикновен шифър — цифра-буква. А е номер едно, Б — номер две и така нататък, когато има дума, зашифрована по този начин, първите цифри ще бъдат едно и три. „Пост“ ще ни препраща всяко известие от теб, стига да го адресираш до себе си чрез лотария „На слука“, пощенска кутия 1, „Вашингтон Пост“. Запомни ли?

— Да. Мога ли все пак да използвам „горещия телефон“?

— Бихме предпочели да не го правиш. Твърде е рисковано.

Пауъл видя, че мъжът от проследяването на другия край на стаята шепне нервно по другия телефон. Той каза:

— Имаш ли нужда от нещо?

— Не. А сега какво искате от мен?

— Можеш ли отново да се обадиш на номера на управлението от същия телефон?

— Разговорът толкова дълъг ли ще бъде?

— В никакъв случай. Няма да отнеме повече от минута-две.

— Мога, но предпочитам да се преместя на друг телефон. Ще ми трябва поне половин час.

— Добре. Позвъни им отново и ние ще пропуснем обаждането ти. Ето какво искаме да им кажеш. — Пауъл обясни плана. Когато и двамата останаха доволни, Пауъл каза: — И още нещо. Избери си квартал, в който няма да ти се налага да се появяваш.

Малкълм си помисли.

— Чеви Чеиз.

— Добре — каза Кевин. — Точно след един час ще се получи сведение, че си бил забелязан в Чеви Чеиз. Тридесет минути по-късно един полицай ще бъде ранен, докато преследва мъж и жена, отговарящи на вашето описание. Това ще накара всички да съсредоточат силите си в Чеви Чеиз и ще ви даде свобода на действие. Времето достатъчно ли е?

— Нека да бъде час по-късно, става ли?

— Дадено.

— И още нещо. С кого говоря, имам предвид поименно?

— Наричай ме Роджърс, Малкълм. — Разговорът прекъсна. Веднага щом Пауъл остави слушалката, мъжът от подслушването изтича при него.

— Знаеш ли какво е направил този дивак? Знаеш ли какво е направил? — Пауъл само поклати глава в отговор. — Ще ти кажа какво, дивакът му с дивак! Обиколил е града и е свързал маса улични телефони помежду им, после се е обадил и ги е скачил така, че по всички линии е вървял един и същ разговор, но всеки от телефоните е прехвърлял разговора през централата. Открихме първия телефон за малко повече от минута. Групата ни за наблюдение отиде там незабавно. Намерили празна телефонна будка, саморъчно направена табела „Повреда“ и поставените от него жици. Наложил им се да се

обадят отново тук, за да им дадем друг номер. Вече проверихме три от номерата, а сигурно има и други, диването му с диване!

Пауъл се облегна назад и се засмя за пръв път от дни насам. Когато намери абзаца в досието на Малкълм, в който се споменаваше, че е работил едно лято в телефонна компания, той отново се засмя.

Малкълм излезе от телефонната будка и се отправи към паркинга. Във взетия под наем пикап с регистрационен номер от Флорида седеше гърдеста блондинка със слънчеви очила и дъвчеше дъвка. Малкълм постоя в сянката няколко минути, докато оглеждаше паркинга. После отиде до колата и се качи в нея. Той вдигна към Уенди палеца си и се засмя.

— Хей — обади се тя, — какво става? Какво толкова смешно има?

— Ти, глупачето ми.

— Та нали идеята за перуката и сутиена с подплънките беше твоя! Какво съм виновна аз, че...

Ръката му затвори протестиращата ѝ уста.

— Но това не е всичко — каза той, като продължаваше да се смее. — Само да можеше да се видиш.

— Не съм виновна, че си ме бива. — Тя се отпусна на седалката. — Какво ти казаха?

Докато караха към друга телефонна будка, Малкълм ѝ разказа.

Мичъл дежуреше на „горещия телефон“ още от първото обаждане. На няколко крачки от бюрото бе разпънато походното му легло. Не беше излизал на въздух от четвъртък. Не се бе къпал. Когато отиваше в тоалетната, вземаше телефона със себе си. Началникът на Извънредния отдел обмисляше дали да не нареди да му направят инжекции за ободряване. Заместник-директорът бе решил да остави Мичъл на телефона, тъй като беше по-вероятно да разпознае Малкълм, ако той се обади отново, отколкото някой нов човек. Мичъл се чувстваше уморен, но все още се държеше. В момента той беше един не само издръжлив, но и твърдо решен мъж. Чашата с кафе бе почти до устните му, когато телефонът извънтя. Той се поля, докато сграбчваше слушалката.

— 493 — 7282.

— Обажда се Кондора.

— Къде, по дяволите...

— Млъкни! Знам, че проследявате това обаждане, така че нямаме много време. Бих останал на телефона, но управлението е „заразено“.

— Какво!

— Някой там е двоен агент. Мъжът в уличката — Малкълм почти се изпусна и щеше да каже „Уедърби“ — пръв стреля по мен. Познах го, понеже бе паркирал пред дружеството. Другият трябва да ви е разказал, въпреки че... — Малкълм се позабави, очаквайки да бъде прекъснат. Не се излъга.

— Врабец IV е бил застрелян. Ти...

— Не съм го направил аз. Защо ще го правя? Значи не сте знаели?

— Всичко, което знаем, е, че имаме двама мъртъвци в повече, отколкото преди да се обадиш за първи път.

— Може да съм убил мъжа, който стреля по мен, но не съм убивал Мароник.

— Кого?

— Мароник, мъжа с псевдоним Врабец IV.

— Врабец IV не се казваше така.

— Нима? Мъжът, когото застрелях, извика „Мароник“, след като падна. Мислех, че Мароник е Врабец IV. (По-полека, каза си Малкълм, не преигравай.) Няма значение, времето лети. Дружеството бе унищожено, за да бъде прикрито нещо, което Хайдегер знаеше. Той ни каза, че се е натъкнал на нещо странно в архивите. Канеше се да докладва за това в Лангли. По тази причина смятам, че има двоен агент. Хайдегер е информирал не когото трябва.

Виж, оказах се забъркан в някаква история. Мисля, че мога да разбера и други работи. Открих нещо в апартамента на Хайдегер. Струва ми се, че мога да го разнищя, ако ми дадете време. Знам, че сигурно ме издирвате. Страхувам се да дойда или да ви оставя да ме намерите. Може ли да ме оставите малко на мира, докато разбера какво е това, което знам и което кара противника да желае смъртта ми?

Мичъл изчака две-три секунди. Мъжът от проследяването неспокойно му замаха да продължи да държи Малкълм на телефона.

— Не знам дали е възможно. Може би, ако...

— Нямам време. Ще ви се обадя отново, когато разполагам с повече информация. — Разговорът прекъсна. Мичъл погледна към човека от прослушването и получи едно отрицателно кимване.

— Какво, по дяволите, мислиш, че беше това? Мичъл обърна очи към говорещия — пазач от охраната. Мъжът в инвалидната количка поклати глава.

— Не знам и не ми е работа да се мъча да разбера. — Мичъл се огледа наоколо. Погледът му се спря върху един мъж, за когото си спомни, че е агент-ветеран. — Джейсън, името Мароник говори ли ти нещо?

Незабележимият човек на име Джейсън бавно кимна с глава.

— Не е като да не съм го чувал.

— И аз — каза Мичъл. Той вдигна телефона. — Архивът ли е? Искам всичко, което имате за хората с име Мароник, както и да се пише. Сигурно ще ни трябват няколко екземпляра преди края на деня, така че се поразмърдайте.

Той прекъсна връзката, а после набра номера на заместник-директора.

Докато Мичъл чакаше да се свърже със заместник-директора, Пауъл се обади на възрастния човек.

— Нашето момче се справи чудесно, сър.

— Радвам се да чуя това, Кевин, много се радвам.

С по-лек тон Пауъл каза:

— Точно колкото трябва истини, примесени с няколко пикантни факта за стръв. Това ще накара управлението да се размърда в правилна посока, но да се надяваме, че няма да ни подушат. Ако сте прав, нашият приятел Мароник може да започне да нервничи. Ще им се прииска повече отвсякога да хванат Кондора. Нещо ново при вас?

— Не. Нашите все още ровят в миналото на всички, които са имали отношение към тази история. Освен нас само полицията знае за връзката между Малкълм и убития в апартамента на момичето. В полицията убийството и изчезването на момичето са регистрирани като обикновен криминален случай. Когато му дойде времето, тази дреболия ще попадне в ръцете на когото трябва. Доколкото мога да определя, всичко върви по плана. А сега, предполагам, ще трябва да отида на още едно досадно съвещание и да подбутвам леко нашите приятели в правилната посока с невъзмутим вид. Мисля, че ще бъде

най-добре да останеш на телефона — само ще подслушваш, няма да се намесваш, но бъди готов да се задействаш във всеки момент.

— Слушам, сър. — Пауъл затвори. Той погледна към ухилените мъже в стаята и се отпусна на стола си с чашка кафе в ръка.

— Дяволите да ме вземат, ако мога да разбера какво става! — Капитанът от флотата тропна с юмрук по масата, за да подчертае думите си, а после се облегна на големия тапициран стол. В стаята бе задушно. Под мишниците на капитана се разливаха петна от пот. Точно сега ли трябваше да се развали климатичната инсталация, помисли си той.

Заместник-директорът каза търпеливо:

— И ние не сме напълно сигурни какво означава това, капитане. — Той си прочисти гърлото и се наклони да продължи от мястото, където го бяха прекъснали. — Както казвах, освен информацията, получена от Кондора — независимо от точността ѝ, — всъщност сме там, където бяхме и миналия път.

Капитанът се наведе надясно и постави представителя на ФБР до себе си в неудобно положение, като му прошепна:

— Защо тогава свикваме това идиотско събрание? — Изпепеляващият поглед на заместник-директора не му оказва никакво въздействие.

Заместник-директорът продължи:

— Както знаете, досието на Мароник липсва. Изискахме копие от англичаните. То трябва да пристигне със самолет на военновъздушните сили до три часа. Бих искал да чуя вашите забележки, господа.

Мъжът от ФБР се обади незабавно:

— Мисля, че Кондора отчасти е прав. ЦРУ е „заразено“. — Колегата му от управлението се размърда. — Но според мен би трябвало да говорим в минало време и да казваме „е било заразено“. Очевидно Уедърби е бил двоен агент. Той навярно е използвал дружеството като нещо от рода на куриерска служба и Хайдегер се е натъкнал на това. Когато Уедърби разбрал, се е наложило дружеството да бъде унищожено. Кондора е бил хлабавото болтче, което е трябвало да бъде завинтено. Уедърби е сгафил. Сигурно наоколо продължават да се навъртат хора от групата му, но, струва ми се, съдбата запуши дупката, от която изтичаше информация. Така, както аз виждам

нещата, най-важното за нас в момента е да си приберем Кондора. С помощта на информацията, която той може да ни даде, бихме могли да опитаме да заловим тези няколко останали мъже — включително и Мароник, стига да съществува — и да разберем колко информация е изтекла.

Заместник-директорът се огледа наоколо. Точно когато се канеше да закрие съвещанието, възрастният мъж улови погледа му.

— Мога ли да изложа няколко свои разсъждения, господин заместник-директор?

— Разбира се, сър. Вашите бележки винаги са били добре дошли.

Мъжете в стаята леко се размърдаха, за да вникнат по-добре. Капитанът също се размърда, въпреки че явно го направи само от учтивост.

Преди да заговори, възрастният мъж погледна малко странно представителя на ФБР.

— Трябва да заявя, че не съм съгласен с колегата от бюрото. Неговото обяснение звучи правдоподобно, но в него има едно-две несъответствия, които ме притесняват. Ако Уедърби е главният агент, тогава как и защо умря? Знам, че въпросът продължава да бъде спорен, поне докато лабораторията не приключи с подробните изследвания, които правят. Убеден съм, че ще открият, че е бил убит. Подобна заповед би следвало да идва от по-високо място. Освен това имам усещането, че има нещо погрешно в цялото обяснение за двойния агент и куриерската служба. Не мога да го твърдя със сигурност, просто интуиция. Мисля, че трябва да продължим да действаме горедолу по същия начин с две малки изменения.

Първо, трябва да проучим миналото на всички засегнати и да потърсим дали пътищата им не се пресичат някъде. Кой знае какво можем да открием? Второ, хайде да дадем на Кондора шанс да полети. Може пък да попадне на нещо. Нека да поотслабим хайката и да съсредоточим усилията си върху събирането на факти. Имам и някои други идеи, които бих искал да разработя за следващата ни среща, ако не възразявате. Това е всичко за момента. Благодаря ви, господин заместник-директор.

— И аз ви благодаря, сър. Разбира се, господа, окончателното решение ще бъде взето от директора на управлението. Но ми бе дадено

уверение, че нашите препоръки ще бъдат взети под внимание. Докато не стигнем до окончателно решение, смятам да продължаваме по същия начин.

Възрастният мъж погледна заместник-директора и каза:

— Можете да бъдете сигурен, че ще ви помогнем, с каквото можем.

Незабавно представителят на ФБР се намеси грубо.

— Това се отнася и за нас! — Той изгледа предизвикателно възрастния мъж, който му отвърна със загадъчна усмивка.

— Господа — каза заместник-директорът, — бих искал да благодаря на всички ви за помощта, която получаваме и сме получавали от вас. Благодаря ви за присъствието. Ще бъдете уведомени за следващото съвещание. Довиждане.

Докато си тръгваха, представителят на ФБР хвърли един поглед към възрастния мъж и се озова под прицела на две светли, любопитни очи. Мъжът от ФБР побърза да напусне стаята. На излизане капитанът от флотата се обърна и промърмори на представителя на Министерството на финансите:

— Господи, как ми се иска да си бях останал строеви офицер! Тези досадни съвещания ме побъркват. — Той изсумтя, сложи си фуражката и излезе от стаята. Заместник-директорът си тръгна последен.

— Това никак не ми харесва.

Двамата мъже се разхождаха край Капитолия по краищата на движещите се тълпи. Следобедният приток на туристи започваше да спада, а някои държавни служители си тръгнаха по-рано от работа. Понеделник е муден ден за Конгреса.

— И на мен не ми харесва, скъпи ми приятелю, но трябва да се примиряваме със ситуацията такава, каквато е, а не каквато би ни се искало да бъде.

По-възрастният от двамата мъже огледа впечатляващия си придружител и продължи:

— И все пак поне знаем малко повече от преди. Например знаем колко важно е Кондора да умре.

— Мисля, че не само той. — Необичайният вашингтонски ветрец довя думите на мъжа с впечатляващата външност до другия, който потрепера въпреки топлото време.

— Какво искаш да кажеш?

В отговора на мъжа с впечатляващата външност се долавяше отвращение.

— Нещо не се връзва. Уедърби бе изпечен, опитен агент. Въпреки че бе ранен, той успя да застреля Врабец IV. Наистина ли вярваш, че такъв човек ще извика моето име? Дори и да се е изпуснал, защо ще вика именно мен? Нещо не се връзва.

— Умолявам те, кажи ми тогава кое се връзва.

— Не съм сигурен. Но става нещо, за което не знаем. Или поне нещо, за което аз не знам.

Гласът на изискания мъж потрепера от нерви и изненада:

— Да не би да мислиш, че не те информирам за всичко?

Вятърът запълни проточилата се пауза. Мароник-Левин отговори бавно:

— Не знам. Съмнявам се, но такава възможност съществува. Не си прави труда да протестираш. Аз не се осланям на възможности. Но искам да не забравяш последния ни разговор.

Мъжете повървяха няколко минути. Те напуснаха района на Капитолия и започнаха да се разхождат, без да бързат, край Върховния съд на „Южнокапитолийска“. Най-накрая по-възрастният мъж наруши мълчанието:

— Нашите хора разполагат ли с нещо ново?

— Не. Подслушваме каналите на полицията и тези за свързка между управлението и бюрото. Само трима сме и не можем да вършим кой знае колко оперативна работа. Планът ми е да причакаме групата, която открие Кондора, преди да успеят да го заведат на сигурно място. Можеш ли да уредиш да бъде заведен на определено място, или поне да откриеш какви са предварителните им планове? Това доста ще увеличи шансовете ни. — По-възрастният мъж кимна и Мароник продължи: — Още нещо ми се вижда нередно — Лойд. Доколкото мога да преценя, полицията засега не го свързва с тази история. Би следвало из целия апартамент да има отпечатъци от пръстите на Кондора и все пак полицията или не ги е открила, в което се съмнявам, или не е съобщила за това по националната мрежа за издирване. Това никак не ми харесва. Не пасва. Би ли проверил този въпрос, без да ги накараш да се разшават?

По-възрастният мъж отново кимна. Двамата продължиха да се разхождат като хора, които се прибират от работа. Отдалечили се бяха на три пресечки от Капитолия и вървяха из жилищен квартал. Две преки по-долу от тях един автобус спря до тротоара, изпусна облак изгорели газове и остави група пътници на улицата. Докато автобусът отминаваше, двама от слезлите пътници се отделиха от групичката и се насочиха към Капитолия.

Малкълм се бе колебал дали да върне наетия пикап. Той им осигуряваше сравнително недостъпно за чуждите погледи средство за придвижване, но биеше на очи. Из Вашингтон не се срещат често пикапи, при това украсени с надпис „Пренос-превоз“ „Алфонсо“, Майями Бийч. Пък и гореше твърде много бензин, а Малкълм искаше да спести колкото може от парите за всеки случай. Той реши, че общественият транспорт е достатъчно подходящ за няколкото придвижвания, които планираше. Уенди се съгласи с половин уста. Харесваше ѝ да се вози в пикапа.

Всичко се случи, когато се изравниха с двамата мъже, които вървяха в обратната посока от другата страна на улицата. Повеят на вятъра се оказа твърде силен за фибата, с която бе хваната широката перука на Уенди. Той внезапно помете русата купчина коса от главата ѝ и я захвърли на улицата. Перуката спря да се търкаля и остана да лежи позорно почти по средата, на пътя.

Възбудена и изненадана, Уенди извика:

— Малкълм, перуката ми! Вземи я, вземи я! — Пронизителният ѝ глас надви шума от лекия ветрец и движението. От другата страна на улицата Левин-Мароник дръпна внезапно човека до себе си да спре.

Малкълм знаеше, че Уенди допусна грешка, като извика името му. Той я накара да млъкне с едно движение, мина между паркираните коли и стъпи на улицата да прибере перуката. Забеляза, че двамата мъже отсреща го наблюдават, затова си придаде нехаен, може би малко притеснен от поведението на съпругата си вид.

Левин-Мароник премина в действие бавно, но обмислено, докато острият му поглед се взираше в двойката на другата страна, а мозъкът му сравняваше всеки детайл. Беше достатъчно опитен, за да пренебрегне шока от фантастичното съвпадение и да се съсредоточи върху момента. С крайчеца на окото си и подсъзнанието Малкълм видя и мислено отбеляза това, но вниманието му бе погълнато от купчината

коса пред него. Уенди дойде точно когато той се изправяше с перуката в ръка.

— По дяволите, сигурно за нищо вече не става. — Уенди грабна оплетената купчина от Малкълм. — Радвам се, че не ни остава още много да вървим. Следващия път ще използвам две...

Спътникът на Мароник твърде отдавна не бе участвал в истински операции. Той стоеше на тротоара и гледаше втренчено двойката отсреща. Напрегнатият му поглед привлече вниманието на Малкълм точно в момента, когато мъжът изумено произнесе една дума. Малкълм не бе сигурен каква е тя, но разбра, че нещо не е наред. Той пренесе вниманието си към спътника на мъжа, който изникна иззад една паркирана кола и започна да прекосява улицата. Малкълм забеляза разкопчаното палто и изчакващата ръка, притисната към стомаха.

— Бягай! — Той отблъсна Уенди от себе си и скочи през паркирания спортен автомобил. Докато падаше, се надяваше, че постъпва глупаво.

Мароник не беше толкова наивен, че да изтича през откритото пространство и да връхлети един навярно въоръжен мъж, който се крие зад непроницаемата за куршумите преграда. Той искаше да накара жертвата си да излезе и да я свали чисто. Знаеше също, че има опасност другата жертва да му избяга. Това не биваше да се допуска. Когато ръката му престана да се движи, тялото му бе застанало в класическата поза за стрелба — напрегнато и балансирано. Късият револвер в ръката му изляя веднъж.

Уенди направи четири припрени крачки, преди да ѝ мине през ума, че всъщност не знае защо бяга. Това е глупаво, помисли си тя, но забави съвсем малко темпото си. Тя се вмъкна между две паркирани коли и премина в лек тръст. На четири крачки от прикритието на редицата туристически автобуси тя обърна глава през лявото си рамо и се огледа за Малкълм.

Облеченият в стомана куршум улучи основата на черепа ѝ. Той я повдигна и я изви бавно, като кукла-балерина, която се върти на мъничкото си краче.

Малкълм знаеше какво означава изстрелът, но все пак трябваше да погледне. Той застави главата си да се обърне наляво и видя странната, отпусната фигура на тротоара на двадесет крачки от себе

си. Тя беше мъртва. Сигурен бе, че е мъртва. Беше видял достатъчно много мъртъвци през последните няколко дни, за да не разпознае това изражение. Едно ручейче кръв потече надолу по улицата към него. Ръката ѝ все още стискаше перуката.

Малкълм извади оръжието си. Той вдигна глава и револверът на Мароник отново изтреця. Куршумът пропищя край гюрука на автомобила. Малкълм се сниши. Мароник започна да се придвижва под ъгъл през улицата. Оставаха му още четири куршума и той изстреля два от тях, за да не остави жертвата си да си поеме дъх.

Капитолийският хълм притежава две качества, изпълнени с ирония: той има едно от най-високите нива на престъпност и на концентрация на полиция. Изстрелите на Мароник и писъците на уплашените туристи предизвикаха появата на един регулировчик, който дойде тичешком. Беше нисък, пълнен мъж на име Артър Стебинс. След пет години смяташе да се пенсионира. Той дотърча на мястото на евентуалното престъпление с пълното убеждение, че поне десетина колеги ще пристигнат секунди след него. Първото нещо, което видя, бе един мъж, който се придвижваше странично по улицата с оръжие в ръка. Това всъщност бе и последното, тъй като куршумът на Мароник го улучи право в гърдите.

Мароник знаеше, че е в трудно положение. Беше се надявал, че полицията няма да пристигне поне още една минута. По това време Кондора щеше да бъде мъртъв, а той отдавна щеше да е някъде далече. А сега видя още две сини униформи на една пряка по-долу. Те разкопчаваха кобурите си. Мароник бързо прецени шансовете си, после се обърна и потърси как да се измъкне.

В този момент един доста отегчен секретар от Конгреса, запътил се към къщи от „Рейбърн Хаус“, се появи с колата си от страничната уличка точно зад Мароник. Секретарят спря червения си „Фолксваген“-костенурка, за да провери дали има коли по главната улица. Подобно на много други шофьори той рядко обръщаше внимание на местата, през които минаваше. Той почти не разбра какво се случи, когато Мароник дръпна вратата на колата му, измъкна го от нея, удари го с пистолета през лицето и бързо подкара червената костенурка.

Спътникът на Мароник стоя, без да помръдне, по време на цялата случка. Когато видя, че Мароник се измъкна, той също тръгна

да се спасява. Изтича по „Южнокапитолийска“. На по-малко от петдесет крачки от мястото на събитието той седна зад кормилото на черния си мерцедес и припряно потегли. Малкълм вдигна глава точно навреме и успя да види регистрационния номер на колата му.

Малкълм погледна към полицаите по-надолу по улицата. Те се бяха скупчили около тялото на своя колега. Един от тях предаваше описанието на Мароник и червения фолксваген по радиостанцията и поиска да изпратят подкрепление и линейка. Малкълм изведнъж осъзна, че те или не са го забелязали, или просто го смятат за един от минавачите, станали свидетели на убийството на полицаия. Той се огледа. Хората, сгушени зад паркираните коли и край подстриганата трева, бяха твърде уплашени, за да се развикат, преди да се е скрил от погледа им. Той бързо тръгна в посоката, от която се бе появил фолксвагенът. Точно преди да завие зад ъгъла, погледна назад към отпуснатата фигура на тротоара. Един полицай се бе навел над неподвижното тяло на Уенди. Малкълм преглътна и се обърна напред. Три пресечки по-надолу той се качи в такси и се насочи към центъра. Докато седеше на задната седалка, тялото му леко се Тресеше, но главата му гореше.

КЪСНО В ПОНЕДЕЛНИК

„Първата крачка към изграждане на умела игра в защита следователно е създаването на агресивен подход към нея. Постигнете ли това, ще откриете някои тънки средства за защита, за които другите играчи не са и помисляли. Ако търсите активната контраигра, вие често ще разстройвате умно замислените атаки. Нещо повече, ще разстроите и вашия противник.“

Фред Рейнфелд,
„Ръководство по шахмат“

— Нещата страшно се объркаха, сър. — Гласът на Паул отразяваше огорчението, което изпитваше.

— Какво искаш да кажеш? — От другата страна възрастният мъж се напрегна да не изпусне нито дума.

— Момичето е било застреляно на Капитолийския хълм. Двама свидетели малко неуверено разпознаха Мароник по онази стара снимка. Те също разпознаха в спътника на момичето, който избягал, Малкълм. Доколкото можем да преценим, той не е бил ранен. Мароник също се е измъкнал.

— Двама убити за един ден.

— Мароник не си пилее времето.

— Не съм казал, че момичето е мъртво.

След почти недоловима пауза обтегнатият глас каза:

— Мароник няма навика да пропуска. Тя е мъртва, нали?

— Не, сър, въпреки че е оставало съвсем малко. Още една част от милиметъра и е щял да размаже мозъка ѝ по тротоара. Получила е сериозна рана в главата. В момента тя се намира в болницата на управлението. Наложил се да ѝ направят малка операция. Този път аз се разпоредих за мерките за сигурност. Не ни трябва да се повтаря

случаят с Уедърби. Тя е в безсъзнание. Лекарите казват, че ще остане в това състояние още няколко дни, но смятат, че в края на краищата ще се оправи.

В гласа на възрастния мъж имаше нетърпелива нотка, когато той попита:

— Тя каза ли нещо на някого, каквото и да е то?

— Не, сър — отвърна обезсърчаващо Пауъл. — В безсъзнание е от момента, в който са я ранили. Двама от моите хора пазят в стаята ѝ. Освен че проверяват основно всеки, който влиза там, те чакат, в случай че тя дойде в съзнание.

Имаме и друг проблем. Полицаяте са бесни. Искат да хвърлят в издирването на Мароник всичко, с което разполагат. Един мъртъв полицай и ранено момиче на Капитолийския хълм означават за тях много повече, отколкото нашата шпионска криеница. Досега успях да ги задържам, но не мисля, че ще мога да го правя още дълго. Ако започнат да го търсят, като използват информацията, с която разполагат, управлението неминуемо ще научи. Какво да правим?

Възрастният мъж помълча малко и каза:

— Остави ги. Дай им леко „очистени“ сведения за всичко, което знаем. Толкова, колкото да могат да тръгнат по следите на Мароник. Кажи им да започнат да го издирват с всички възможни средства и че ще получат каквато помощ им е необходима. Единственото, на което ще държим, е правото да го разпитаме първи, когато го заловят. Настоявай за това и им кажи, че мога да получа разрешение да предявя подобно искане. Нека да търсят и Малкълм. Възможно ли е Мароник да ги е причаквал?

— Едва ли. Открихме пансиона, който са използвали Малкълм и момичето. Мисля, че Мароник е бил в квартала и случайно ги е забелязал. Ако не се бе намесила полицията, той навярно щеше да очисти Кондора. Има и още нещо. Един от свидетелите се кълне, че Мароник не е бил сам. Не успял да разгледа добре другия, но твърди, че бил по-възрастен от Мароник. По-възрастният мъж е изчезнал.

— Има ли други свидетели, които са го видели?

— Не, но аз съм склонен да му вярвам. По-възрастният мъж навярно е главният двоен агент, когото търсим. Хълмът е идеално място за срещи. Това би могло да обясни как Мароник се е натъкнал на Малкълм и момичето.

— Да. Добре, изпрати ми всичко, което можеш, за приятеля на Мароник. Свидетелят ще може ли да го опише, запомнил ли е номера на автомобила му? Въобще нещо такова.

— Не, нищо определено. Може пък да имаме късмет и момичето да ни помогне, ако дойде скоро в съзнание.

— Така е — каза възрастният мъж тихо, — наистина би било късмет.

— Имате ли някакви нареждания?

Възрастният мъж помълча няколко секунди, после каза:

— Дайте обява — не, по-добре две, в „Пост“. Нашето момче, където и да се намира, ще очаква да се обадим. Но навярно той е побъркан, така че дайте простичка, незашифрована обява, която да бъде отпечатана на една и съща страница с шифрованата. Предайте му да се свърже с нас. В зашифрованата обява му съобщете, че момичето е живо, първоначалният план се отменя и се опитваме да намерим някакъв начин да го заведем на сигурно място. Ще трябва да поемем риска, че може да не се е снабдил с екземпляр от книгата-шифър. Не можем да пишем нищо важно в незашифрованата обява, тъй като не знаем кой друг освен нашето момче чете „Пост“.

— Колегите ще се досетят, че има нещо, когато видят незашифрованата обява.

— Това е неприятно, но ние знаехме, че рано или късно ще се наложи да се изправим пред тях. Въпреки това мисля, че мога да се справя с положението.

— Как според вас ще постъпи Малкълм?

Още няколко секунди минаха в мълчание, преди възрастният мъж да отговори.

— Не съм сигурен — отвърна той. — Много зависи от това какво знае. Убеден съм, че смята момичето за мъртво. Щеше да реагира по различен начин на ситуацията, ако мислеше, че е жива. Навярно бихме могли да я използваме по някакъв начин — като примамка за Малкълм или за противника. Но по този въпрос още трябва да изчакаме и да видим.

— Има ли още нещо, което искате да направя?

— Доста, но в момента нямам други нареждания. Продължавай да търсиш Малкълм, Мароник и сие, изобщо всичко, което може да

обясни цялата тази каша. И ме дръж в течение, Кевин. След съвещанието с колегите ще бъда на вечеря у сина си.

— Мисля, че това е отвратително! — Представителят на ФБР се наведе през масата и изгледа ядно възрастния мъж. — През цялото време сте знаели, че убийството в Александрия е свързано със случая, и не сте ни казали. И което е по-лошо, попречили сте на полицията да го докладва и да постъпи според инструкциите. Отвратително! Ами че ние вече можеше да сме намерили Малкълм и момичето. Те щяха да бъдат в безопасност. Щяхме да сме по дирите на останалите, а можеше дори да сме ги хванали. Сблъсквал съм се с дребнава гордост, но тук става въпрос за националната сигурност! Уверявам ви, че бюро то никога не би постъпило по подобен начин!

Възрастният мъж се усмихна. Той им беше казал само за връзката между Мароник и убийството в Александрия. Как ли щяха да се ядосат, ако разберяха колко много неща още знае! Той огледа озадачените лица. Време е да се опита да оправи отношенията или поне да поразсъждава разумно.

— Господа, господа, разбирам гнева ви. Но вие съзнавате, че имах причини да постъпя така!

Както знаете, аз смятам, че от управлението изтича информация. И то съществена информация, искам да добавя. Както и преди, продължавам да съм убеден, че това може да осуети усилията ни в случая. Все пак крайната ни цел — независимо дали си го признаваме или не — е да прекратим това изтичане. А откъде мога да знам, че източникът не се намира в тази група? Не сме застраховани от подобна опасност. — Той спря за малко. Мъжете около масата бяха твърде опитни, за да се спогледат, но възрастният мъж усети как градусът на напрежението се повиши. Той мислено се поздрави.

— И така — продължи той, — навярно не биваше да скривам толкова много от групата, въпреки че не съм съвсем сигурен. Това не означава, че обвинявам някого или че между другото съм отхвърлил възможността източникът да е сред нас. Продължавам да смятам, че постъпката ми бе разумна. А също и че това едва ли би променило особено нещата, независимо от мнението на нашия приятел от ФБР. Според мен щяхме да сме на същото място, където се намираме и

днес. Но не в това е въпросът, поне за момента. Въпросът е: какво да правим оттук нататък и как?

Заместник-директорът се огледа около себе си. Никой като че ли не гореше от желание да отговори на въпроса на възрастния мъж. Разбира се, подобна ситуация означаваше, че ще се наложи сам да поеме топката. Той ненавиждаше такива моменти. Човек непрекъснато трябваше да внимава да не настъпи някого по мазола и да не обиди останалите. Заместник-директорът се чувствуваше много по-добре в оперативната работа, където единствено противникът му създаваше тревоги. Той прочисти гърлото си и използва един ход, очакван, както се надяваше, от възрастния мъж.

— Какво предлагате, сър?

Възрастният мъж се усмихна.

Добрият стар Дарнсуърт. Беше сравнително добър играч, но не чак толкова. В известен смисъл му беше неприятно, че постъпва така с него. Той извърна поглед от стария си приятел и се вгледа в празното пространство.

— Честно казано, господин заместник-директор, нищо не ми идва наум. Наистина нямам какво да кажа. Разбира се, смятам, че трябва да продължаваме да правим нещо.

Вътрешно заместник-директорът потрепна. Топката оставаше у него. Погледът му се спря на групата мъже, които седяха около масата и изведнъж бяха придобили не толкова компетентен и по-малко нетърпелив вид. Очите им го отбягваха, но той знаеше, че внимателно следят всяко негово движение. Заместник-директорът прочисти отново гърлото си. Той реши да постави край на агонията по възможно най-бързия начин.

— Доколкото разбирам, никой няма нови идеи. Следователно, решавам да продължим по същия начин както досега. (Каквото и да означава това, — помисли си той.) — Ако нямате какво да добавите... — той спря само за секунда, — предлагам да закрием заседанието.

Заместник-директорът събра книгата си, пхна ги в куфарчето си и бързо излезе от стаята.

Докато другите ставаха от местата си, представителят на военното разузнаване, се наведе към капитана от флотата и му каза:

— Чувствам се като късоглед девственик по време на медения си месец, на когото не му става оная работа. Не виждам какво да правя, а

и не съм в състояние да го направя.

Капитанът от флотата погледна колегата си и отвърна:

— Никога не съм имал подобен проблем. Малкълм смени три таксите, преди да се отпрати най-накрая към североизточен Вашингтон. Той слезе от таксито в периферията на центъра и повървя из района. По време на обиколката из града в главата му се бе родил план, недостатъчно оформен и ясен, но все пак план. Първата стъпка бе да намери така важното скривалище от преследвачите.

Това му отне само Двадесет минути. Той видя как тя си го избра и дискретно тръгна успоредно с него. Тя пресече улицата на ъгъла. В момента, в който стъпи на тротоара, тя се „спъна“, политна срещу него и плътно се прилепи към Малкълм. Ръцете ѝ бързо се плъзнаха отстрани на тялото му. Той усети как тя се стегна, когато напипа оръжието на колана му. Тя се отдръпна и две невероятно ясни кафяви очи пробягнаха по лицето му.

— Ченге ли си? — Ако се съди по гласа ѝ, надали бе на повече от осемнадесет. Малкълм сведе очи към правата ѝ боядисана руса коса и бледо лице. Тя миришеше на парфюма, който даваха да се пробва в магазина на ъгъла.

— Не. — Малкълм погледна уплашеното ѝ лице. — Да кажем, че работата ми е свързана с опасности. — По лицето ѝ прочете страх, но знаеше, че въпреки това тя ще поеме риска.

Тя отново се облегна отгоре му и притисна бедрата и гърдите си към него.

— Какво правиш по тия места?

Малкълм се усмихна.

— Търся си маце за чукане. Готов съм да му платя. И сега вече, ако бях ченге, няма да има как да те опандизя, тъй като аз ти направих предложението. Нали?

Тя се усмихна.

— Добре, тигре. Разбирам. Как смяташ да се повеселим?

Малкълм я погледна. Италианка, помисли си той, или може би от Централна Европа.

— Колко вземаш?

Момичето го изгледа, преценявайки възможностите. Денят беше минал мудро.

— Двадесет долара за обикновено чукане? — Тя му даде ясно да разбере, че само пита, а не поставя условие.

Малкълм знаеше, че скоро трябва да се махне от улицата. Той погледна момичето.

— Нямам бърза работа — каза той. — Ще ти дам... седемдесет и пет за цялата нощ. Ще платя и закуската, ако отидем у вас.

Момичето се стегна. Можеше да ѝ отиде цял ден и половината нощ, за да спечели толкова пари. Тя реши да се пазари. Бавно премести ръката си върху слабините на Малкълм, прикривайки движението, като се облегна на него и притисна гърдите си към ръката му.

— Ей, сладур, това е чудесно, но... — Тя почти изгуби кураж. — Не можеш ли да ми дадеш стотачка? Моля те! Ще бъда супер-супер добра с теб.

Малкълм погледна към нея и кимна.

— Сто долара. За цялата нощ у вас. — Той бръкна в джоба си и ѝ подаде банкнота от петдесет долара. — Половината сега, половината после. И не се опитвай да ми поставяш клопка.

Момичето грабна парите от ръцете му.

— Няма да има никакви клопки. Ще бъда само аз. И наистина ще бъда добра — много добра. Жилището ми не е далеч. — Тя го хвана под ръка, за да го насочва накъде да върви.

Когато стигнаха до следващия ъгъл, тя му прошепна:

— Само секунда, сладур, трябва да кажа нещо на този човек. — Тя пусна ръката му, преди той да има време да размисли, и избърза към един сляп продавач на моливи на ъгъла. Малкълм се дръпна до стената. Ръката му се плъзна под палтото. Дръжката на пистолета беше влажна от пот.

Малкълм видя момичето да пъхва в джоба на мъжа петдесетте долара. Той промърмори нещо. Тя отиде бързо до една телефонна будка, почти без да забелязва, че момчето, което се блъсна в нея, се ухили, когато гърдите ѝ се разлюляха. На вратата имаше табелка „Повреда“, но тя отвори вратата. Разлисти указателя или поне така се стори на Малкълм. Не я виждаше много добре, тъй като бе обърната с гръб към него. Тя затвори вратата и бързо се върна.

— Извинявай, че те накарах да чакаш, сладур. Просто малка сделчица. Нямах нищо против, нали?

Когато се изравниха със слепеца, Малкълм спря и блъсна момичето настрана. Той дръпна дебелия тъмни очила от лицето на мъжа. Внимателно наблюдаваше момичето, докато бавно извърщаше поглед към продавача на моливи. Двете празни орбити го накараха да постави очилата на мястото им по-бързо, отколкото ги бе свалил. Малкълм пъхна десетдоларова банкнота в чашката на мъжа.

— Да забравим станалото, старче.

— Вече е забравено, мистър.

Докато отминаваха, момичето го погледна.

— Защо го направи?

Малкълм сведе поглед към озадаченото и безинтересно лице.

— Просто проверявам.

Жилището ѝ се оказа стая с ъгъл за кухня и баня. Веднага щом се озоваха вътре, тя заключи вратата и сложи резето. Малкълм постави веригата.

— Ей сега ще се върна при теб, сладур. Съблечи се. Ще те оправя както трябва, само секунда. — Тя се шмугна зад завесата на банята.

Малкълм погледна през прозореца. Трети етаж. Никой не би могъл да се изкачи. Чудесно. Вратата бе здрава и двойно заключена. Според него никой не ги бе проследил или пък забелязал. Той бавно се съблече. Постави оръжието на малката масичка до леглото и го покри с един стар брой на „Рийдърс Дайджест“. Леглото проскърца, когато легна на него. И тялото, и мозъкът му бяха изтръпнали от умора, но знаеше, че трябва да се държи колкото може по-естествено.

Завесите се отвориха и тя дойде при него със светнали очи. Беше облечена с черна роба с дълги ръкави. Предницата ѝ не бе закопчана. Гърдите ѝ се люлееха — увиснали и мършави. Останалите части от тялото ѝ приличаха на гърдите — мършави и почти съсухрени. Гласът ѝ беше някак отнесен.

— Извинявай, че се забавих толкова, сладур. Хайде да започваме.

Тя легна в леглото и придърпа главата му до гърдите си.

— Ето ти, миличък. — Няколко минути ръцете ѝ шариха по тялото му, а после тя каза:

— Сега ще се погрижа наистина добре за теб.

Тя се премести към долния край на леглото и заби глава в слабините му. Минути по-късно успя да събуди някаква реакция в

тялото му. Момичето се изправи и отиде в банята. Върна се с бурканче вазелин.

— О, миличък, ти наистина бе добър, много добър, захарче. — Тя легна на леглото, за да се намаже с вазелина. — Ето ме, захарче, готова съм. Чакам те, когато поискаш.

В продължение на доста време те просто лежаха така. Най-накрая Малкълм погледна към нея. Гърдите ѝ се повдигаха бавно, внимателно, почти с усилие. Тя спеше. Той отиде в банята. На седалката на мръсната тоалетна чиния намери лъжицата, гумения маркуч, кибрита и саморъчно направената спринцовка. Малката найлонова торбичка все още бе три четвърти пълна с белия прах. Вече знаеше защо робата е с дълги ръкави.

Малкълм претърси апартамента. Откри четири чифта бельо, три блузи, две рокли, чифт джинси и червен пуловер, подобен на тъмночервения на пода. В кутия от обувки в кухнята намери шест квитанции за върнати вещи, издадени, при освобождаване от един вашингтонски затвор. Откри и гимназиална карта отпреди две години. Мери Рут Розен. Адресът на синагогата ѝ бе четливо напечатан на гърба. Нямаше нищо друго за ядене освен пет бисквити, някакъв кокосов орех и сок от грейпфрут. Той изяде всичко. Под леглото намери празна бутилка от вино. Подпря я на вратата. Ако теорията му се окажеше вярна, тя щеше да падне с трясък при отварянето на вратата. Той вдигна на ръце отпуснатото ѝ тяло. Тя почти не помръдна. Сложи я на протритото кресло и хвърли някакво одеяло върху безжизнената купчинка. Едва ли щеше да усети, ако не ѝ е удобно през нощта. Малкълм си свали лещите и легна на леглото. Пет минути по-късно той вече спеше.

ВТОРНИК, ОТ СУТРИНТА ДО РАННАТА ВЕЧЕР

„В почти всяка шахматна партия настъпва кризисен момент, който трябва да бъде осмислен. По един или друг начин играчът рискува нещо — когато знае какво прави, наричаме това «пресметнат риск». Ако разбирате естеството на този кризисен момент, ако осъзнавате как сте се обвързали с определен начин на игра, ако предварително сте наясно, че сте обвързани с този начин на игра, ако предварително схващате естеството на задачата, която ви предстои, и съпровождащите я трудности, всичко е наред. В случай обаче, че подобно осмисляне липсва, партията е загубена за вас и съпротивата нищо няма да ви донесе.“

Фред Рейнфелд,
„Ръководство по шахмат“

Малкълм се събуди малко след седем. Той лежа тихо почти до осем часа и обмисля възможностите. Най-накрая все пак реши да доведе нещата докрай. Той хвърли един поглед към креслото. Момичето се бе смъкнало на пода през нощта. Одејлото се бе увило около главата и тя едва дишаше.

Малкълм стана. С доста непохватни усилия той я върна на леглото. Тя не се размърда нито веднъж през това време.

Към ваната в банята имаше един продупчен маркуч и душ, така че Малкълм се изкъпа с хладка вода. Той успешно се обръсна с малко

употребяваната самобръсначка. Ужасно му се искаше да си измие зъбите, но не можеше да се насили да използва четката на момичето.

Малкълм погледна спящата фигура, преди да си тръгне от апартамента. Уговорката им бе за сто долара, а той ѝ бе платил петдесет. Знаеше къде отиват парите. Неохотно сложи остатъка от петдесет долара на нощното шкафче. Все едно, парите не бяха негови.

След три пресечки намери един „Хот Шоп“, където закуси в шумната компания на хората от квартала, тръгна на работа. След като излезе от ресторанта, се отби в една аптека. В уединението на тоалетните на гарата той си изми зъбите. Часът бе 9,38.

Намери телефонна будка. С монетите, получени на гарата, проведе телефонните си разговори. Първият бе с „Услуги“, при втория се свърза с малка канцелария в Балтимор.

— Бюро за регистрация на моторни превозни средства. Мога ли да ви услуга с нещо?

— Да — отвърна Малкълм. — Казвам се Уинтроп Естес, от Александрия. Чудех се дали можете да ми помогнете да се отблагодаря за една услуга.

— Струва ми се, че не ви разбирам напълно.

— Виждате ли, вчера се връщах с колата от работа и акумулаторът се изтърси право на средата на улицата. аз го закачих отново, но волтажът му не бе достатъчен, за да запали двигателя. Точно се канех да се откажа и да се опитам да избутам колата от пътя и този човек с мерцедеса спря зад мен. Рискувайки собствената си кола, той ме бутна, за да може моята да тръгне. Преди да успея да му благодаря, той отмина. Имам само номера му. Искам поне да му изпратя благодарствено писмо, да го черпя или пък нещо такова. Подобни човешки постъпки не се срещат често в окръг Колумбия.

Мъжът от другата страна се трогна.

— Така си е. Значи, с мерцедес! Страхотен тип! Чакай да позная. Номерът му е от Мериленд и искате да проверя кой е той, нали?

— Именно. Можете ли да го направите?

— Ами... Формално погледнато — не, но щом става въпрос за такова нещо, какво са формалностите? Имате ли номера?

— Мериленд 6Е-49387.

— 6Е-49387. Така. Почакайте само секунда и ще го взема. — Малкълм чу как слушалката изтрака върху някаква твърда повърхност.

Нечии стъпки се сляха с шума на пишещи машини и неясните гласове в канцеларията, а после отново се приближиха. — Господин Естес? Имаме го. Черна лимузина „Мерцедес“, регистрирана на името на Робърт Т. Атуд, „Елуд Лейн“ — Е-Л-У-Д, 42, Чеви Чеиз. Тия хора трябва да са фрашкани с пари. Това е предградието с именията. Той навярно може да си позволи една-две драскотини по колата си. Странно, тези хора обикновено пет пари не дават, ако ме разбирате.

— Знам какво имате предвид. Вижте, много ви благодаря.

— А, няма какво да ми благодарите. Щом е за нещо такова, радвам се да го направя. Само не го разпространявайте, нали разбирате? Няма да е зле да предупредите и Атуд. Става ли?

— Добре.

— Сигурен ли сте, че си записахте? Робърт Атуд, „Елуд Лейн“ 42, Чеви Чеиз.

— Записах си. Още веднъж ви благодаря. — Малкълм затвори и пхна парченцето хартия с адреса в джоба си. То нямаше да му трябва, за да си спомни господин Атуд. Без някаква причина той се върна в „Хот Шоп“ за чаша кафе. Доколкото можеше да се довери на зоркото си око, никой не му обърна внимание.

Сутрешният „Пост“ лежеше на бара. Инстинктивно той започна да го прелиства. Намираше се на дванадесета страница. Не бяха оставили нищо на случайността. Почти осемсантиметровата обява с дебел шрифт гласеше: „Кондоре, обади се вкъщи.“

Малкълм се усмихна и само прокара очи по зашифрованата обява за лотарията. Ако им се обади, ще му кажат да се прибира или поне да се скрие. Това не съвпаднаше с намеренията му. Каквото и да пишеше в зашифрованото съобщение, нищо не можеше да промени решението му. Вече не. Нарезданията им бяха изгубили всякаква стойност вчера на Капитолийския хълм.

Малкълм се намръщи. Ако нещо се обърка в плана му, цялата тази работа може да има неприятен завършек. Без съмнение този край ще означава собствената му смърт, но това не го притесняваше чак толкова. Истинското му притеснение идваше от загубата на информация, която щеше да представлява подобен провал. Трябваше да съобщи на някого, някак си, просто за всеки случай. Но не можеше да остави когото и да било да узнае, преди да е опитал. Това

означаваше отсрочване. Трябваше да открие начин да предаде съобщението си с отсрочка.

Надписът, който присветваше от другата страна на улицата, му даде идеята. Започна да пише с подръчни материали. Двадесет минути по-късно напъха краткото резюме на събитията от последните пет дни и прогнозата си за бъдещото им развитие в трите малки плика, които измоли от сервитьорката. Салфетките бяха предназначени за ФБР. Листчетата ненужна хартия от портмонето му отидоха в плика, адресиран до ЦРУ. Картата на окръг Калумбия, която взе от гарата, щеше да отиде в „Пост“. Тези три плика влязоха в големия плик, който купи от аптеката. Малкълм пусна големия плик в пощенската кутия. Пощата се събираше в 2,00 часа следобед. Големият плик бе адресиран до банката на Малкълм, която по неизвестни причини във вторник затваряше в 2,00 ч следобед. Малкълм изчисли, че банката ще намери и изпрати писмата му най-рано на другия ден. Разполагаше минимум с двадесет и четири часа за действие и бе предал сведенията, които знаеше. Считаше, че е изпълнил задълженията си.

Докато Малкълм прекарваше остатъка от деня, чакайки на нескончаемата опашка пред паметника на Вашингтон, агенциите по охрана на законността и защита на националната сигурност тихо и кротко се побъркваха. Детективи и агенти се препъваха едни в други и в неверни съобщения за Малкълм. Три отделни коли, пълни със служители от три отделни служби, пристигнаха едновременно в един и същи пансион, за да проверят три отделни информации, всяка от които бе невярна. Съдържателката на пансиона така и не разбра какво става, когато служителите си тръгнаха ядосано. Един стажант от Конгреса, който съвсем слабо отговаряше на описанието на Малкълм, бе заловен и задържан от патрул на ФБР. Тридесет минути след като самоличността на стажанта бе установена и федералните власти го освободиха, той бе арестуван от вашингтонската полиция. Репортерите се опитваха да изкопчат някакви сведения от и без това нервните служители за вълнуващата престрелка на Капитолийския хълм. Конгресмени, сенатори и политически наемници от всякаква боя непрекъснато се обаждаха на агенциите и един на друг, разпитвайки за изтичането на информация, за което бяха подочули. Разбира се, всички отказваха да коментират въпроса по телефона, но сенаторът

конгресмен — шеф на управление — искаше да му бъде докладвано лично. Кевин Пауъл отново се опитваше да влезе в ролята на Кондора и да тръгне по стъпките му. Той вървеше по „Южнокапитолийска“, а озадачаващите, тревожни въпроси помрачаваха прекрасния пролетен ден. След като не получи отговор от дърветата и сградите, в 11,00 той се отказа от издирването, за да се срещне с този, който го ръководеше.

Пауъл закъсна, но когато влезе забързан в стаята, не получи укорителен поглед от възрастния човек. Всъщност дружелюбието му сякаш бе станало още по-подчертано. Отначало Пауъл реши, че топлото отношение се дължи на присъствието на непознатия, който седеше редом с тях на малката масичка, но постепенно стигна до извода, че е неподправено.

Непознатият бе един от най-едрите мъже, които Пауъл някога бе виждал. Трудно бе да се прецени ръстът му, така както бе седнал, но Пауъл предположи, че е почти два метра. Тялото му бе масивно, а под скъпото му, ушито по поръчка сако имаше допълнителна подплата от поне сто тридесет и пет килограма. Гъстата черна коса бе внимателно сресана. Пауъл забеляза, че малките като на прасенце очи го преценяват спокойно и внимателно.

— А, Кевин — каза възрастният мъж, — колко мило от твоя страна да ни направиш компания. Мисля, че не познаваш доктор Лофтс.

Пауъл не познаваше доктор Лофтс лично, но познаваше работата му. Доктор Крофорд Лофтс бе навярно водещият психолог-диагностик в света, но репутацията му бе известна само сред много ограничени среди. Доктор Лофтс оглавяваше групата за психиатрична оценка на ЦРУ. ГПО получи признание, след като преценката им за съветския премиер убеди президента Кенеди да продължи блокадата на Куба. Оттогава ГПО разполагаше с неограничени средства, за да съставя оценките си за основните световни лидери и избрани личности.

След като поръча кафе за Пауъл, възрастният мъж се обърна и каза:

— Доктор Лофтс работи по случая с нашия Кондор. През последните няколко дни той разговаря с различни хора, прегледа работата на нашето момче и досиетата, дори поживя в апартамента му. Това, струва ми се, се нарича опит да се изгради профил на поведението. Вие ще го обясните по-добре, докторе.

Тихият глас на Лофтс изненада Пауъл:

— Мисля, че ти почти го направи, стари приятелю. Всъщност аз се опитвам да разбера какво би направил Малкълм, като се вземе предвид досегашният му живот. Всичко, което мога да кажа, е, че той ще импровизира фантастично и ще пренебрегне съветите ви, освен ако те не съвпадат с неговите желания. — Доктор Лофтс не беше от хората, които при първа възможност се разбърбят за работата си. Това също изненада Пауъл и той не бе подготвен, когато Лофтс спря да говори.

— Тъ, какво правите по въпроса? — заекна Пауъл и се почувства като последен глупак, когато чу набързо формулираните си мисли, изразени на висок глас.

Докторът стана да си върви. Поне два метра беше.

— Разпратил съм хора из града по местата, където би могъл да се появи Малкълм. Моля да ме извините, но искам да се върна при тях. — С отсечено, вежливо кимване към възрастния мъж и Пауъл доктор Лофтс излезе тромаво от стаята.

Пауъл погледна към възрастния мъж.

— Мислите ли, че има някакъв шанс?

— Не, не по-голям от всеки друг. Той също смята така. Твърде много променливи, за да си състави нещо повече от предположения. Именно фактът, че осъзнава слабостите си, го прави толкова ценен.

— Тогава защо го включваме? Можем да получим колкото хора са ни нужни и без да привличаме ГПО.

Очите на възрастния човек заблестяха, но гласът му бе хладен.

— Защото, скъпото ми момче, от много ловци никога не боли глава, стига те да преследват жертвата по различен начин. Малкълм ми е страшно необходим и не искам да пропусна нито една възможност. А сега разкажи ми как се справяш ти.

Пауъл му отвърна и отговорът му бе същият като в началото.

— Никакъв напредък.

В 16,30 Малкълм реши, че е време да открадне кола. Той премисли много други начини за сдобиване с превоз, но ги отхвърли като твърде рисковани. Съдбата в съдружие с Американския легион и една спиртна фабрика в Кентъки разреши проблема на Малкълм.

Ако не беше Американският легион и неговата национална конференция за младежта и наркотиците, Алвин Филипс нямаше да се

намира във Вашингтон, още по-малко пред паметника на Вашингтон. Той бе избран от командира на щата Индиана да участва в конференцията — всички разноски платени, — за да научи каквото успее за вредата от злоупотребата с наркотици сред младежта. На конференцията му дадоха пропуск, с който можеше да избегне опашките пред паметника и направо да се качи горе. Той го загуби предната вечер, но се чувстваше задължен пред хората там, у дома, поне да види паметника.

А ако не беше една спиртна фабрика в Кентъки, Алвин не би бил в сегашното си състояние на опиянение. Фабриката любезно снабди участниците в конференцията с безплатна осминка от най-доброто си уиски. Алвин бе толкова разстроен след филма от миналия, ден, в който бе показано как наркотиците често водят до незаконно упражняване на секс сред добре развити момичета, ненавършили двадесет години, не вечерта той изпи сам цялата бутилка в стаята си в хотел „Холидей Ин“. Уискито му се услади и той си купи още една осминка за през конференцията, като средство „да удави мъката си“. По времето, когато заседанието свърши и той успя да доплува до паметника, повечето от тази осминка бе изпита.

Не Малкълм попадна на Алвин — Алвин попадна на опашката. Щом се озова там, той осведоми всички наоколо, че стои на това проклето слънце само от чувство за патриотичен дълг. Не бил длъжен да виси тук, можел да отиде право горе, дяволите го взели, само че оная проклета фуста, дето се блъснала в него, му измъкнала портфейла и проклетия пропуск. Ама и той добре измамил проклетия й задник с ония пътнически чекове — страшна работа са тия проклети хартийки. Но пък циците й си ги бивало. Дяволите го взели, той само искал да я повози с новата си кола.

Когато Малкълм чу думата „кола“, той незабавно се изпълни с неприязън към всички проклети евтини фусти и любов към Американския легион, Индиана, уискито от Кентъки и чисто новичкия крайслер на Алвин. След няколко кратки подготвящи почвата забележки той даде на Алвин да разбере, че говори със събрат-ветеран от войната, чието хоби случайно са колите. Удари му още едно, Алвин, стари приятелю!

— Ама наистина? Падаш ли си по колите? — Споменаването на една толкова важна тема накара Алвин да се дръпне за малко от

бутилката. Не бяха необходими особени усилия от страна на сърдечния му приятел, за да се върне отново при нея. — Искаш ли да видиш една наистина хубава колица? Купих си я чисто новичка. Току-що пристигам от Индиана. Да си бил в Индиана? Ако дойдеш, ела да ме видиш. И старата. Тя не е кой знае какво — и двамата сме на четиридесет и четири, разбираш ли. Не изглеждам на четиридесет и четири, нали? Къде бях? А, да, старата. Добра жена. Малко дебеличка, ама, по дяволите, винаги съм казвал...

По това време Малкълм бе успял да отдалечи Алвин от тълпата и да го закара на паркинга. Беше взел участие и в пет-шест надигания на бутилката, която Алвин внимателно криеше под мокротото си сако. Малкълм вдигаше бутилката до събраните си устни и раздвижваше адамовата си ябълка в знак на задоволство. Нямаше желание реакциите му да бъдат забавени от алкохола тази нощ. Когато дойдеше ред на Алвин, той наваксваше за въздържанието на Малкълм. Докато стигнат до паркинга, до дъното на бутилката останаха само два пръста.

Малкълм и Алвин разговаряха за тия проклети дечурлига и техните проклети наркотици. Особено момичетата, непълнолетните момичета, които толкова приличат на клакьорките в Индиана, а пък са толкова пристрастени към тая марихуана, че са готови на всичко, „всичко“ заради проклетия наркотик. Всичко! Малкълм небрежно подхвърли, че знаел къде се навъртат две такива момичета и само чакат да направят всичко, което им поискат, заради проклетата марихуана. Алвин го спря и жално каза: „Ама наистина?“ Когато Малкълм (Джон) го увери, че случаят е такъв, той изпадна в дълбок размисъл. Малкълм остави разговора да замре, а после помогна на Алвин да предложи да се срещнат с тези две момичета, та да може да разправя на хората у дома в Индиана как се чувства човек, когато ги види на живо. На живо. Тъй като момичетата били на някакво обществено място, най-добре щяло да бъде „Джон“ да отиде, да ги вземе и да ги доведе тук. После всички можело да се пренесат в стаята на Алвин и да си поприказват. По-добре да поприказват с тях там, отколкото тук. Да разберат защо са готови на всичко, ама всичко заради проклетата марихуана. Алвин даде на Малкълм ключовете точно когато стигнаха до новичката лъскава кола.

— Има много бензин, много бензин. Ама наистина ли не ти трябват пари? — Алвин порови из дрехите си и измъкна един охлузен

портфейл. — Вземи си колкото ти трябва, мръсницата снощи откъсна само пътническите чекове. — Малкълм взе портфейла. Докато Алвин поднасяше бутилката към устните си с несигурна ръка, новият му приятел извади всички документи с името му от портфейла, включително и картончето с регистрационния номер на автомобила. Той върна портфейла на Алвин.

— Дръж — каза той. — Не мисля, че ще искат пари. Не сега. — Той се усмихна бегло и потайно. Когато Алвин видя усмивката му, пулсът му се ускори. Беше в твърде напреднала фаза, за да има някакво изражение по лицето си.

Малкълм отключи колата. На предната седалка се търкаляше смачкан син каскет. На пода имаше опаковка от шест бири, които Алвин бе взел, за да не го мъчи жегата. Малкълм нахлупи каскета на главата на приятеля си и смени изпразнената бутилка с шестте бири. Той се вгледа в зачервеното лице и мътните очи. Два часа на слънцето и Алвин ще се търкулне в безсъзнание. Малкълм се усмихна и му посочи една тревиста алея.

— Когато се върна с момичетата, ще дойдем при теб тук, а после ще отидем в твоята стая. Лесно ще ни познаеш, защото и двете имат големи цици. Ще се върна с тях точно когато свършиш шестте бири. Не се тревожи за нищо. — И с едно леко побутване той изпрати олюляващия се Алвин към парка и го остави на благоволенieto на града. Когато излизаше от паркинга, погледна в страничното огледало точно в момента, когато Алвин залитна и седна върху тревата, на доста разстояние от останалите хора. Докато Малкълм завиваше зад ъгъла, Алвин отвори една бира и бавно и продължително отпи.

Резервоарът на колата бе почти пълен. Малкълм подкара по околоръстната магистрала. Той спря за малко пред един ресторант за автомобилисти в Чевеи Чейз, за да изяде един хамбургер и да се отбие в тоалетната. Освен че се облекчи, провери и пистолета си.

Номер 42 на „Елуд Лейн“ бе наистина цяло имение. Къщата едва се виждаше от пътя. Частна алея, преградена със здрава желязна врата отвеждаше право до нея. Най-близката къща бе поне на километър и половина. Гъсти гори обграждаха къщата от трите страни. Земята между нея и пътя бе отчасти разчистена от дървета. Краткият поглед, който ѝ хвърли, подсказа на Малкълм, че къщата е голяма, но той не спря да я разглежда по-подробно. Би било глупост.

От неголямата бензиностанция малко по-нагоре по пътя се снабди с карта на местността. Горите зад къщата растяха върху необитаеми хълмове. Когато каза на човека от бензиностанцията, че е орнитолог на почивка и може би е видял много рядък вид дрозд, той му помогна, като му описа няколко черни пътища, които не фигурираха на картата, но можеха да го отведат до района на гнездене на птицата. Един от тези пътища минаваше зад „Елуд Лейн“ 42.

Благодарение на услужливостта на човека от бензиностанцията Малкълм намери пътя, който му трябваше. Изровен, неасфалтиран, само със следи от чакъл, пътят се виеше около хълмовете, през долове и стари кравешки пътеки. Горите бяха толкова гъсти, че Малкълм виждаше само до двадесет крачки от пътя. И все пак му провървя — когато се изкачи на върха на един хълм, той забеляза къщата над дърветата отляво, на около километър и половина разстояние. Малкълм излезе от пътя, като се друсаше и клатушкаше, и колата спря на една малка полянка.

В гората беше тихо, небето отиваше към розово. Малкълм бързо се запровира между дърветата. Знаеше, че трябва да се приближи до къщата, преди светлината да е угаснала, иначе нямаше да може да я намери.

След половинчасови усилия, когато залезът премина в полуздрач, той се изкачи на върха на ниско хълмче. Къщата беше точно под него, на триста метра разстояние. Малкълм залегна на земята, като се опитваше да си поеме дъх в хладния, свеж въздух. Искеше да запомни всичко, което виждаше на отиващата си светлина. През прозорците на къщата на моменти съзираше движещи се фигури. Дворът беше голям, заобиколен от каменна ограда. Зад къщата имаше малка барака.

Той реши да изчака настъпването на тъмнината.

Вътре в къщата Робърт Атуд се облегна в любимото си кресло. Докато тялото му си почиваше, мозъкът му работеше. Не му се искаше да се среща с Мароник и неговите хора тази вечер, особено тук. Знаеше, че са притиснати от обстоятелствата и ще притиснат и него да намери някакво друго решение. В момента Атуд не разполагаше с такава. Последните събития значително бяха променили картината. Толкова много зависеше от момичето. Ако дойдеше в съзнание и успееше да го разпознае... е, би било лош късмет. Прекалено рисковано е да изпрати Мароник да я ликвидира, мерките за сигурност

бяха твърде строги. Атуд се усмихна. От друга страна, оцеляването на момичето може да предизвика интересен и благоприятен развой, особено в отношенията му с Мароник. Атуд се усмихна още по-широко. Безпогрешният Мароник не бе улучил. Наистина, съвсем малко, но не бе улучил. Навярно би могъл да използва момичето, живия свидетел, срещу Мароник. Точно как, Атуд не знаеше, но реши, че най-добре ще бъде Мароник да продължава да си мисли, че момичето е мъртво. Можеше да я вкара по-късно в играта. За момента Мароник трябва да съсредоточи усилията си върху издирването на Малкълм.

Атуд знаеше, че Мароник настоява да се срещне с него в дома му, за да го въвлече още повече в цялата работа. Мароник ще се постараете кой съсед да го види, та ако нещата се объркат, полицията да го разпита. По този начин Мароник искаше допълнително да си осигури лоялността на Атуд. Атуд се усмихна. Имаше различни начини да заобиколи този проблем. Навярно момичето би могло да се окаже полезно, ако се наложи да окаже натиск върху него. Ако...

— Аз вече тръгвам, скъпи. — Атуд се обърна към сивокосата жена в скъп костюм, която произнесе тези думи. Той стана и изпрати съпругата си до вратата. Когато се намираще близо до нея, погледът му винаги се насочваше към мъничките белези на врата и по края на косата ѝ, където пластичният хирург бе опънал кожата ѝ и я бе подмладил с години. Той се усмихна и се почуди дали операцията и часовете, които прекарваше в първокласния си гимнастически салон, правеха задачата на любовника ѝ по-приемлива.

Елейн Атуд бе на петдесет години, пет години по-млада от съпруга си и двадесет и четири години по-възрастна от любовника си. Тя познаваше мъжа, който я бе подлудил и я бе върнал към младостта, под името Ейдриън Куинс, студент англичанин от Американския университет. Съпругът ѝ знаеше всичко за любовника ѝ, включително и това, че Ейдриън Куинс всъщност се казва Алексей Подгович — амбициозен агент на КГБ, който се надява да измъкне от съпругата на високопостовения служител от американското разузнаване информацията, необходима за издигането му в службата. „Приключението“ между Подгович и съпругата му го забавляваше и му вършеше добра работа. То ангажираше Елейн и отвлечаше вниманието ѝ, даваше му възможност да направи своя удар в

разузнаването. Подобни неща никога не пречат на кариерата на човек, стига да знае как да се възползва от възможността.

— Може да преспя у Джейн след концерта, скъпи. Искаш ли да ти се обадя?

— Не, мила, ако не се върнеш до полунощ, просто ще реша, че си при нея. Не се притеснявай за мен. Предай поздравите ми на Джейн.

Двойката излезе от къщата. Атуд целуна механично напудрената буза на жена си. Преди да стигне до колата на алеята (американска кола от спортен тип, а не мерцедеса), главата ѝ вече бе заета с мисли за любовника ѝ и дългата нощ пред тях. Преди Атуд да затвори външната врата, мисълта му се пренесе върху Мароник.

Малкълм видя сцената на вратата, въпреки че от това разстояние нямаше как да съзре чертите на лицата им. Заминаването на съпругата предизвика нов прилив на увереност у него. Реши да изчака тридесет минути.

Петнадесет от тридесетте минути бяха изминали, когато Малкълм осъзна, че двама мъже вървят пр алеята към къщата. Фигурите им едва се различаваха от сенките. Ако не бяха движенията им, Малкълм нямаше да ги забележи. От отдалечения си наблюдателен пост успя само да види, че единият от мъжете е висок и слаб. Нещо у мъжа събуди някакви асоциации в подсъзнанието на Малкълм, но те не успяха да изплуват на повърхността. Мъжете позвъниха на вратата и се скриха в къщата.

Ако имаше бинокъл, Малкълм би могъл да види колата им. Те я бяха паркирали от вътрешната страна на портата и бяха изминали останалата част от пътя пеш. Въпреки че искаше да остави следи от посещението си в къщата на Атуд, Мароник не виждаше смисъл в това да даде възможност на Атуд да огледа добре колата им.

Малкълм преброи до петдесет и започна да се промъква към къщата. Триста метра. В тъмнината му беше трудно да се пази от корените на дърветата и пълзящите растения, които се протягаха към него и се опитваха да го спънат и съборят. Той се придвижваше бавно, без да обръща внимание на драскотините от трънливите храсталаци. На половината път до къщата Малкълм налетя на един пън, скъса си панталона и си навехна коляното, но някак си се удържа да не извика. Сто метра. Той притича, куцукайки през шубраците и високата трева, преди да приклекне зад каменната ограда. Докато се мъчеше да

успокои дишането си, Малкълм премести тежкия магnum в ръката си. Коляното му пулсираше, но той се опита да не мисли за него. Зад каменната ограда се простираше дворът на къщата. Отдясно на двора се намираше порутената барака за инструменти. Няколко пръснати тук и там вечнозелени храсти растяха между него и къщата. От лявата му страна се разстиляше мрак.

Малкълм погледна към небето. Луната още не се бе показала. На небето имаше няколко облака и звездите светеха ярко. Изчака, затаил дъх, за да се увери, че до ушите му не достигат никакви необичайни звуци в тъмнината. Той се прехвърли през ниската ограда и притича до най-близкия храст. Петдесет метра.

Една сянка безшумно се отдели от бараката за инструменти и мигновено се сля с един от храстите. Малкълм трябваше да я забележи. Но не я забеляза.

След още едно кратко притичване Малкълм се озова на двадесет и пет метра от къщата. Светлината отвътре огряваше всичко наоколо освен тънката ивица, която го отделяше от следващия храст. Прозорците бяха ниски. Малкълм не искаше да рискува някой случаен поглед да го зърне, докато тича през тревата. Той се просна по корем и запълзя по тънката сенчеста ивица. Десет метра. През отворените прозорци се чуваха гласове. Той си каза, че останалите шумове са плод на въображението му, с което си играе майката природа.

Малкълм си пое дълбоко дъх и се втурна към храстите под прозореца. Докато правеше втората си крачка, чу някакъв внезапен свистящ звук. Огнена пулсираща болка обгърна тила му.

ВТОРНИК, КЪСНО ПРЕЗ НОЩТА, СРЯДА, РАНО СУТРИНТА

*„Истината, цялата истина и само
истината.“*

Традиционна клетва

Съзнанието на Малкълм се върна изведнъж. Някакво смътно усещане се появи около очите му, а после тялото му внезапно му предаде едно отчаяно съобщение от мозъка: трябваше да повърне. Той рязко се наведе напред и нагоре и някой натика главата му в предвидливо донесената кофа. Когато спря да повръща, той отвори измъчените си очи, за да огледа положението.

Малкълм примигна и изчисти лещите си. Намираше се на пода в една много луксозна дневна. На отсрещната стена имаше малка камина. Двама мъже седяха в креслата между него и стената. Мъжът, който застреля Уенди, и неговият спътник. Малкълм отново примигна. Забеляза очертанията на още една фигура отдясно. Мъжът беше много висок и слаб. Когато се обърна, за да го разгледа по-добре, човекът зад него дръпна главата му, така че Малкълм отново се озова с лице към двамата седнали мъже. Той се опита да размърда ръцете си, но те бяха вързани зад гърба му с копринена вратовръзка, за да не остават следи.

По-възрастният от двамата мъже се усмихна, очевидно много доволен от себе си.

— Е, Кондоре — обади се той, — добре дошъл в моето гнездо.

Лицето на другия мъж беше почти безстрастно, но на Малкълм му се стори, че долови странно веселие в студените чу очи.

По-възрастният мъж продължи:

— Много дълго те търсихме, скъпи Малкълм, но сега, когато си тук, всъщност започвам да се радвам, че нашият приятел Мароник не успя да те застреля. Има някои въпроси, които искам да ти задам. Вече

знам отговорите на част от тях, но не на всичките. Сега е най-удобният момент да ги науча. Не си ли съгласен?

Устата на Малкълм бе пресъхнала. Слабият мъж поднесе чаша с вода към устните му. Когато Малкълм спря да пие, той погледна към двамата мъже и дрезгаво каза:

— И аз имам въпроси. Да се спазарим — отговор срещу отговор.

По-възрастният мъж се усмихна, докато говореше.

— Мое скъпо момче! Ти не разбираш. Твоите въпроси не ме интересуват. Дори няма да си губим времето с тях. Защо да ти казвам каквото и да било? Толкова е безсмислено. Не, ти ще ни отговориш. Готов ли е вече, Кътлър, или си замахнал твърде силно с пушката?

Мъжът, който държеше Малкълм, имаше дълбок глас.

— Главата му трябва вече да се е прояснила. — Със светкавично движение на мощните си китки мъжът събори Малкълм на пода. Слабият му затисна краката, а Мароник му свали панталоните. Той заби иглата на спринцовката в напрегнатото бедро на Малкълм и вкара бистрата течност в главната артерия. Така щеше да стане по-бързо, а шансът следователят да забележи малката дупчица от вътрешната страна на бедрото бе много слаб.

Малкълм разбираше какво става. Той се опита да се противопостави на неизбежното. Насили се да си представи тухлена стена, да усети тухлената стена, да почувства мириса на тухлена стена, да се превърне в тухлена стена. Изгуби всякаква представа за време, но тухлите все така изпъкваха в съзнанието му. Чу, че някакви гласове го разпитват, ала превърна и тях в тухли в стената си.

После бавно, капка по капка, серумът на истината започна да подкопава стената. Разпитващите го мъже внимателно замахваха с чуковете си. Кой си ти? На колко години си? Как се казва майка ти? Малки, съществени парченца мазилка се отчупваха. После по-големи късове. Къде работиш? С какво се занимаваш? Една по една тухлите се разхлабваха. Какво се случи миналия четвъртък? Какво знаеш? Какво направи след това? Защо го направи?

Малко по малко, парченце по парченце, Малкълм почувства как стената му се руши. Въпреки че изпитваше съжаление, не можеше да накара разрухата да спре. Най-накрая умореният му мозък започна да блуждае. Въпросите престанаха и той потъна в празно пространство.

Усети някакво леко боцване по бедрото си и празното пространство се смени от вцепенение.

Мароник направи малка грешка в пресмятанията си. Това беше разбираемо, тъй като му се налагаше да работи с милиграми наркотик, за да получи резултати от неизвестна променлива, но все пак щеше да е по-добре, ако се бе презастраховал. Когато тайно пръсна настрани половината от спринцовката, която Атуд му даде, той мислеше, че въпреки всичко дозата е достатъчна, за да предизвика безсъзнание. Малко не му стигна. Наркотикът се комбинира със содиум пентотала, както се очакваше, но само причини състояние на ступор, а не на безсъзнание у Малкълм.

Малкълм беше в някакъв сън. Клепачите му се бяха спуснали ниско над лещите, но не се затваряха. Звучите стигаха до него като стереофонично ехо. Мозъкът му възприемаше всичко наоколо, но не бе в състояние да го осмисли.

— Сега ли да го убие? (Дълбокият глас.)

— Не, не тук.

— Кой?

— Ще оставя Чарлс да го направи, той обича да гледа кръв. Дай му ножа си.

— Ето, ти му го дай. Аз пак ще проверя това.

Отдалечаващи се стъпки. Звук от отваряне и затваряне на врата. Някакви ръце, които шарят по тялото му. Нещо леко докосна лицето му.

— Дяволите да го вземат!

Розово парченце хартия на пода до рамото му. Сълзите замъгляват лещите му, но на хартията пише „27, ТУА, вътрешен, 6,00“.

Вратата се отваря, и се затваря. Приближават се някакви стъпки.

— Къде са Атуд и Чарлс?

— Проверяват наоколо да не би да е изпуснал нещо.

— Аха. Между другото ето ти резервацията. Джеймс Купър.

Шумолене на хартия.

— Хубаво, хайде да вървим.

Малкълм почувства как тялото му се отдели от пода. През стаите. Навън в освежаващия нощен въздух. Сладък мирис, цъфнали люляци. Кола, на задната седалка. Мозъкът му започна да възприема повече детайли, да преодолява празнините. Тялото му продължаваше

да бъде безчувствено, легнало на пода, притиснато в гърба от чифт тежки обувки. Продължително друсане. Спиране. Моторът угасва и една врата се отваря.

— Чарлс, можеш ли да го занесеш в гората ей по този път, да речем, на около петдесет метра. Аз ще донеса лопатата след няколко минути. Чакай ме да дойда. Искам да бъде извършено по определен начин.

Нисък смях.

— Без проблем.

Вдигат го във въздуха, увисва през високото, костеливо рамо, подскача по неравната пътека, болката събужда живот в тялото му.

Когато високият мъж стовари Малкълм на земята, съзнанието му се бе възвърнало. Тялото му все още бе вцепенено, но мозъкът му работеше, погледът му се бе прояснил. Вече виждаше високия мъж, който се усмихваше на слабата нощна светлина. Очите му откриха източника на поредицата от щракания, които разсичаха влажния въздух. Мъжът отваряше и затваряше ножа си в нетърпеливо очакване.

Изпод нечий леки стъпки се разнесоха пукот на клонки и шумолене на сухи листа. Мъжът с впечатляващата външност се появи на края на полянката. В лявата си ръка държеше фенерче. Лъчът му освети Малкълм точно в момента, когато се опитваше да се надигне. Дясната ръка на мъжа висеше близо до тялото му. Неговият ясен глас накара Малкълм да замръзне на място.

— Как е нашият Кондор?

— Нищо му няма, Мароник, като че ли това има значение. Ама и той бързо се съвзе от наркотика. — Слабият мъж спря да облизва устните си. — Сега готов ли си?

Лъчът на фенерчето се пренесе върху лицето на изгарящия от нетърпение висок мъж. Гласът на Мароник прозвуча тихо в нощния въздух.

— Да, готов съм.

Той вдигна ръката си и с беззвучно „пльок“ от заглушителя застреля високия мъж в слънчевия възел.

Куршумът заседна в гръбначния стълб на Чарлс. Изстрелът го отхвърли назад, но той се отпусна на колене и падна по лице. Мароник отиде до дългото, отпуснато тяло. За по-сигурно той изстреля един куршум в главата му.

Главата на Малкълм се завъртя. Той разбираше какво вижда, но не можеше да го повярва. Мъжът на име Мароник дойде бавно при него. Той се наведе над Малкълм и провери как са вързани краката и ръцете му. Удовлетворен от резултата, седна на един удобно разположен пън, загаси фенерчето и каза:

— Искаш ли да си поговорим? Ти попадна на нещо и забърка цяла каша. Трябва да ти кажа, през последните пет дни започнах да изпитвам професионално възхищение към теб. Това обаче няма нищо общо с решението ми да ти дам възможност да се измъкнеш жив от тази история — всъщност дори като герой.

През 1968 като част от подкрепата им за едно обсадено антикомунистическо правителство ЦРУ подпомогна някои от племената мео в Лаос в основната стопанска дейност за района — производството на наркотици. Покрай останалите сблъсъци там се водеше война между конкурентни търговски групировки. Нашите хора помогнаха на едната групировка, като използваха транспортни самолети за превозването на непречистения опиат по търговския му маршрут. В цялата тази операция нямаше нищо необикновено от гледна точка на ЦРУ, въпреки че сигурно има доста хора, които гледат с неодобрение на участието на американското правителство в търговията с наркотици.

Както знаеш, подобни начинания са твърде доходни. Една група хора, повечето от които вече видя, реши, че възможността за лично обогатяване не бива да бъде пропускана. Ние отклонихме значително количество от блокчетата непреработен, висококачествен морфин от официалния пазар и ги пренасочихме към друг клиент. Бяхме добре възнаградени за усилията си.

От самото начало не бях съгласен с начина, по който Атуд подхвана работата. Вместо да закара стоката в Тайланд, в местните лаборатории за преработка, и да приберем значителна печалба, той настоя да изнесем блокчетата морфин направо в Щатите и да ги продадем на една американска групировка, която искаше да избегне по възможност участието на посредници. За да го направим, ни се наложи да използваме управлението в по-голяма степен, отколкото бе разумно.

Използвахме вашия отдел по две причини. Компрометирахме един касиер — не вашия стар счетоводител, който на няколко пъти подправи книгата, за да ни осигури парите за началото. После

превозихме морфина до Щатите в сандъците със секретна литература. Той се побираше съвсем удобно в тези сандъци и понеже беше прекаран като секретен материал, нямаше защо да се тревожим, че ще го проверяват на митницата. Нашият агент в Сиатъл посрещна пратката и я предаде на купувачите. Но тази история почти няма нищо общо с причините, поради които се намираш тук.

Всичко тръгна от твоя приятел Хайдегер. Не можа да не си пъхне носа, където не трябва. За да елиминираме възможността някой да открие нещо нередно, се наложи да елиминираме Хайдегер. А за да прикрием смъртта му, а и да се застраховаме в случай, че е казал на някой друг, се наложи да унищожим целия отдел. Ти ни провали операцията само благодарение на слепия шанс.

Малкълм прочисти гърлото си.

— Защо ме оставяш да живея?

Мароник се усмихна.

— Защото познавам Атуд. Той ще се почувства в безопасност едва когато види мен и съучастниците ми мъртви. Ние сме единствената нишка, която го свързва с цялата тази каша. Освен теб. Следователно трябва да умрем. Навярно в момента мисли как да се отърве от нас. Утре трябва да ходим да вземем едни пликосе в банката. Почти съм сигурен, че ще бъдем застреляни при опит за обир, ще загинем при катастрофа или просто ще „изчезнем“. Атуд се прави на глупав, но не е.

Малкълм погледна към тъмната фигура на земята.

— И все пак не разбирам. Защо уби този Чарлс?

— Аз също предпочитам да не оставям следи. Той беше опасен баласт. На мен ми е все едно кой ще прочете писмата. Силните на деня вече знаят за участието ми. Ще изчезна незабелязано в Средния изток — човек с моите способности винаги може да намери подходяща работа там.

Но не искам един ден да завия зад ъгъла и да налетя на американски агент, който ме причаква, ето защо оставям на страната малък подарък с надеждата, че ще се отнесат към мен като с овца, отлъчила се от стадото, която няма смисъл да преследват. Моят прощален подарък — Робърт Атуд. Оставям и теб жив горе-долу по същата причина. А ти ще имаш възможността да им предадеш господин Атуд. Той ти причини много злини. В края на краищата

всичките тези убийства станаха заради него. Аз съм прост изпълнител като теб. Съжалявам за момичето, но нямах избор. „С'est la guerre“^[1].

Малкълм остана седнал дълго време. Най-накрая той каза:

— Какъв е планът за момента?

Мароник се изправи. Той хвърли ножа в краката на Малкълм. А после му направи още една инжекция. Гласът му бе безстрастен.

— Това е изключително силен стимулант. Може да задържи и мъртвец на крака в продължение на половин ден. Би следвало да ти даде достатъчно сила, за да се справиш с Атуд. Той е възрастен, но все още е много опасен. Когато се освободиш, върни се на полянката, където паркирахме колата. В случай че не си забелязал, това е твоята кола. На задната седалка ще намериш едно-две полезни нещица. Аз бих паркирал точно пред портата, а после бих се промъкнал от задната страна на къщата. Качи се на някое дърво и се вмъкни през прозореца на втория етаж. Не знам как се е отворил. Постъпи както искаш с него. Ако те убие, все едно ще трябва да дава обяснения за писмата и няколко трупа.

Мароник погледна към фигурата в краката си.

— Сбогом, Кондоре. И един последен съвет. Гледай си научната работа. Късметът ти е почти на привършване. Когато ножът опре до кокала, не си чак толкова добър. — Той се скри в гората.

Няколко минути изминаха в тишина, а после Малкълм чу как някаква кола запали и потегли. Той се примъкна към ножа.

Отиде му половин час. На два пъти си поряза китките, но нараняванията бяха съвсем леки и кръвенето спря веднага, щом престана да използва ръцете си.

Намери колата. На прозореца бе залепена бележка. Тялото на мъжа на име Кътлър лежеше проснато до вратата. Беше застрелян в гърба. Бележката бе написана, докато високият е носил Малкълм в гората. Тя беше кратка, съвсем по същество: „Оръжието ти е запушено от кал. Пушката отзад има десет патрона. Надявам се, че автоматичният пистолет ще ти свърши работа.“

Оръжието на задната седалка бе обикновена спортна пушка, калибър 22. Кътлър се бе упражнявал с нея в стрелба по мишена. Мароник я остави на Малкълм, тъй като прецени, че дори един аматьор би се справил с подобно леко оръжие. За всеки случай бе

добавил и автоматичен пистолет със заглушител. Малкълм махна бележката и подкара.

Когато остави колата да спре по инерция пред портата на Атуд, Малкълм вече усещаше въздействието на наркотика. Пулсирането в тила и главата му, слабите болки в тялото му бяха изчезнали. На тяхно място изпитваше прилив на енергия и самоувереност. Знаеше, че ще трябва да се бори с прекалената самонадеяност, предизвикана от наркотика.

Катеренето по дъба се оказа съвсем леко, а прозорецът бе отворен. Малкълм свали пушката от гърба си и я зареди. Бавно и безшумно той мина на пръсти през тъмния коридор, покрит с мокет, и отиде до стълбите. От стаята, където го разпитваха, гръмко се носеше увертюрата на Чайковски „1812“. От време на време един познат глас тържествуващо ѝ пригласяше. Малкълм бавно слезе по стълбите.

Атуд беше с гръб към вратата, когато Малкълм влезе в стаята. Той избираше друга плоча от полицата на стената. Ръката му се спря на Петата симфония на Бетовен.

Малкълм хладнокръвно вдигна пушката, свали предпазителя, прицели се и стреля. Часовете стрелба по катерички, зайци и консервни кутии насочиха куршума право в целта. Той раздробил дясното коляно на Атуд, който падна, виейки, на пода.

Ужас и болка изпълниха очите на възрастния мъж. Той се претърколи на другата страна и видя как Малкълм повтори действията си. Мъжът изпищя, когато вторият куршум раздробил второто му коляно. Устните му оформиха въпроса: „Защо?“

— Безсмислено е да питаш. Нека да кажем, че не исках да отиваш никъде за известно време.

Малкълм се раздвижи в пристъп на трескава възбуда. Той уви кърпи около коленете на стенещия мъж, за да намали кървенето, а после завърза ръцете му за една масичка. Изтича на горния етаж и извърши безсмислен погром в стаите, изгаряйки енергията, която струеше във вените му. С огромни усилия си възвърна контрола върху разума си. Мароник добре подбира наркотиците си, помисли си той. Атуд — мозъкът, директорът, мислителят — е на долния етаж; мислеше си той, обхванат от болки и обезвреден. Низшите членове на групата са мъртви. Остава само Мароник, Мароник — изпълнителят, Мароник — убиецът. Малкълм се сети за гласовете от другата страна

на горещия телефон, истинските професионалисти като Мароник. Не, каза си той, няма досега не бях сам? Те срещу мен. Мароник направи отношенията ни още по-лични, като уби Уенди. За професионалистите това е просто работа. На тях им е все едно. Един неясен план взе да се оформя около идеите и потребностите му. Той изтича в спалнята на Атуд и смени изпокъсаните си дрехи с един от костюмите му. После отиде в кухнята и погълна лакомо някакво студено пиле и пай. Той се върна в стаята, в която лежеше Атуд, а после изтича към колата. Чакаше го дълъг път.

Известно време след като Малкълм си тръгна, Атуд остана неподвижен. Бавно и немощно той се опита да изпълзи с масата по пода. Беше твърде слаб. Единственото, което постигна, бе да събори някаква снимка от масата. Тя падна с лицето нагоре. Стъклото не се натроши на парченца, които да, използва, за да пререже въжето. Той се примири със съдбата си. Отпусна се по очи на пода и се приготви да посрещне съдбата, която го очакваше. Мъжът хвърли един кратък поглед към снимката и въздъхна. На нея беше сниман той. В униформата на капитан от флотата на Съединените щати.

[1] Това е войната (фр.). — Б. пр. ↑

СРЯДА СУТРИНТА

„Служителите трябва да си измиват ръцете, преди да излязат.“

Традиционен надпис
в тоалетните

Мичъл бе стигнал до фазата, която психиатрите на управлението наричат „Ниво на адаптиране към кризисния момент“ или етап „Зомби 4“. В продължение на шест дни се бе напрягал до краен предел, като обтегната пружина. Беше се приспособил към това състояние и вече приемаше превъзбудата и свръхнапрежението като нещо нормално. В това състояние действията му щяха да бъдат изключително компетентни и ефикасни дотогава, докато препятствията се вписваха в ситуацията, която го е причинила. Един от симптомите на състоянието е неведението на субекта. Мичъл просто се чувстваше малко неспокоен. Разумът му подсказваше, че, изглежда, е преодолял изтощението и напрежението благодарение на запасите на организма си. По тази причина той все още бе буден в 4,20 сутринта. Разрошен и миришещ след шест дни, без да се изкъпе, той седеше зад бюрото си и препрочиташе сведенията за стотен път. Тихо си тананикаше нещо. Не му и минаваше през ум, че двамата мъже до кафеника са допълнително повикани заради него. Единият щеше да го замести в случай на нужда, а другият беше психиатър — протеже на доктор Лофтс. Психиатърът се намирал там, за да наблюдава Мичъл и да следи обажданията на Малкълм.

Зъррр.

Звъненето на телефона извади всички в стаята от отпуснатото им състояние. Мичъл хладнокръвно вдигна ръка да не се притесняват, а с другата взе слушалката. Леките му движения притежаваха уверената бързина на роден атлет или пък добре смазана машина.

— 493–7282.

— Обажда се Кондора. Всичко почти приключи.

— Разбирам. Тогава защо не...

— Казах почти. Слушай сега и внимавай! Мароник, Уедърби и тяхната банда са действали под ръководството на човек на име Атуд. Опитвали са се да прикрият следите от контрабандна операция, която извършили през 1968. Тогава използвали управлението и Хайдегер откри това. Останалото просто дошло някак от само себе си.

Остана ми да свърша още нещо. Ако не успея, ще разберете. Така или иначе, изпратих няколко писма до банката си. Няма да е зле да ги приберете. Ще бъдат там тази сутрин.

Добре ще е да изпратите една кадърна група при Атуд още сега. Той живее на „Елуд Лейн“ 42, в Чеви Чеиз. — (Помощникът на Мичъл вдигна слушалката на червения телефон и започна да говори тихо. В друга част на сградата група мъже се спусна към чакащите коли. Друга група изтича към бойния хеликоптер „Кобра“, който стоеше в пълна готовност на покрива.) — Изпратете лекар с тях. Двама от хората на Мароник са в гората зад къщата, само че мъртви. Пожелайте ми късмет.

Телефонът прещрака, преди Мичъл да успее да каже нещо. Той погледна към човека от прослушването, но другият само му кимна отрицателно с глава.

В стаята се развихри бурна дейност. Вдигаха се телефони и навсякъде из Вашингтон резкият звън на специалните звънци събуди най-различни хора. Тракаха пишещи машини, пратеници тичешком излизаха от стаята. Тези, които нямаха никаква определена задача, крачеха из нея. Възбудата около него не се предаде на Мичъл. Той седеше на бюрото си и спокойно следваше предписанията на установените процедури. Челото и дланите му бяха сухи, но някъде дълбоко в очите му гореше странна светлина. Малкълм пусна вилката на телефона и пъкна нова монета. Сигналът прозвуча само два пъти.

Момичето беше подбрано заради мекия си, приветлив глас.

— Добро утро. ТУА. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да, казвам се Хенри Купър. Брат ми отлита днес на малко закъсняла почивка. Не каза на никого със сигурност къде отива, тъй като не беше решил. А ние искаме да му направим прощален подарък преди заминаването. Той вече е тръгнал от апартамента си, но мисля,

че ще лети с полет 27 в шест часа. Бихте ли ми казали дали има резервация?

След кратко мълчание момичето се обади:

— Да, господин Купър, брат ви е резервирал билет до Чикаго. Още не си е взел билета.

— Чудесно. Много съм ви благодарен. А ще ми направите ли още една услуга? Не го уведомявайте, че съм се обаждал. Изненадата се казва Уенди и има вероятност да лети със същия полет или да хване следващия.

— Разбира се, господин Купър. Да запазя ли място за дамата.

— Не, благодаря. Мисля, че ще бъде по-добре да изчакаме и да видим какво ще се получи на летището. Самолетът излита в шест, нали?

— Точно така.

— Добре, ще бъдем там. Благодаря ви.

— Благодарим ви, сър, че сте се сетили за ТУА.

Малкълм излезе от телефонната будка. Той изтръска някакви мъхчета от самото си. Униформата на Атуд, общо взето, му ставаше, въпреки че беше малко широка. Обувките обаче му бяха широки и краката му от време на време се плъзгаха в тях. Добре лъснатата кожа проскърцваше, докато той вървеше от паркинга към главното фоайе на летище „Национал“. На дясната му ръка бе праметнат шлифер, а фуражката му бе прихлупена ниско над челото.

Малкълм пусна един плик без марка, адресиран до ЦРУ, в пощенската кутия. Писмото съдържаеше всичко, което знаеше, включително фалшивото име на Мароник и номера на полета. Кондора се надяваше, че няма да му се наложи да разчита на пощите на САЩ.

Залата на летището започваше да се изпълва със суетящите се хора, които щяха да минат през нея този ден. Един чистач със свирещи гърди метеше фасовете от червения килим. Някаква майка се опитваше да накара отегченото си дете да я слуша. Нервна колежанка седеше и се чудеше дали номерът с картата за пътуване с намаление на съквартирантката ѝ ще мине. Трима млади моряци, запътили се у дома, в Мичиган, се питаха дали номерът им пред нея ще мине. Пенсионирани богат висш служител и пияница без пукнат грош спяха в съседни кресла в очакване дъщерите им да долетят от Детройт. Ръководно длъжностно лице от „Фулър Бръш“ седеше абсолютно

неподвижно и се бореше с последиците от смяната на часовия пояс и преливане с джин. Човекът, който програмираше музиката по уредбата, бе решил да внесе джазово настроение в ранните сутрешни часове и някакъв безименен оркестър свиреше блудкави версии на Битълс.

Малкълм се отправи към група кресла, където се чуваше всичко, което ставаше пред бюрото на ТУ А. Той седна до тримата моряци, а те почтително се направиха, че не забелязват присъствието му. Малкълм скри по-голямата част от лицето си зад някакво списание. Очите му не се отделяха от бюрото на ТУА. Дясната му ръка се шмугна под китела и измъкна автоматичния пистолет със заглушител. Той пхна натежалата си от оръжието ръка под шлифера, отпусна се в креслото и зачака.

Точно в 5,30 Мароник уверено премина през главния вход. В походката на мъжа с впечатляващата външност междуременно се бе появило леко накуцване, което околните обикновено се стараят да не забелязват, но никога не успяват. Накуцването оставя най-силно впечатление у тях и всички други подробности, които възприемат с очите си, се замъгляват в съзнанието им. Много често униформата има същото въздействие.

На Мароник му бе пораснал мустак с помощта на един магазин за театрални реквизити и когато той спря пред бюрото на ТУА, Малкълм не го позна. Тихият му глас обаче привлече вниманието му и той напрегна слух, за да чуе разговора.

— Казвам се Джеймс Купър. Доколкото знам, имате резервация на мое име.

Служителката на компанията леко отметна глава, за да върне изплъзналия се кестеняв кичур коса на мястото му.

— Да, господин Купър, полет 27 до Чикаго. До качването в самолета остават петнадесет минути.

— Много добре. — Мароник плати билета си, предаде едната от чантите си за багаж и се отдалечи безцелно от бюрото. Почти няма хора, помисли си той. Добре. Няколко военнослужещи, съвсем нормално, майка и дете, нормално, стари пияници, нормално, колежанка, нормално. Наоколо не се навъртат прекалено много мъже със зает вид, които не правят нищо. Никой не бърза да се обажда по телефона, включително и момичето зад бюрото. Всичко е нормално. Той се успокои още повече и започна да се разхожда и да разглежда

летището, за да се поразтъпче преди дългия полет. Не забеляза капитана от флотата, който бавно го последва на разстояние от двадесет крачки.

Малкълм почти се отказа от намеренията си, когато видя колко уверен и способен изглежда Мароник. Но беше твърде късно. Помощта можеше да не пристигне навреме и Мароник щеше да се измъкне. А и това беше нещо, което Малкълм трябваше да извърши сам. Той потисна нервността си дължаща се на наркотика. Щеше да има само една възможност.

Въпреки че не е неописуемо красиво, летище „Национал“ е приятно място. Мароник си позволи да се възхити на симетрията на коридорите, през които мина. Хубави цветове, плавни линии.

Внезапно той спря. Малкълм едва успя да се скрие зад един рафт с комикси. Собственичката му хвърли смразяващ поглед, но не каза нищо. Мароник погледна часовника си и за малко се поколеба. Времето щеше точно да му стигне. Той отново тръгна, сменяйки спокойната си бавна походка с бърза крачка. Малкълм последва примера му, като внимаваше да не вдига шум по местата, покрити с мрамор. Мароник внезапно зави надясно и мина през една врата, която се върна на пружините си и се затвори зад него.

Малкълм изтича до нея. Ръката, с която държеше пистолета под шлифера, бе потна от горещината, наркотика и нервността му. Той спря пред кафявата врата. „Мъже“. Огледа се. Никой. Сега или никога. Като внимаваше пистолетът да е между тялото му и вратата, той измъкна оръжието изпод шлифера си. После захвърли тежката дреха на близкото кресло. Най-накрая с бясно биещо сърце той натисна вратата.

Тя се отвори леко и безшумно. Два сантиметра. Малкълм вече виждаше искрящата белота на помещението. На стената от дясната му страна блестяха огледала. Той отвори вратата с крак. На стената до нея имаше редица от три лъснали мивки. На отсрещната стена — четири писоара. От мястото си видя и ъгъла на една тоалетна. Пред мивките и писоарите нямаше никой. Дезинфектант с лимонова миризма погъделичка носа му. Той отвори широко вратата и влезе. Тя се затвори зад него с леко свистене и той се отпусна тежко върху нея.

Светлината в помещението бе по-ярка от пролетния ден вън от сградата. Нищо не поглъщаше звука на музиката от уредбата и по покритите с плочки стени отекваха студени, отсечени, кънтящи звуци.

Срещу Малкълм имаше три тоалетни. В най-крайната вляво се виждаха нечии обувки с обърнати към него върхове. Лъскавината им подчертаваше блестящата белота на помещението. Флейтата от малката кутия на тавана зададе весел музикален въпрос и пианото ѝ отговори. Малкълм бавно вдигна пистолета си. Звукът от завъртането на тоалетната ролка послужи за знак на оркестъра. Флейтата засвири по-меланхолична мелодия и отново зададе въпроса си. Преди да се разнесе шумът от късането на хартия и тихият отговор на пианото, се чу лекото прищракване на предпазителя на пистолета.

Оръжието подскочи в ръката на Малкълм. В тънката метална врата на тоалетната се отвори дупка. Вътре в кабинката краката внезапно се разтърсиха, а после скочиха. Мароник, леко ранен във врата, отчаяно се опитваше да се добере до пистолета в задния си джоб, но панталоните му се бяха смъкнали при глезените му. Обикновено той носеше пистолета си или на колана, или под мишницата, но днес се канеше да го изхвърли, преди да мине проверката на летището. На този етап от плана навярно нямаше да има нужда от оръжие, особено в голямото, пълно с хора летище и все пак предпазливият Мароник беше пъкнал пистолета си в задния джоб, където нямаше да се забелязва, макар и да не беше много удобен за вадене, просто така, за всеки случай.

Малкълм стреля отново. Още един куршум мина със стържене през вратата, заседна в гърдите на Мароник и отхвърли тялото му към стената. Малкълм стреля отново и отново, и отново, и отново. Пистолетът изхвърляше гилзите на плочките на пода. Горчивата барутна миризма се смеси с лимоновия мирис. Третият куршум на Малкълм проби дупка в стомаха на Мароник. Той изхлипа тихо и падна към дясната страна на металната клетка. Губещата сили ръка се дръпна от синджира на казанчето. Звукът на стичащата се вода за миг заглуши стоновеите му и кашлянето на оръжието. Когато Малкълм изстреля четвъртия си куршум, една минаваща стюардеса чу приглушената кашлица и си спомни, че все още е студено. Тя си обеща да си купи витамини. Куршумът не улучи падналия Мароник. Оловото разби плочките на стената и малките парченца като шрапнел се разлетяха към металните стени и тавана. Някои от тях се забиха във врата на Мароник, но това вече беше без значение. Петият куршум на

Малкълм заседна в лявото бедро на Мароник и прикова умирация мъж към седалката.

Малкълм виждаше от мястото си ръцете и краката на мъжа, отпуснат на седалката. Върху плочките имаше няколко червени петънца. Бавно, почти преднамерено, тялото на Мароник започна да се смъква от чинията. Малкълм искаше да бъде сигурен, преди да се изправи лице в лице с мъжа, затова натисна спусъка и изстреля последните два куршума. Едно нелепо коляно, принадлежащо на оголения и изненадващо неокосмен крак на Мароник се удари в долния праг на кабинката. Тялото леко се премести, докато се слягаше на пода. Малкълм достатъчно добре видя бледото лице. Смъртта бе заменила впечатляващия вид на Мароник с доста обикновено, изцъклено и посредствено изражение. Малкълм пусна пистолета на пода. Той се плъзна по него и спря близо до тялото.

Нужни му бяха няколко минути, за да намери телефон. Най-накрая една хубава стюардеса от ориенталски произход помогна на леко объркания морски офицер. Дори се наложи да му заеме монета за телефона.

— 493–7282. — Гласът на Мичъл леко се поколеба.

Малкълм не бързаше да отговори. Много уморено той каза:

— Обажда се Малкълм. Всичко свърши. Мароник е мъртъв. Защо не изпратите някой да ме вземе. Намирам се на летище „Национал“. Мароник също. Аз съм човекът с флотската униформа в североизточната зала.

Три коли агенти пристигнаха две минути преди дежурната полицейска кола, извикана от чистача, който бе намерил в тоалетните не само мръсотия за чистене.

СРЯДА СЛЕДОБЕД

„Цялото е равно на сбора на частите.“

Традиционна
математическа представа

— Било е, като да стреляш по птици в клетка. — Тримата мъже си пиеха кафето. Пауъл погледна към усмихнатия възрастен мъж и доктор Лофтс. — Мароник е нямал никакъв изход.

Възрастният мъж обърна поглед към доктора.

— Разполагате ли с някакво обяснение за действията на Малкълм?

Едрият мъж помисли върху отговора си и каза:

— Без да съм разговарял с него подробно — не. Ако се вземат предвид обаче преживяното от него през последните няколко дни, особено смъртта на приятелите му, и убеждението му, че момичето е мъртво, възпитанието, обучението му и общата ситуация, в която се е озовал, да не говорим за евентуалното въздействие на наркотика, мисля, че реакцията му е била логична.

Пауъл кимна. Той се обърна към началника си и каза:

— Как е Атуд?

— А, ще живее, поне известно време. Винаги съм се чудил на дебелищината му. Оправяше се твърде добре, за да е такъв идиот, за какъвто се представяше. Ще намерим с кого да го сменим. Какво правим във връзка със смъртта на Мароник?

Пауъл се усмихна:

— Действаме много предпазливо. На полицията не им харесва, но ги натиснахме да възприемат идеята, че убиецът от Капитолийския хълм се е самоубил в мъжката тоалетна на летище „Национал“. Естествено, наложи се да подкупим чистача, за да забрави какво е видял. Всъщност няма съществени проблеми.

Телефонът до лакътя на възрастния мъж иззвъня. Той слуша няколко минути, а после затвори. Натисна копчето до телефона и вратата се отвори.

Малкълм започваше да се оправя от наркотика. Той бе прекарал три часа на границата на истерията и през цялото това време не бе спрял да говори. Пауъл, доктор Лофтс и възрастният мъж изслушаха събитията от последните шест дни, събрани в три часа. След като свърши да говори, те му казаха, че Уенди е жива, и когато го заведоха да я види, Малкълм бе като пиян от изтощение. Той гледаше спокойно заспалото момиче в светлата, чиста стая и сякаш не забелязваше застаналата до него сестра.

— Всичко ще бъде наред.

Тя повтори думите си два пъти, но не получи никакъв отговор. От Уенди бе останала само една малка глава, увита в бинтове, и покрито с чаршаф тяло, прикачено към сложна машина с жици и пластмасови тръбички.

— Божичко! — прошепна той с някаква смесица от облекчение и съжаление. — Божичко...

Оставиха го да постои мълчаливо няколко минути, а после го пратиха да го приведат в нормален вид. Сега той бе облечен с дрехи, донесени от апартамента му, но въпреки това пак изглеждаше странно.

— А, Малкълм, скъпо момче, сядай. Няма да те държим много дълго. — Възрастният мъж вложи в поведението си цялата любезност и чар, на които бе способен, но това не впечатли Малкълм.

— Не искаме да се притесняваш за нищо. Погрижили сме се за всичко. Почини си както трябва, а после ще дойдеш пак и ще си поговорим. Ще го направиш, нали, момчето ми?

Малкълм бавно огледа тримата мъже. На тях гласът му им се стори много стар и много уморен. На него гласът му се видя нов.

— Нямам голям избор, нали?

Възрастният мъж се усмихна, потупа го по гърба и като измърмори някакви тривиални думи, го поведе към вратата. Когато се върна на мястото си, Пауъл го погледна и каза:

— Е, сър, това беше краят на нашия Кондор. Очите на възрастния мъж проблеснаха.

— Не бъди толкова сигурен, Кевин, момчето ми, не бъди толкова сигурен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.